

ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ
กรณีศึกษาคณะกรรมการบริหารส่วนตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม

ภรภัทร ปานเนื่อง

การศึกษาอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตร
ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
ปีการศึกษา 2562

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

THE IMPLEMENTATION SUCCESS OF THE ELDERLY SOCIAL WELFARE POLICY: A
CASE OF RONGHIP SUBDISTRICT ADMINISTRATIVE ORGANIZATION, BANG
KHONTHI DISTRICT, SAMUTSONGKHRAM PROVINCE

Phorapat Pannuang

Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Public Administration
College of Innovation Management
Rajamangala University of Technology Rattanakosin
Academic Year 2019

Copyright of Rajamangala University of Technology Rattanakosin

ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ
กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม

ภรภัทร ปานเนื่อง

การศึกษาอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตร
ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
ปีการศึกษา 2562

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

THE IMPLEMENTATION SUCCESS OF THE ELDERLY SOCIAL WELFARE POLICY:
A CASE OF RONGHIP SUBDISTRICT ADMINISTRATIVE ORGANIZATION, BANG
KHONTHI DISTRICT, SAMUTSONGKHRAM PROVINCE

Phorapat Pannuang

Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Public Administration
College of Innovation Management
Rajamangala University of Technology Rattanakosin
Academic year 2019

Copyright of Rajamangala University of Technology Rattanakosin

ใบรับรองการศึกษาอิสระ
วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

ชื่อการศึกษาอิสระ ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ
กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัด
สมุทรสงคราม

ชื่อผู้วิจัย นางภรภัทร ปานเนื่อง

วิชาเอก นวัตกรรมการบริหารและการจัดการรัฐกิจ

อาจารย์ที่ปรึกษา ผศ.พ.อ.ดร.วรสิทธิ์ เจริญพุทธ

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์อนุมัติให้การศึกษาอิสระฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

..... ผู้อำนวยการวิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ
(รพี ม่วงนนท์)

คณะกรรมการสอบการศึกษาอิสระ

..... ประธานกรรมการ
(รศ.พรชัย ลิขิตธรรมโรจน์)

..... กรรมการ
(ดร.ฤทธิชาติ อินโสม)

..... กรรมการ
(ผศ.พ.อ.ดร.วรสิทธิ์ เจริญพุทธ)

Independent Study Certificate
College of Innovation Management
Rajamangala University of Technology Rattanakosin

Independent Study Title The Implementation Success of the Elderly Social Welfare Policy:
A Case of Ronghip Subdistrict Administrative Organization, Bang
khonthi District, Samutsongkhram Province

Researcher Mrs. Phorapat Pannuang

Major Innovative Public Administration and Management

Advisor Asst. Prof. Col. Vorasit Chareonputch, D.P.A.

Rajamangala University of Technology Rattanakosin approved this independent study in partial fulfillment of the requirements for the degree of Master of Public Administration.

.....
(Rapee Moungnont, M.B.A.) Director, College of Innovation
Management

Independent Study Committee

.....
(Assoc. Prof. Pornchai Likhithammarojn, M.P.A.) Chairperson

.....
(Ritichart Insom, D.P.A.) Member

.....
(Asst. Prof. Col. Vorasit Chareonput, D.P.A.) Member

ชื่อการศึกษาอิสระ	ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัด สมุทรสงคราม
ชื่อผู้วิจัย	นางภรภัทร ปานเนือง
ชื่อปริญญา	รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ.พ.อ.ดร.วรสิทธิ์ เจริญพุด
ปีการศึกษา	2562

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ประเมินผลการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ (2) เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ จำแนกตามลักษณะประชากร (3) อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ และ (4) พยากรณ์ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

วิธีดำเนินการวิจัย เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ผู้สูงอายุที่มีถิ่นพำนักอยู่ในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม จำนวน 260 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที ความแปรปรวนทางเดียว สหสัมพันธ์เพียร์สัน และการถดถอยเชิงพหุ

ผลการศึกษาพบว่า 1) ผลการนำนโยบายไปปฏิบัติมีภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.31 2) กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกันมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 4) การพยากรณ์ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติมีโอกาสประสบความสำเร็จที่ร้อยละ 88

คำสำคัญ: ความสำเร็จ การนำนโยบายไปปฏิบัติสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุ องค์การบริหารส่วนตำบล
โรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาหลัก.....

Independent Study Title	The Implementation Success of the Elderly Social Welfare Policy: A Case of Ronghip Subdistrict Administrative Organization, Bang khonthi District, Samutsongkhram Province
Researcher	Mrs. Phorapat Pannuang
Degree Sought	Master of Public Administration
Advisor	Asst. Prof. Col. Vorasit Chareonputch, D.P.A.
Academic Year	2019

Abstract

The purposes of this study were to; assess the implementation of the elderly social welfare policy ; compare the opinions of the sample group by demographics on the implementation of the elderly social welfare policy ; explain the relationship between influencing factors of the policy implementation and the success of the policy implementation; predict the success of the policy implementation.

This study employed a quantitative design. Data were collected through questionnaires. The sample included 260 elderly residents of Ronghip Subdistrict Administrative Organization, Bang Khonthi District, SamutSongkhram Province. Statistical software was employed to analyze the data by using frequency, percentage, mean, standard deviation, t-test, one-way ANOVA, Pearson correlation, and multiple regression.

Results revealed that ; the overall implementation of the policy was at a moderate level, over all mean was 3.31; the sample group possessed different opinions on the aspect of occupation toward implementation of the elderly social welfare policy at the .05 significance level; the influencing factors of the policy implementation were positively correlated with the success of the policy implementation at the .01 significance level, and the policy implementation was predicted to achieve an 88% chance of success.

Keywords: Success, implementation of elderly social welfare policy, Ronghip Subdistrict Administrative Organization, Bang Khonthi District, SamutSongkhram Province

Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาอิสระฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความกรุณาจากอาจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พันเอก ดร.วรสิทธิ์ เจริญพัฒน์ อาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาอิสระ กราบขอบพระคุณคณะกรรมการที่กรุณาสละเวลารับ เป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ที่ได้ให้คำปรึกษาแนะนำ ให้ความรู้และข้อคิดเห็นต่างๆ ในการทำวิจัย ตลอดจน การตรวจแก้ไขข้อบกพร่อง ทำให้การศึกษาอิสระในครั้งนี้ ถูกต้องสมบูรณ์มากขึ้น ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ เป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอน้อมระลึกถึงพระคุณบิดามารดา ตลอดจนครอบครัว ที่คอยเป็นกำลังใจมาโดยตลอด ใน การนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณแก่ผู้สูงอายุและผู้ดูแลผู้สูงอายุในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ อำเภอ บางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม ที่ช่วยอำนวยความสะดวกการตอบแบบสอบถาม ตลอดจนขอขอบพระคุณครู อาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสาทวิชาความรู้ต่างๆ แก่ผู้วิจัย รวมถึงเพื่อนๆ ที่ร่วมศึกษาปริญญาโท สาขารัฐ ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิตทุกท่าน และผู้อยู่เบื้องหลังในการให้ความช่วยเหลือให้คำแนะนำในการแก้ไข เนื้อหาที่เกี่ยวข้อง จนทำให้งานวิจัยนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

ภรภัทร ปานเนื่อง
พฤศจิกายน 2562

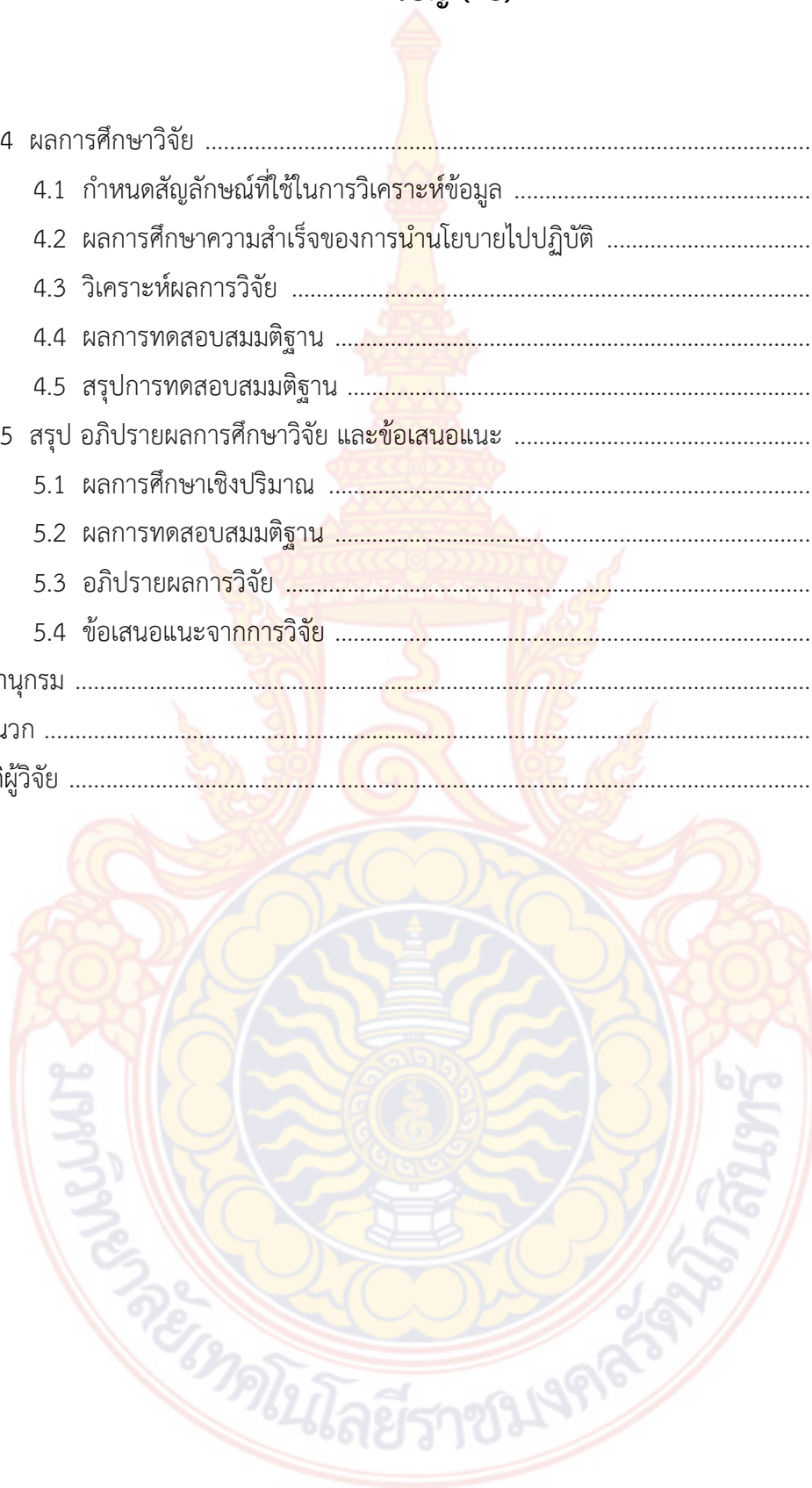

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(2)
กิตติกรรมประกาศ	(3)
สารบัญ	(4)
สารบัญตาราง	(6)
สารบัญภาพ	(8)
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ในการวิจัย	3
1.3 สมมติฐานการวิจัย	3
1.4 ขอบเขตการวิจัย	3
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ	4
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม	
2.1 นโยบายต่างๆ ของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องกับผู้สูงอายุ	7
2.2 นโยบายด้านสวัสดิการสังคมต่างๆ	12
2.3 ทฤษฎีและแนวคิดนโยบายสาธารณสุขและการนำนโยบายไปปฏิบัติ	18
2.4 ความเป็นมา สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐานขององค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม	27
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	29
2.6 กรอบแนวคิดในการวิจัย	32
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย	
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	33
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	35
3.3 ขั้นตอนในการเก็บข้อมูล	36
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล	36
3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	36
3.6 นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ	37

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการศึกษาวิจัย	
4.1 กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	41
4.2 ผลการศึกษาความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ	41
4.3 วิเคราะห์ผลการวิจัย	42
4.4 ผลการทดสอบสมมติฐาน	53
4.5 สรุปการทดสอบสมมติฐาน	63
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผลการศึกษาวิจัย และข้อเสนอแนะ	
5.1 ผลการศึกษาเชิงปริมาณ	64
5.2 ผลการทดสอบสมมติฐาน	66
5.3 อภิปรายผลการวิจัย	67
5.4 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย	68
บรรณานุกรม	70
ภาคผนวก	81
ประวัติผู้วิจัย	88

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม	34
3.2 นิยามศัพท์ในเชิงปฏิบัติการ	37
4.1 แสดงจำนวนและค่าร้อยละตามปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม	42
4.2 ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ ภาพรวม	44
4.3 ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย	44
4.4 ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ ด้านทรัพยากรนโยบาย	45
4.5 ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ ด้านปริมาณคุณภาพของบุคลากร	46
4.6 ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ ด้านความร่วมมือและการตอบสนองต่อนโยบาย	47
4.7 ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ ด้านลักษณะขององค์การนำนโยบายไปปฏิบัติ	49
4.8 ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ ด้านประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสาร	50
4.9 ภาพรวมความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ	51
4.10 ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ ด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจ	51
4.11 ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ ด้านคุณภาพชีวิต	52
4.12 ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ ด้านสุขภาพอนามัย	53
4.13 ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามลักษณะประชากรด้านเพศ	54

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.14 การทดสอบความแตกต่างระหว่างทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ จำแนกตามเพศ	55
4.15 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรด้านอายุ	55
4.16 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรด้านอาชีพ	56
4.17 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกันกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ	57
4.18 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรด้านระดับการศึกษา	58
4.19 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกด้วยลักษณะประชากรด้านรายได้	59
4.20 ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติกับปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ	60
4.21 ตารางสรุปความสัมพันธ์	61
4.22 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติด้วยการใช้ Linear Regression	62
4.23 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติด้วยการใช้ Stepwise Linear Regression Analysis	62
4.24 สรุปการทดสอบสมมติฐาน	63

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
2.1	ตัวแบบของการนำนโยบายไปปฏิบัติตามแนวคิดของ Van Meter and Van Horn	23
2.2	กรอบความคิดในการวิจัย	32

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันประเทศไทยกำลังเข้าสู่ช่วงเปลี่ยนผ่านเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุอย่างสมบูรณ์ จากข้อมูลที่ได้มีการจัดทำสถิติไว้ พบว่าหลังจากปี พ.ศ. 2552 ประเทศไทยมีประชากรที่อยู่ในวัยพึ่งพิงซึ่งได้แก่ เด็กและผู้สูงอายุ จะมีจำนวนสูงกว่าประชากรในวัยทำงานและภายในปี 2560 ประเทศไทยจะมีประชากรเด็กน้อยกว่าผู้สูงอายุเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ของประเทศ เป็นผลมาจากการลดภาวะเจริญพันธุ์อย่างรวดเร็วและการลดลงอย่างต่อเนื่องของระดับการตายของประชากรภายในประเทศ ทำให้อัตราส่วนของประชากรผู้สูงอายุในประเทศเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ข้อมูลของประชากรในประเทศไทยในปี 2561 ประชากรในประเทศมีจำนวนประมาณ 66 ล้านคน (United Nations World Population Ageing, <http://www.unfpa.org> approached, September 3, 2019) และการคาดการณ์โดยมูลนิธิพัฒนางานผู้สูงอายุว่าในปี 2563 จะมีผู้สูงอายุเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 19.1 ของประชากรทั้งหมดภายในประเทศไทยและมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ โดยในปี 2573 จะเพิ่มสูงขึ้นถึงร้อยละ 26.6 ของประชากรทั้งหมดภายในประเทศไทย ส่วนในวัยเด็กและวัยแรงงานจะมีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่องในทุกๆ ปี ซึ่งส่งผลให้ประเทศไทยก้าวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุโดยสมบูรณ์ (Aged Society) ในอีก 10 ปีข้างหน้า (มูลนิธิสถาบันวิจัยและพัฒนาผู้สูงอายุไทย, <https://thaitgri.org> approached, 4 ตุลาคม 2562)

เพื่อจัดการกับปัญหาที่จะเกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวภายในสังคมของประเทศไทย รัฐบาลได้มีการกำหนดนโยบายสวัสดิการสังคมและตราพระราชบัญญัติขึ้นมารองรับการนำนโยบายดังกล่าวไปปฏิบัติและกระจายอำนาจการนำไปปฏิบัติสู่ระดับการปกครองส่วนท้องถิ่นโดยมีการจัดทำกฎหมายรองรับการมอบอำนาจให้ท้องถิ่นการบริหารการปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจในการจัดทำระบบสวัสดิการและบริการสาธารณะเพื่อให้การอำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชนทุกช่วงวัยภายในพื้นที่ของตนเองและได้กำหนดให้การพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุอยู่ในอำนาจขององค์การบริหารการปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นๆ (พรก.แผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 มาตรา 16(10) ที่มีการให้อำนาจองค์การบริหารการปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่และอำนาจในการจัดบริการสาธารณะต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ให้กับประชาชนภายในท้องถิ่นนั้นๆ โดยให้มีการสังคมสงเคราะห์ รวมถึงการพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ และในรัฐธรรมนูญยังมีการบัญญัติสิทธิของผู้สูงอายุ ไว้โดยมีใจความว่าบุคคลซึ่งมีอายุเกิน 60 ปีบริบูรณ์ และรายได้ไม่เพียงพอแก่การยังชีพ มีสิทธิได้รับสวัสดิการ สิ่งอำนวยความสะดวก อันเป็น

สาธารณะอย่างสมศักดิ์ศรีและความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐ (รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 หมวด 3 มาตรา 47, 48) ทำให้สามารถจัดสวัสดิการสังคมให้กับผู้สูงอายุในพื้นที่ต่างๆ ได้อย่างเต็มที่ การดำเนินการดังกล่าวนี้ว่าเป็นการจัดทำนโยบายที่เหมาะสมแม้ว่าจะถูกกล่าวหาว่าเป็นการนำนโยบายประชานิยมเพื่อหาคะแนนนิยมแต่การจะเสริมสร้างคุณภาพชีวิตให้กับประชากรที่สูงวัยและเกือบทั้งหมดไม่ได้อยู่ในวัยทำงาน การจัดการดูแลในเรื่องทางเศรษฐกิจและสุขอนามัยเพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีเป็นความรับผิดชอบที่รัฐต้องจัดการเพราะประชาชนทุกวัยคือคนไทยดังนั้นรัฐบาลจึงมอบหมายให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรับภารกิจน่านโยบายไปปฏิบัติและหน่วยงานปกครองท้องถิ่นที่ใกล้ชิดกับประชาชนที่สุดและเข้าใจบริบทของการปกครองท้องถิ่นได้ดีที่สุดได้แก่องค์กรบริหารส่วนตำบล

ตามที่กระทรวงมหาดไทยได้ประกาศจัดตั้งสภาตำบลเป็นองค์การบริหารส่วนตำบล (มาตรา 40 และมาตรา 95 พระราชบัญญัติสภาตำบล พ.ศ. 2537) จำนวนทั้งสิ้น 6,157 แห่ง ณ ข้อมูลปี พ.ศ. 2551 โดยที่องค์การบริหารส่วนตำบลได้มีโครงสร้างการบริหารประกอบด้วย 1) สภาองค์การบริหารส่วนตำบล โดยให้มีสมาชิกสภาจากการคัดเลือกของคนในหมู่บ้าน ๆ ละ สองคน และประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และเลขานุการสภาองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวนตำแหน่งละหนึ่งคนให้มีอำนาจทางนิติบัญญัติ 2) ฝ่ายบริหารประกอบด้วยนายกองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวนหนึ่งคน รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวนสองคน และเลขานุการนายกองค์การบริหารส่วนตำบลอีกหนึ่งคนให้มีอำนาจทางการบริหาร และ 3) ฝ่ายราชการประจำ ซึ่งมีหน้าที่ปฏิบัติงานได้แก่เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานซึ่งประกอบด้วยลูกจ้างประจำ พนักงานจ้างและพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ได้รับการบรรจุแต่งตั้งให้ปฏิบัติราชการในตำแหน่งโดยรับเงินเดือนจากงบประมาณหมวดเงินเดือนของขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหรือจากเงินงบประมาณหมวดอุดหนุนของรัฐบาล เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ดูแลรักษาประโยชน์สาธารณะหรือเป็นฝ่ายปฏิบัติงานที่ทำหน้าที่ขับเคลื่อนภารกิจขององค์การบริหารส่วนตำบลเป็นกลไกที่สำคัญของการน่านโยบายไปปฏิบัติของผู้บริหารไปปฏิบัติในบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายในการพัฒนาท้องถิ่นให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล (พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 3 พ.ศ. 2542)

องค์การบริหารส่วนตำบล มีภารกิจสำคัญได้แก่การให้บริการประชาชนเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนในพื้นที่บริการ อีกประการหนึ่งในฐานะที่องค์การบริหารส่วนตำบลเป็นรูปแบบองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีความใกล้ชิดกับประชาชนในพื้นที่บริการสูงสุด จึงเป็นสถานที่ให้ความรู้ในการปกครองท้องถิ่น ตามระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย และสอดคล้องกับหลักการปกครองตนเองที่ได้รับการเชื่อมั่นว่าเป็นการปกครองที่ก่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการจัดการสาธารณะที่มีประสิทธิผลสูงสุด (โกวิทย์ พวงงาม, 2551, หน้า 18) ภารกิจที่รัฐบาลได้มอบหมายให้องค์การบริหารส่วนตำบลที่สำคัญอีกประการหนึ่งได้แก่การน่านโยบายสวัสดิการสังคมไปปฏิบัติประเทศไทยได้น่านโยบายสวัสดิการสังคมมากำหนดและปฏิบัติตั้งแต่ปี พ.ศ. 2496 แต่ปรากฏว่ายังมีได้บรรลุวัตถุประสงค์ที่แท้จริง

ดังเช่นงานวิจัยเรื่องการวิจัยและพัฒนากลไกการขับเคลื่อนการจัดสวัสดิการชุมชน กรณีศึกษาในชุมชน ตำบลท่าโพธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ที่กล่าวว่า สภาพการดำเนินงานนั้นมีการจัดสวัสดิการยังไม่เหมาะสม สภาพปัญหาในการจัดสวัสดิการมีสูง คือ ปัญหาในการประชาสัมพันธ์จัดสวัสดิการไม่ตรงตามความต้องการของประชาชนในพื้นที่ ขาดการสนับสนุนจากภาครัฐ ประชาชนมีความเข้าใจในสวัสดิการปานกลาง และขาดการมีส่วนร่วมในการขับเคลื่อน รวมทั้งขาดการตรวจสอบและประเมินผลในการจัดสวัสดิการ (ประสิทธิ์ วิชัย และ ภัทรธิดา ผลงาม, 2559, หน้า 103-127) ดังกรณีของพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบล โรงหีบก็เช่นกัน ประชาชนขาดความรู้ความเข้าใจในนโยบายสวัสดิการสังคมโดยเฉพาะด้านการจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ จึงเป็นเหตุให้ประชาชนยังไม่ได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตดังที่รัฐคาดหวัง จึงเป็นเหตุให้ต้องแสวงหาปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ รวมถึงการศึกษาปัญหาอุปสรรคที่ทำให้การนำนโยบายไปปฏิบัติไม่บรรลุผล จึงมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยดังนี้

1.2 วัตถุประสงค์ในการวิจัย

- 1.2.1 เพื่อประเมินผลการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ
- 1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ จำแนกตามลักษณะประชากร
- 1.2.3 เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ
- 1.2.4 เพื่อพยากรณ์ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

1.3 สมมติฐานการวิจัย

- 1.3.1 ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบล โรงหีบ อยู่ในระดับสูง
- 1.3.2 ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ จำแนกตามลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่างไม่มีความแตกต่างกัน
- 1.3.3 ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ
- 1.3.4 ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติมีความสามารถพยากรณ์ความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติได้เกินร้อยละสามสิบ

1.4 ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาเรื่องความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา

องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม ได้มีการกำหนดขอบเขตไว้ดังนี้

1.4.1 ด้านเนื้อหา

มุ่งศึกษาการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุอยู่ในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงครามไปปฏิบัติ โดยศึกษาด้านการได้รับสวัสดิการสังคมอย่างครบถ้วน การเข้าถึงข้อมูลของสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุด้านการรับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ

ประกอบด้วยด้านตัวแปร

1.4.1.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) คือ การนำนโยบายไปปฏิบัติโดยใช้หลักตามทฤษฎีของ Van Meter and Van Horn (1975, p. 447) ซึ่งได้แก่การนำนโยบายไปปฏิบัติหมายความถึงการดำเนินการโดยบุคคลหรือกลุ่มบุคคลทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน โดยมุ่งที่จะก่อให้เกิดความสำเร็จตามวัตถุประสงค์จากการตัดสินใจดำเนินนโยบายที่ได้กำหนดไว้ก่อนหน้านี้

1.4.1.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติในพื้นที่ ประกอบด้วย ความพึงพอใจในการได้รับสวัสดิการของผู้สูงอายุ และการบรรลุวัตถุประสงค์ของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ด้านความสำเร็จทางด้านเศรษฐกิจ ความสำเร็จทางด้านคุณภาพชีวิตที่ดี ความสำเร็จด้านสุขภาพอนามัย

1.4.2 ขอบเขตด้านพื้นที่ตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม

1.4.3 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ ผู้สูงอายุอยู่ในเขตตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม จำนวน 745 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้สูงอายุในพื้นที่ตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม 745 คน ใช้การคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยสูตรของทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane) โดยได้กลุ่มตัวอย่าง 260 คน ทำการใช้การสุ่มแบบชั้นตอนและอย่างง่าย (Stratified and Simple random sampling)

1.4.4 ขอบเขตด้านเวลา

ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล อยู่ในช่วงเดือนพฤษภาคม-ตุลาคม ปี พ.ศ. 2562

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

ผู้สูงอายุ หมายถึง ผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 55 ปีขึ้นไป มีสัญชาติไทย

สวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุ หมายถึง การจัดบริการทางสังคมสำหรับผู้สูงอายุในด้านต่างๆ เพื่อแก้ไขปัญหาชีวิตความเป็นอยู่ ยกระดับคุณภาพชีวิต และช่วยให้ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ได้ในระดับที่ดีและปลอดภัยในสังคม โดยในงานศึกษานี้จะมุ่งเน้นไปที่การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ

ปัจจัยในการนำนโยบายไปปฏิบัติ หมายถึง ปัจจัยในด้านมาตรฐานและการเข้าถึงในสวัสดิการตามวัตถุประสงค์ของนโยบายการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ

ด้านมาตรฐานและจุดประสงค์ของนโยบาย หมายถึง รายละเอียดต่างๆ ในด้านวัตถุประสงค์ของนโยบาย การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุว่าเป็นไปในลักษณะเชิงปริมาณหรือเชิงคุณภาพ เพื่อเข้าใจถึงแนวทางการปฏิบัติงาน

ด้านทรัพยากรของนโยบาย หมายถึง ความเพียงพอของงบประมาณในด้านต่างๆ ที่จะครอบคลุม การปฏิบัติงานตามนโยบายให้สำเร็จตามเป้าหมาย โดยมีตัวชี้วัดดังนี้

ด้านปริมาณและคุณภาพของบุคลากร หมายถึง ศักยภาพของบุคลากร จำนวนบุคลากร และการพัฒนาของบุคลากรที่นำนโยบายไปปฏิบัติให้ประสบผลสำเร็จตามจุดประสงค์

ด้านความร่วมมือและการตอบสนองต่อนโยบาย หมายถึง ส่วนราชการต่างๆ เครือข่าย และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในด้านต่างๆ มีการยอมรับสนับสนุนการปฏิบัติตามนโยบายเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ โดยมีตัวชี้วัดดังนี้

ด้านลักษณะขององค์การที่มีการนำนโยบายไปปฏิบัติ หมายถึง องค์การมีความพร้อมในการบรรลุ วัตถุประสงค์ตามที่นโยบายได้กำหนดไว้ บุคลากรในองค์การมีความพร้อมและความเข้าใจในการนำนโยบายไปปฏิบัติให้บรรลุตามวัตถุประสงค์

ด้านประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสาร หมายถึง การประชาสัมพันธ์นโยบายและวัตถุประสงค์ต่างๆ ของนโยบายที่จะนำไปปฏิบัติ ให้แก่ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องต่างๆ ให้ทราบและเข้าใจในวัตถุประสงค์และหลัก ในการปฏิบัติของนโยบายให้บรรลุตามวัตถุประสงค์และเป็นไปในทางเดียวกัน

ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ หมายถึง การบรรลุวัตถุประสงค์และความพึงพอใจที่รับ สวัสดิการสังคม ประกอบด้วย

ความสำเร็จทางเศรษฐกิจ หมายถึง มีการสนับสนุนการพัฒนาอาชีพผู้สูงอายุ มีการบริการด้าน เบี้ยยังชีพให้แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่อย่างทั่วถึง มีการจัดระบบสวัสดิการด้านเงินทุนให้กับผู้สูงอายุและชุมชน

ความสำเร็จด้านคุณภาพชีวิต หมายถึง มีการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่ มีการจัด อาสาสมัครคอยเยี่ยมเยียนและดูแลผู้สูงอายุ มีการจัดทำข้อมูลของผู้สูงอายุในชุมชนอย่างเป็นระบบและ ครบถ้วน

ความสำเร็จด้านสุขภาพอนามัย หมายถึง มีบริการด้านสุขภาพที่เป็นประโยชน์แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่ มีการจัดโครงการที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพอนามัยทั้งในด้านการป้องกันและฟื้นฟูสุขภาพอนามัยให้แก่ผู้สูงอายุ มีการบริการในด้านการขนส่งผู้สูงอายุที่ต้องการไปโรงพยาบาลหรือเหตุเร่งด่วนทางสุขภาพ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ทราบถึงความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุ ไปปฏิบัติ

1.6.2 ทราบถึงความคิดเห็นแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการ สังคมไปปฏิบัติ

1.6.3 ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่สัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ จะได้ใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนาวิธีการในการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุในพื้นที่ห่างไกล เพื่อเป็นการพัฒนาแนวทางการจัดการสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุในพื้นที่ห่างไกลให้มีประสิทธิผลสูงขึ้น

1.6.4 สามารถพยากรณ์ความสำเร็จการนำนโยบายไปปฏิบัติได้ใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนาวิธีการในการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุในพื้นที่ห่างไกล เพื่อเป็นการพัฒนาแนวทางการจัดการสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุในพื้นที่ห่างไกลให้มีประสิทธิผลสูงขึ้น

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม

ในการศึกษาเรื่อง ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม นั้นมีแนวคิดและ ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องซึ่งเป็นแนวทางที่จะใช้เป็นการศึกษาดังต่อไปนี้

- 2.1 นโยบายต่างๆของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องกับผู้สูงอายุ
- 2.2 นโยบายด้านสวัสดิการสังคมต่างๆ
- 2.3 ทฤษฎีและแนวคิดนโยบายสาธารณะและการนำนโยบายไปปฏิบัติ
- 2.4 ความเป็นมา สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐานของตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม
- 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 2.6 กรอบแนวคิดในการวิจัย

2.1 นโยบายต่างๆ ของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องกับผู้สูงอายุ

แผนผู้สูงอายุแห่งชาติฉบับที่ 2 ปี พ.ศ. 2545-2564

- ยุทธศาสตร์ด้านการเตรียมความพร้อมของประชากรเพื่อวัยสูงอายุที่มีคุณภาพ มาตรการหลักประกัน ด้านรายได้เพื่อวัยสูงอายุ
- ยุทธศาสตร์ด้านการส่งเสริมผู้สูงอายุ มาตรการส่งเสริมด้านการงานและการหารายได้ของ ผู้สูงอายุ
- ยุทธศาสตร์ด้านระบบคุ้มครองทางสังคมสำหรับผู้สูงอายุ มาตรการคุ้มครองด้านรายได้ มาตรการ ระบบบริการและเครือข่ายการเกื้อหนุน

คำแถลงนโยบายของคณะรัฐมนตรีพลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรีแถลงต่อสภา นิติบัญญัติแห่งชาติ เมื่อวันที่ 12 กันยายน 2557 ซึ่งมีนโยบายที่เกี่ยวข้องกับผู้สูงอายุ ดังนี้

การลดความเหลื่อมล้ำของสังคมและการสร้างโอกาสการเข้าถึงบริการของรัฐ ในข้อ 3.4 การเตรียม ความพร้อมเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ เพื่อส่งเสริมคุณภาพชีวิตและการมีงานหรือกิจกรรมที่เหมาะสมเพื่อ สร้างสรรค์และไม่ก่อภาระต่อสังคมในอนาคต โดยจัดเตรียมระบบการดูแลในบ้าน สถานพักฟื้น และ โรงพยาบาล ที่เป็นความร่วมมือของภาครัฐ ภาคเอกชน ชุมชน และครอบครัว รวมทั้งพัฒนาระบบ การเงิน การคลังสำหรับการดูแลผู้สูงอายุ (กรมกิจการผู้สูงอายุ, <http://www.dop.go.th/th/laws>, 1 กันยายน 2562)

ปฏิญญาผู้สูงอายุไทย เป็นพันธกรณีเพื่อให้ผู้สูงอายุได้มีคุณภาพชีวิตที่ดี ได้รับการคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิ โดยสาระสำคัญของปฏิญญาผู้สูงอายุไทย มีดังนี้

ข้อ 1 ผู้สูงอายุต้องได้รับปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีวิตอย่างมีคุณค่าและศักดิ์ศรี ได้รับการพิทักษ์สิทธิและคุ้มครองให้พ้นจากการถูกทอดทิ้ง และละเมิดสิทธิโดยปราศจากการเลือกปฏิบัติ โดยเฉพาะผู้สูงอายุที่ไม่สามารถพึ่งตนเองได้ และผู้พิการที่สูงอายุ

ข้อ 2 ผู้สูงอายุควรอยู่กับครอบครัวโดยได้รับความเคารพ รัก ความเข้าใจ ความเอื้ออาทร การดูแลเอาใจใส่ การยอมรับบทบาทของกันและกันระหว่างสมาชิกในครอบครัว เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์อันดีในการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

ข้อ 3 ผู้สูงอายุควรได้รับโอกาสในการศึกษาเรียนรู้ และพัฒนาศักยภาพของตนเองอย่างต่อเนื่อง เข้าถึงข้อมูลข่าวสารและบริการทางสังคมอันเป็นประโยชน์ในการดำรงชีวิต เข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงของสังคมรอบด้าน เพื่อสามารถปรับบทบาทของตนให้สมวัย

ข้อ 4 ผู้สูงอายุควรได้ถ่ายทอดความรู้ประสบการณ์ให้สังคม มีโอกาสได้ทำงานที่เหมาะสมกับวัย และตามความสมัครใจ โดยได้รับค่าตอบแทนที่เป็นธรรม เพื่อให้เกิดความภูมิใจและเห็นชีวิตมีคุณค่า

ข้อ 5 ผู้สูงอายุควรได้เรียนรู้ในการดูแลสุขภาพอนามัยของตนเอง ต้องมีหลักประกันและสามารถเข้าถึงบริการด้านสุขภาพอนามัยอย่างครบวงจรโดยเท่าเทียมกัน รวมทั้งได้รับการดูแลจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิตอย่างสงบ ตามคตินิยม

ข้อ 6 ผู้สูงอายุส่วนใหญ่พึ่งพาตนเองได้ สามารถช่วยเหลือครอบครัวและชุมชนมีส่วนร่วมในสังคม เป็นแหล่งภูมิปัญญาของคนรุ่นหลัง มีการเข้าสังคม มีนันทนาการที่ดี และมีเครือข่ายช่วยเหลือซึ่งกันและกันในชุมชน

ข้อ 7 รัฐโดยการมีส่วนร่วมขององค์กรภาคเอกชน ประชาชน สถาบันสังคม ต้องกำหนดนโยบายและแผนหลักด้านผู้สูงอายุ ส่งเสริมและประสานให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง ให้บรรลุผลตามเป้าหมาย

ข้อ 8 รัฐโดยการมีส่วนร่วมขององค์กรภาคเอกชน ประชาชน สถาบันสังคม ต้องตรากฎหมายว่าด้วยผู้สูงอายุ เพื่อเป็นหลักประกันและการบังคับใช้ในการพิทักษ์สิทธิ คุ้มครองสวัสดิภาพและจัดสวัสดิการแก่ผู้สูงอายุ

ข้อ 9 รัฐโดยการมีส่วนร่วมขององค์กรภาคเอกชน ประชาชน สถาบันสังคม ต้องรณรงค์ปลูกฝังค่านิยมให้สังคมตระหนักถึงคุณค่าของผู้สูงอายุตามวัฒนธรรมไทยที่เน้นความกตัญญูต่เวทีและเอื้ออาทรต่อกัน

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560

การคุ้มครองทางสังคมให้กับผู้สูงอายุได้มีการกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 โดยในรัฐธรรมนูญฉบับนี้ มีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการจัดสวัสดิการให้กับผู้สูงอายุ ได้แก่

มาตรา 4 “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพของบุคคลย่อมได้รับความคุ้มครอง”

มาตรา 54 “บุคคลซึ่งมีอายุเกินหกสิบปีบริบูรณ์ และไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพ มีสิทธิได้รับความช่วยเหลือจากรัฐทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ”

มาตรา 80 วรรคสอง “รัฐต้องสงเคราะห์คนชรา ผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือทุพพลภาพ และผู้ด้อยโอกาส ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีและพึ่งตนเองได้”

การคุ้มครองผู้สูงอายุตามรัฐธรรมนูญฉบับนี้ จะเน้นที่การสงเคราะห์ผู้สูงอายุให้ได้รับความช่วยเหลือจากรัฐโดยเฉพาะผู้สูงอายุที่ยากจน เพื่อให้ผู้สูงอายุกลุ่มนี้มีคุณภาพชีวิตที่ดี และสามารถพึ่งตนเองได้

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550

การคุ้มครองทางสังคมให้กับผู้สูงอายุ ได้มีการกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 โดยในรัฐธรรมนูญฉบับนี้ มีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการจัดสวัสดิการให้กับผู้สูงอายุ ได้แก่

มาตรา 4 “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพของบุคคลย่อมได้รับความคุ้มครอง”

มาตรา 53 “บุคคลซึ่งมีอายุเกินหกสิบปีบริบูรณ์และไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพ มีสิทธิได้รับสวัสดิการ สิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะอย่างสมศักดิ์ศรี และความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐ”

มาตรา 54 “บุคคลซึ่งไร้ที่อยู่อาศัยและไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพ ย่อมมีสิทธิได้รับความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐ”

มาตรา 80 วรรคหนึ่ง “คุ้มครองและพัฒนาเด็กและเยาวชน สนับสนุนการอบรมเลี้ยงดูและให้การศึกษาปฐมวัย ส่งเสริมความเสมอภาคของหญิงและชาย เสริมสร้างและพัฒนาความเป็นปึกแผ่นของสถาบันครอบครัวและชุมชน รวมทั้งต้องสงเคราะห์และจัดสวัสดิการให้แก่ผู้สูงอายุ ผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือทุพพลภาพและผู้อยู่ในสภาวะยากลำบาก ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นและพึ่งพาตนเองได้”

พระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. 2546

มาตรา 10 ให้สำนักส่งเสริมและพิทักษ์ผู้สูงอายุ สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส คนพิการและผู้สูงอายุ กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการต่างๆ เกี่ยวกับการคุ้มครอง การส่งเสริม และการสนับสนุนที่เกี่ยวข้องกับผู้สูงอายุและรับผิดชอบในงานธุรการและงานวิชาการของคณะกรรมการ และให้มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

1. จัดทำแนวทางปฏิบัติตามนโยบายและแผนหลักเกี่ยวกับการคุ้มครอง การส่งเสริมและการสนับสนุนสถานภาพ บทบาทและกิจกรรมของผู้สูงอายุเสนอต่อคณะกรรมการ
2. รวบรวมข้อมูล ศึกษา วิจัย และพัฒนาเกี่ยวกับงานคุ้มครอง ส่งเสริม และสนับสนุนที่เกี่ยวข้องกับผู้สูงอายุ
3. เป็นศูนย์กลางในการประสานงาน เผยแพร่ และประชาสัมพันธ์งานหรือกิจกรรมเกี่ยวกับผู้สูงอายุ
4. สร้างระบบการดูแลผู้สูงอายุในชุมชน

5. ร่วมมือและประสานงานกับราชการบริหารส่วนกลาง ราชการบริหารส่วนภูมิภาค ราชการบริหารส่วนท้องถิ่น และรัฐวิสาหกิจ ตลอดจนองค์กรอื่นในการจัดให้ผู้สูงอายุได้รับการคุ้มครอง การส่งเสริม และการสนับสนุนตามพระราชบัญญัตินี้ และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

มาตรา 11 ผู้สูงอายุที่มีสิทธิได้รับการคุ้มครอง การส่งเสริม และการสนับสนุนในด้านต่างๆ ดังนี้

1. การบริการทางการแพทย์ และการสาธารณสุขที่จัดไว้โดยให้ความสะดวกและรวดเร็ว แก่ผู้สูงอายุ เป็นกรณีพิเศษ

2. การศึกษา การศาสนา และข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิต

3. การประกอบอาชีพหรือฝึกอาชีพที่เหมาะสม

4. การพัฒนาตนเองและการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม การรวมกลุ่มในลักษณะเครือข่าย หรือชุมชน

5. การอำนวยความสะดวกและความปลอดภัยโดยตรงแก่ผู้สูงอายุในอาคาร สถานที่ ยานพาหนะ หรือการบริการสาธารณะอื่น

6. การช่วยเหลือด้านค่าโดยสารยานพาหนะตามความเหมาะสม

7. การยกเว้นค่าเช่าสถานที่ของรัฐ

8. การช่วยเหลือผู้สูงอายุซึ่งได้รับอันตรายจากการถูกรังแกหรือถูกแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบด้วยกฎหมายหรือถูกทอดทิ้ง

9. การให้คำแนะนำ ปรีกษา ดำเนินการอื่นที่เกี่ยวข้องในทางคดี หรือในทางการแก้ไขปัญหาคอขวด

10. การจัดที่พักอาศัย อาหาร และเครื่องนุ่งห่มให้ตามความจำเป็นอย่างทั่วถึง

11. การสงเคราะห์เบี้ยยังชีพตามความจำเป็นอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม

12. การสงเคราะห์ในการจัดการศพตามประเพณี

13. การอื่นตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา 17 “ผู้อุปการะเลี้ยงดูบุพการีซึ่งเป็นผู้สูงอายุที่ไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพผู้นั้นมีสิทธิได้รับการลดหย่อนภาษี ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในประมวลรัษฎากร”

แนวคิดเกี่ยวกับสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ

เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุได้เริ่มเป็นรูปธรรมใน พ.ศ. 2535 จากแนวคิดของกรมประชาสงเคราะห์ (ในรัฐบาลสมัยนายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรีสองสมัย ระหว่างปี พ.ศ. 2535-2538) เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุถือเป็นสวัสดิการสังคมประเภทหนึ่ง ที่รัฐบาลจัดสรรให้กับผู้ที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป ซึ่งเป็นการจัดสวัสดิการสังคมแก่ผู้สูงอายุ โดยผ่านการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน ได้แก่ องค์กรภาครัฐที่รับผิดชอบ คือ กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์รวมถึงองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่มีบทบาทในการจัดสวัสดิการผู้สูงอายุ ได้เริ่มต้นอย่างเป็นทางการ เมื่อรัฐบาลได้จัดตั้งกองทุนสวัสดิการผู้สูงอายุในชุมชน (เบี้ยยังชีพ) พ.ศ. 2536 เพื่อให้เงินช่วยเหลือผู้สูงอายุที่มีฐานะยากจน เดือนละ 200 บาท นับเป็นจุดเริ่มต้นในการจัด

สวัสดิการสังคมแก่ผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และต่อมาในปี 2544-2545 จากนโยบายการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นของรัฐบาล ภารกิจเรื่องนี้จึงถูกถ่ายโอนไปยังกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่นและกรุงเทพมหานคร ดังนั้น เบี้ยยังชีพสำหรับผู้สูงอายุนั้นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้รับการถ่ายโอนภารกิจ และได้มีการปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2548 (ณิชชา บุรณสิงห์, https://www.parliament.go.th/ewtcommittee/ewt/welfare/download/article/article_20120516063121.pdf, 1 กันยายน 2562)

คุณสมบัติพื้นฐานของผู้มีสิทธิได้รับเบี้ยยังชีพ คือ

ประการแรก คือ ผู้สูงอายุมีภูมิลำเนาในเขตพื้นที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ประการที่สอง คือ มีรายได้ไม่เพียงพอแก่การยังชีพหรือถูกทอดทิ้ง หรือขาดผู้อุปการะเลี้ยงดูหรือไม่สามารถประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 2 พ.ศ.2560)

“ข้อ 7 ให้ผู้สูงอายุที่จะมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ขึ้นไปในปีงบประมาณถัดไปลงทะเบียน และยื่นคำขอรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุด้วยตนเองต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ตนมีภูมิลำเนา ณ สำนักงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือสถานที่ที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกำหนด ตั้งแต่เดือนมกราคมจนถึงเดือนพฤศจิกายนของทุกปี โดยมีหลักฐาน ดังต่อไปนี้ (1) บัตรประจำตัวประชาชน หรือบัตรอื่นที่ออกโดยหน่วยงานของรัฐที่มีรูปถ่ายพร้อมสำเนา (2) ทะเบียนบ้านพร้อมสำเนา (3) สมุดบัญชีเงินฝากธนาคารพร้อมสำเนา สำหรับกรณีและผู้ขอรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ประสงค์ขอรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุผ่านธนาคาร ในกรณีที่มีความจำเป็นผู้สูงอายุที่ไม่สามารถมาลงทะเบียนด้วยตนเองได้ตามวรรคหนึ่ง อาจมอบอำนาจ เป็นลายลักษณ์อักษรให้ผู้อื่นเป็นผู้ยื่นคำขอรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุแทนก็ได้”

“ข้อ 8 ผู้สูงอายุผู้ใดที่มีสิทธิได้รับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่ตนมีภูมิลำเนาอยู่ ต่อมาผู้สูงอายุนั้นได้ย้ายภูมิลำเนาไปอยู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น ให้ผู้สูงอายุนั้นไปลงทะเบียน และยื่นคำขอรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุด้วยตนเองต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแห่งใหม่ นับตั้งแต่วันที่ย้ายแต่ไม่เกินเดือนพฤศจิกายนของปีนั้นๆ ทั้งนี้ ให้ได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแห่งใหม่ในปีงบประมาณถัดไป โดยให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแห่งใหม่แจ้ง ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเดิมที่จ่ายเงินเบี้ยยังชีพให้แก่ผู้สูงอายุผู้นั้นทราบเพื่อไม่ให้เกิดความซ้ำซ้อน ทั้งนี้ ในระหว่างปีงบประมาณให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเดิมที่จ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุอยู่ ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นยังคงจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุต่อไปจนกว่าจะสิ้นปีงบประมาณ”

นโยบายสวัสดิการสังคม 7 ด้านของกรมพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ที่ได้นำมาปฏิบัติในพื้นที่

1. ด้านการศึกษา กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ ได้มีการสนับสนุนในด้านการศึกษาให้แก่ผู้สูงอายุและผู้ไร้ที่พึ่ง ที่ต้องการที่จะเรียนรู้และพัฒนาความรู้ที่จะสามารถนำไปใช้ในการดำรงชีวิตภายในสังคม โดยได้มีการตั้งศูนย์ส่งเสริมทักษะในพื้นที่ต่างๆ สำหรับดูแลและพัฒนาความรู้ให้กับผู้ที่ต้องการ
2. ด้านสุขภาพ ได้มีการจัดตั้งภาคีเครือข่ายในพื้นที่ เข้าดูแลและคอยช่วยเหลือผู้ประสบปัญหาสุขภาพ ร่วมกับอนามัยประจำชุมชนและเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานในพื้นที่ และประสานการส่งตัวผู้ป่วยเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล
3. ด้านที่อยู่ มีการตั้งโครงการซ่อมแซมบ้านเรือนของประชาชนภายในพื้นที่ห่างไกล ที่จำเป็นต้องปรับปรุงให้มั่นคงแข็งแรง โดยมีการสำรวจร่วมกับภาคีเครือข่ายทั้งภาคเอกชนและภาครัฐ เพื่อประเมินและเข้าช่วยเหลือในการปรับปรุงสภาพความเป็นอยู่ให้เหมาะสมปลอดภัย
4. ด้านการมีงานทำและการมีรายได้ มีการจัดการส่งเสริมการทำเกษตรปลอดภัย การอบรมการพัฒนาศักยภาพในการประกอบอาชีพต่างๆ ให้กับประชาชนและผู้สนใจในพื้นที่อย่างต่อเนื่องและมีการติดตามประเมินผลว่าสำเร็จเพียงใดด้วย
5. ด้านนันทนาการ มีการส่งเสริมกิจกรรมการออกกำลังกายภายในหน่วยงาน รวมถึงการจัดกิจกรรมในวันสำคัญต่างๆร่วมกับชุมชนเพื่อให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับหน่วยงาน
6. ด้านความปลอดภัย ได้ร่วมกับภาคเอกชนและประชาชนในชุมชน คอยสอดส่องดูแล และระวังเหตุต่างๆ ในพื้นที่ชุมชน สนับสนุนการเยี่ยมเยียนผู้สูงอายุที่อยู่บ้านลำพัง
7. ด้านบริการทางสังคม ภายในพื้นที่ของหน่วยงานได้มีการจัดทำทางลาดสำหรับผู้พิการ และห้องน้ำสำหรับผู้สูงอายุและผู้พิการ หากผู้รับบริการไม่สามารถเดินทางมาติดต่อด้วยตัวเองทางเจ้าหน้าที่ก็สามารถลงพื้นที่เพื่อเข้าช่วยเหลือให้บริการถึงบ้านโดยทันที

2.2 นโยบายด้านสวัสดิการสังคมต่างๆ

สวัสดิการสังคมคืออะไรนักวิชาการทั้งต่างประเทศและในประเทศไทย ได้ให้นิยามความหมายคำว่า “สวัสดิการสังคม” ไว้แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับการรับรู้ การให้คุณค่าแนวคิดที่แตกต่างกัน ในที่นี้ขอรวบรวมความหมายที่มีผู้ให้นิยามไว้ในแต่ละช่วงเวลา ดังนี้

Encyclopedia Britannica (อ้างถึงใน ระพีพรรณ คำหอม, 2549, หน้า 6) ให้ความหมาย “สวัสดิการสังคม” หมายถึง การปฏิบัติจัดทำทั้งหลาย ไม่ว่าจะโดยส่วนราชการหรือเอกชน เป็นการปฏิบัติจัดทำเพื่อช่วยเหลือบุคคล ครอบครัว กลุ่มชน และชุมชนให้มีมาตรฐานการครองชีพอันดี มีสุขภาพและสังคมที่น่าพึงพอใจ โดยมุ่งให้สามารถช่วยเหลือตนเองได้ และช่วยเหลือผู้อื่นในสังคมเดียวกันได้ต่อไป

สุวรรณ รื่นยศ (2513 อ้างถึงใน ระพีพรรณ คำหอม, 2549, หน้า 6) ให้ความหมายว่า งานสวัสดิการ

สังคมมีความหมายครอบคลุมไปถึงการดำเนินการทุกอย่างของรัฐและเอกชน เพื่อช่วยเหลือเกื้อกูลเพื่อนมนุษย์ หรือกลุ่มชนที่รวมกันเป็นสังคม เป็นชาติ ผู้ที่ไม่สามารถช่วยตนเองให้มีความสุขทั้งทางกายและจิตใจ ให้มีปัจจัยอันจำเป็นแก่การดำรงชีพ คือ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค ตลอดจนการบำบัดโรคภัยไข้เจ็บ การศึกษาอบรมตามสมควรแก่อัธยาศัย และความรู้ที่จะทำมาหาเลี้ยงชีพโดยสุจริต เพื่อความเรียบร้อยและความเป็นปึกแผ่นของสังคม

ทูเมอร์ (John Tumer, 1974, p.19) ได้ให้ความหมายของสวัสดิการสังคมไว้ว่า เป็นความพยายามในการส่งเสริมให้ประชาชนมีมาตรฐานความเป็นอยู่พื้นฐานที่มั่นคง โดยครอบคลุมการบริการกับบุคคลและชุมชนในลักษณะของการพัฒนาสังคมรวมถึงเป็นการเสริมสร้างให้บุคคลสามารถเผชิญกับสภาพปัญหาทางร่างกาย จิตใจ เศรษฐกิจ และสังคมได้เป็นอย่างดี

คณะกรรมการส่งเสริมและพัฒนางานสังคมสงเคราะห์แห่งชาติ (2535, หน้า 2) นิยาม “สวัสดิการสังคม” ว่าหมายถึง ระบบการจัดบริการสังคม เพื่อแก้ไขปัญหาทางสังคม อันเนื่องมาจากกรณีที่ประชาชนไม่สามารถดำรงชีวิตในสังคมได้ หรือไม่สามารถปรับตัวเข้ากับระบบของสังคม และไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ทางสังคมของตนเองได้ ทั้งนี้โดยที่บริการดังกล่าวจะต้องตอบสนองความต้องการพื้นฐานของประชาชน และความมั่นคงทางสังคมในระดับมาตรฐานเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน

เรณู โชติติลล (2554, หน้า 37) ได้ให้ความหมายที่เพิ่มเติมนอกเหนือจากความเป็นอยู่ของประชาชน โดยเพิ่มว่า พื้นฐานในเรื่องสวัสดิการสังคมจะต้องประกอบด้วย มีหลักประกันรายได้ขั้นต่ำ มีการจัดหาบ้านช่องที่พักอาศัยของประชาชน มีบริการในเรื่องสุขภาพของประชาชน มีระบบการประกันสังคม

คณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการสังคมแห่งชาติ (2545, หน้า 4) ได้ปรับนิยามความหมายของสวัสดิการสังคม (Social welfare) ในแผนพัฒนางานสวัสดิการสังคมและสังคมสงเคราะห์แห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2545-2549) ว่าหมายถึง ระบบการจัดบริการสังคม เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาสังคมและพัฒนาสังคม รวมทั้งการส่งเสริมความมั่นคงทางสังคม เพื่อให้ประชาชนสามารถดำรงชีวิตในสังคมได้ในระดับมาตรฐาน โดยบริการดังกล่าวจะต้องตอบสนองความต้องการพื้นฐานของประชาชนให้ได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม ทั้งในด้านการศึกษาที่ดี การมีสุขภาพอนามัย การมีที่อยู่อาศัย การมีงานทำ การมีรายได้ การมีสวัสดิการแรงงาน การมีความมั่นคงทางสังคม การมีนันทนาการ และบริการทางสังคมทั่วไป โดยระบบการจัดบริการสังคมต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และสิทธิที่ประชาชนต้องได้รับ และเข้ามามีส่วนร่วมในระบบการจัดบริการสังคมในทุกระดับ

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า สวัสดิการสังคม คือ กิจกรรมหรือบริการต่างๆ ที่รัฐหรือเอกชนได้จัดทำขึ้นเพื่อสนองความต้องการพื้นฐานในด้านต่างๆ ที่มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของประชาชนที่อยู่ในสังคม ให้มีมาตรฐานและคุณภาพชีวิตที่ดีให้สามารถใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข ซึ่งอาจจะจัดทำแบบเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการก็ได้

องค์ประกอบของงานทางสวัสดิการสังคม องค์ประกอบของงานสวัสดิการสังคมโดยทั่วไป มีการ

ใช้ใน 2 ลักษณะคือ ลักษณะกว้างและลักษณะแคบ ดังนี้

1. องค์ประกอบของงานสวัสดิการสังคมในลักษณะกว้าง แบ่งเป็น 7 ด้าน ได้แก่
 - การศึกษา (Education)
 - สุขภาพอนามัย (Health)
 - ที่อยู่อาศัย (Housing)
 - การทำงานและการมีรายได้ (Employment and Income Maintenance)
 - ความมั่นคงทางสังคม (Social Security)
 - บริการสังคม (Social Services)
 - นันทนาการ (Recreation)

2. องค์ประกอบของงานสวัสดิการสังคมในลักษณะแคบตามพระราชบัญญัติความมั่นคงทางสังคมของสหรัฐอเมริกา แบ่งเป็น 3 บริการ ได้แก่

- บริการประกันสังคม (Social Insurance)
- บริการสงเคราะห์ประชาชน บริการประชาสงเคราะห์ / บริการสาธารณูปการ (Public Assistance)
- บริการสังคม (Social Services)

ดังนั้นองค์ประกอบของงาน “สวัสดิการสังคม” ในลักษณะกว้าง 7 ด้าน และองค์ประกอบของงานสวัสดิการสังคมในลักษณะแคบ 3 ด้าน จึงขึ้นอยู่กับการนำไปใช้ของนักสวัสดิการสังคม สำหรับในสังคมไทยนำมาใช้ทั้ง 2 ลักษณะ ทั้งด้านกว้างและด้านแคบ แต่โดยทั่วไปแล้วสังคมไทยมักจะรู้จักบริการสวัสดิการสังคมในลักษณะแคบสูงกว่า โดยบริการประกันสังคมถือเป็นบริการที่นำไปสู่การสร้างความมั่นคงทางสังคมให้กับลูกจ้างผู้ใช้แรงงานที่พัฒนาขยายความครอบคลุม และสิทธิประโยชน์ทดแทนสูงขึ้น ขณะที่บริการสงเคราะห์ประชาชนยังคงเป็นบริการที่รัฐต้องจัดสรรงบประมาณการช่วยเหลือกับผู้เดือดร้อน เป็นต้น

ปัจจุบันรัฐพยายามใช้แนวความคิดมีส่วนร่วมของประชาชน ชุมชน องค์กรภาคเอกชน องค์กรพัฒนาเอกชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเข้ามาร่วมรับผิดชอบในระบบสวัสดิการสังคมสูงขึ้น (ระพีพรรณ คำหอม (2549, หน้า 6-27)

เราสามารถจำแนกประเภทของงานสวัสดิการสังคมได้ 3 ประเภทใหญ่ๆ ได้ดังนี้ (กรมประชาสงเคราะห์, 2551, หน้า 97-98)

1. สาธารณูปการ เป็นการช่วยเหลือโดยทั่วไปแก่ประชาชน หรือครอบครัวที่ไม่สามารถพึ่งตนเองได้ โดยจะต้องมีการสอบสวนข้อเท็จจริง หรือทดสอบความจำเป็นก่อน การช่วยเหลือแบบสาธารณูปการนี้อาจจะอยู่ในรูปแบบดังต่อไปนี้

1.1 การช่วยเหลือโดยรับเข้ามาอาศัยอยู่ในสถานสงเคราะห์

1.2 การให้ความช่วยเหลือเป็นเงินสงเคราะห์ เป็นการบรรเทาเฉพาะหน้า โดยช่วยเหลือเป็นเงินเพื่อนำไปใช้จ่ายในสิ่งที่จำเป็นต่อการใช้ชีวิต

1.3 การให้ความช่วยเหลือเป็นสิ่งของ คล้ายกับการช่วยเหลือเป็นเงิน แต่มอบเป็นสิ่งของเครื่องใช้ที่จำเป็นในการใช้ชีวิตแทน เพื่อเป็นการป้องกันมิให้ผู้รับการช่วยเหลือนำเงินไปใช้จ่ายในสิ่งที่ไม่จำเป็น

1.4 การให้ความช่วยเหลือเป็นบริการ มักอยู่ในรูปของการให้บริการต่างๆ เช่น การให้คำปรึกษาหรือการให้แนวทางในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น

2. การประกันสังคม คือ วิธีป้องกันปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้กับบุคคลหรือครอบครัว ด้วยการสร้างหลักประกันไว้ก่อนที่ปัญหาจะเกิดขึ้น แนวคิดของการประกันสังคมนี้มีลักษณะที่เป็นการป้องกันปัญหาและเป็นการเสริมสร้างหลักประกันในการดำรงชีวิตด้วยการออมเงินเพื่อเก็บเป็นค่าใช้จ่ายเมื่อยามที่เกิดความจำเป็น

3. บริการสาธารณะ เป็นลักษณะงานที่รัฐบาลจะเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือประชาชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเป็นการทั่วไป โดยไม่คำนึงว่าจะต้องเป็นผู้ที่มีความเดือดร้อนจำเป็นหรือไม่ หรืออาจเป็นการจัดบริการต่างๆ เพื่อให้ประชาชน ได้รับการบริการนั้นๆ อย่างทั่วถึงและเท่าเทียมกัน โดยมักจะเป็นบริการที่จำเป็นต่อการยังชีพ ซึ่งอาจเป็นบริการโดยรัฐหรือเอกชนที่ได้จัดขึ้นเพื่อเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน ซึ่งประชาชนไม่สามารถจัดหาหรือจัดทำบริการสาธารณะเหล่านี้ได้ด้วยตนเอง เพราะการบริการสาธารณะเป็นบริการที่มีผลกระทบต่อกลไกตลาด จึงทำให้ไม่สามารถจัดสรรบริการเหล่านี้ได้ รัฐจึงจำเป็นต้องเข้ามาจัดการบริการเหล่านี้ซึ่งอาจดำเนินการเองหรือมอบให้เอกชนเป็นผู้ดำเนินการก็ได้ บริการสาธารณะที่จำเป็นต่อการดำรงชีพ ได้แก่ บริการด้านการป้องกันประเทศ บริการด้านการศึกษา บริการด้านความปลอดภัย บริการด้านสาธารณสุข บริการด้านการขนส่งและการคมนาคม เป็นต้น

การดำเนินงานด้านสวัสดิการผู้สูงอายุของประเทศไทย เริ่มในปี พ.ศ. 2496 เมื่อจอมพล ป.พิบูลสงคราม ได้มีแนวคิดในการจัดสวัสดิการสังคมและประชาสงเคราะห์ ได้กำหนดนโยบายที่สำคัญหลายประการในการส่งเสริมสนับสนุนให้ประชาชนมีความเป็นอยู่ที่ดีมีคุณภาพและดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างสงบสุข ได้มอบหมายให้ กรมประชาสงเคราะห์จัดตั้งสถานสงเคราะห์ คนชราบ้านบางแคขึ้นเป็นครั้งแรก วัตถุประสงค์ในการจัดตั้ง คือ เพื่อให้การสงเคราะห์คนชราที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้หรือประสบปัญหาความทุกข์ยาก เดือดร้อนยากจนไม่มีที่อยู่อาศัย หรือไม่สามารถอาศัยอยู่กับครอบครัวได้ ต้องการบริการสงเคราะห์บางอย่าง เช่น การรักษาพยาบาล นันทนาการ เพื่อแบ่งเบาภาระของครอบครัวที่มีรายได้น้อยหรือยากจน ที่ไม่สามารถอุปการะเลี้ยงดูผู้สูงอายุไว้ในครอบครัวได้ เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาสังคมอันเกี่ยวกับผู้สูงอายุ ไม่ให้เร่ร่อนทำความเดือดร้อนแก่สังคมและให้สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างเหมาะสมกับอัตภาพ

ปัจจุบันรูปแบบของสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุมีดังนี้

1. การประกันสังคม (Social Insurance) เป็นการสร้างหลักประกันความมั่นคงในการ ดำรงชีวิตและคุ้มครองลูกจ้าง ปัญหาการขาดรายได้เมื่อเกษียณอายุการทำงาน สภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปทำให้ผู้สูงอายุได้รับการเกื้อหนุนจากครอบครัวน้อยลง ปัญหาสุขภาพที่เรื้อรัง ส่งผลให้ตัวเลขค่าใช้จ่ายในการ

รักษาพยาบาลสูง (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2553, หน้า 2)

2. การช่วยเหลือสาธารณะ (Public Assistance) เป็นการสงเคราะห์แบบให้เปล่า สำหรับผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ เนื่องจากช่วยเหลือตนเองไม่ได้ ด้อยโอกาสทางสังคมและไร้ที่พึ่ง รูปแบบของสวัสดิการที่มีอยู่คือ เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ เป็นการจ่ายเงินแบบให้เปล่า ตามมติของคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 18 ตุลาคม 2554 ให้กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น (สถ.) จ่ายเบี้ยยังชีพแบบขั้นบันไดให้กับผู้สูงอายุ โดยผู้ที่มีอายุ 60-69 ปี ได้รับเบี้ยยังชีพคนละ 600 บาทต่อเดือน ผู้ที่มีอายุ 70-79 ปี ได้รับเบี้ยยังชีพคนละ 700 บาทต่อเดือน ผู้ที่มีอายุ 80-89 ปี ได้รับเบี้ยยังชีพคนละ 800 บาทต่อเดือน และผู้ที่มีอายุ 90 ปีขึ้นไป ได้รับเบี้ยยังชีพคนละ 1,000 บาทต่อเดือน โดยให้มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2554 เป็นต้นไป (สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี, <http://www.thaigov.go.th>, 12 พฤษภาคม 2562)

3. การบริการสังคม (Social Service) เป็นระบบบริการที่ตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานของประชาชนประกอบด้วยบริการด้านต่างๆ คือ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านการศึกษา ด้านที่อยู่อาศัย ด้านการมีงานทำและการมีรายได้ และด้านบริการสังคมและนันทนาการ

การจัดสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุมีการ พัฒนาการมาอย่างต่อเนื่อง และมีการบูรณาการในหลายภาคส่วนไม่ว่าจะเป็นภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน ทั้งนี้เพื่อรองรับจำนวนผู้สูงอายุที่จะมีจำนวนเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ ในขณะเดียวกัน ภาครัฐจะต้องมีการปรับเปลี่ยนนโยบายจากเชิงรับมาเป็นเชิงรุก เช่น การสร้างความตระหนักให้คนในชาติเห็นความสำคัญของผู้สูงอายุว่าเป็นบุคคลที่ทรงคุณค่าต่อสังคม มิใช่ภาระของสังคม การถ่ายโอนงานด้านสวัสดิการ สังคมของผู้สูงอายุให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อย่างแท้จริงทั้งงบประมาณและบุคลากรที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญด้านผู้สูงอายุ เพราะท้องถิ่นจะมีความเข้าใจบริบทของผู้สูงอายุของตนเองได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้รัฐควรส่งเสริมและสนับสนุนกิจกรรมหรือโครงการที่เป็นการช่วยเหลือผู้สูงอายุของภาคประชาชน/ชุมชนในการจัดสวัสดิการสังคมให้กับผู้สูงอายุในลักษณะต่าง ๆ ซึ่งจะต้องสอดคล้องกับประเพณี วัฒนธรรม และความเชื่อของแต่ละท้องถิ่นด้วย (สรวงสุตา เจริญวงศ์, 2557, หน้า 75-81)

ปัญหาสำคัญที่ผู้สูงอายุไทยประสบคือ ปัญหาทางเศรษฐกิจและ สุขภาพ เกือบครึ่งหนึ่งของผู้สูงอายุมีรายได้ไม่พอเลี้ยงชีพ และ 2 ใน 3 มีสุขภาพอยู่ในระดับปานกลางถึงไม่ดีสูง โรคที่มีการรายงานว่าเป็นกันสูงในกลุ่มผู้สูงอายุ คือ ปวดหลัง ปวดเอว ไชข้ออักเสบ ความดันโลหิตสูง โรคกระเพาะ โรคหัวใจ นอกจากนี้ยังพบว่า ภาวะการเจ็บป่วยของผู้สูงอายุนี้ เป็นเหตุผลสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ผู้สูงอายุไม่สามารถทำงานหาเลี้ยงชีพได้ ผู้สูงอายุไทยปัจจุบันมีไม่สูงนักที่ถูกทอดทิ้งจากครอบครัว หรือญาติพี่น้อง สถาบันครอบครัวยังคงเป็นสถาบันหลัก ในการเกื้อหนุนผู้สูงอายุ อย่างไรก็ตาม ไม่ควรชะล่าใจภาวะวิกฤติทางเศรษฐกิจในปัจจุบัน อาจส่งผลกระทบต่อความสามารถของครอบครัว ในการเกื้อหนุนผู้สูงอายุได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภาวะสุขภาพของผู้สูงอายุ เป็นประเด็นหนึ่งที่น่าห่วงใย ทำอย่างไรจึงจะทำให้ประชากรที่มีอายุยืนยาวขึ้น มีสุขภาพแข็งแรง ไม่เป็นภาระของบุตรหลาน ช่วยเหลือตนเองได้ทั้งทางสังคม และเศรษฐกิจ ในส่วนนี้กระทรวง

สาธารณสุข คงมีบทบาทอย่างสำคัญในการส่งเสริม และดูแลสุขภาพของผู้สูงอายุ สำหรับคนที่เข้าใกล้วัยสูงอายุ นั้น ควรณรงค์ให้มีการเตรียมตัวก่อนเป็นผู้สูงอายุ โดยเฉพาะในด้านสุขภาพและเศรษฐกิจ การเตรียมการนี้ควรส่งเสริม ทั้งในด้านการรักษาสุขภาพให้แข็งแรง เช่น การออกกำลังกาย การกินอยู่ การตรวจสุขภาพ การเตรียมการด้านเศรษฐกิจ ตลอดจนที่อยู่อาศัย ส่วนในกลุ่มวัยสูงอายุนั้น ควรมีมาตรการดูแลสุขภาพให้แข็งแรง หรือลดโอกาสที่จะเกิดการเจ็บป่วยให้น้อยที่สุด (วิพรรณ ประจวบเหมาะ รูปโฟโล, 2542, หน้า 1)

2.2.1 แนวคิดและทฤษฎีนโยบายสาธารณะ

ความหมายของนโยบายสาธารณะ

ความหมายของนโยบายสาธารณะ หมายถึง สิ่งที่รัฐบาลตัดสินใจกระทำหรือไม่กระทำ เป็นการตัดสินใจของรัฐบาลเพื่อจัดการกับปัญหาต่างๆ ของสังคมเช่นปัญหา นโยบายต่างประเทศ ปัญหาการป้องกันสิ่งแวดล้อม ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาคนว่างงาน เป็นความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยงานของรัฐบาลกับสิ่งแวดล้อม คำนียามต่างๆ ที่มีต่อนโยบายสาธารณะในความหมายอย่างกว้าง จนไม่อาจแยกความแตกต่างระหว่างงานนโยบายกับงานประจำได้อย่างชัดเจน (Thomas R. Dye, 1984, p. 1); (Robert Eyestone, 1971, p. 18) ซึ่งเป็นความหมายอย่างกว้าง

ความหมายอย่างแคบ นิยามว่านโยบายสาธารณะ คือ “การตัดสินใจขั้นต้นที่กำหนดแนวทางอย่างกว้างๆ โดยทั่วไปเพื่อนำไปเป็นแนวทางการปฏิบัติงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ เป็นแนวทางปฏิบัติของรัฐบาลที่กำหนดวัตถุประสงค์ที่แน่นอนว่าเพื่อให้บุคคลจัดการกับปัญหาหรือเรื่องที่อยู่ในความสนใจ จากนิยามดังกล่าว ส่งผลให้องค์ประกอบของการเป็นนโยบายสาธารณะไว้ 4 ประการได้แก่

- 1) เป็นแนวทางปฏิบัติกว้างๆ ที่กำหนดโดยรัฐบาลหรือข้าราชการระดับสูงที่มีอำนาจในการกำหนดนโยบาย
 - 2) มีวัตถุประสงค์ที่แน่นอนไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง
 - 3) รัฐบาลมีความจริงใจและจริงจังที่จะทำให้นโยบายไปปฏิบัติ
 - 4) นโยบายอาจเป็นบวก (Positive) หรืออาจเป็นลบ (Negative) หรืออาจเป็นการกระทำก็ได้
- แอนเดอร์สัน (Anderson, James, 1975, pp. 3-4)

สรุป นโยบายสาธารณะเป็นแนวทางปฏิบัติของรัฐบาล ซึ่งกำหนดวัตถุประสงค์แน่นอนไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เพื่อแก้ปัญหาในปัจจุบัน เพื่อป้องกันหรือหลีกเลี่ยงปัญหาในอนาคต เพื่อให้เกิดผลลัพธ์พึงปรารถนา รัฐบาลมีความจริงใจและจริงจัง ที่จะน่านโยบายไปปฏิบัติ นโยบายอาจเป็นบวกหรือเป็นลบก็ได้ อาจเป็นกระทำหรือเว้นการกระทำก็ได้

2.2.2 แนวคิดทฤษฎีการกำหนดนโยบาย

จากองค์ความรู้เรื่องนโยบายสาธารณะทำให้ทราบว่านโยบายสาธารณะคือ สิ่งที่รัฐบาลเลือกที่จะกระทำหรือไม่กระทำ ขณะที่โลกมีพัฒนาการด้านการจัดการสาธารณะที่เน้นการมีส่วนร่วมของประชาคม โดยที่ประชาชนจะต้องมีส่วนร่วมในกระบวนการจัดการสาธารณะ แม้ว่าจะต้องอยู่ภายใต้การกำกับดูแล

จากภาครัฐแต่ต้องรับฟังเสียงจากประชาชนด้วย การจัดการที่ดีต้องเป็นการบูรณาการความคิดโดยเฉพาะอย่างยิ่งในขั้นตอนของการกระบวนการนโยบายที่ประกอบด้วย 1) ขั้นตอนการก่อตัวของนโยบายสาธารณะ 2) ขั้นตอนการกำหนดนโยบายสาธารณะ 3) ขั้นตอนการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ 4) ขั้นตอนการประเมินผลนโยบายสาธารณะ 5) ขั้นตอนการยุตินโยบายโดยมีสมมติฐานว่ากระบวนการกำหนดนโยบายเป็นผลจากความขัดแย้ง การต่อสู้ การเจรจาต่อรอง การประนีประนอมระหว่างบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีบทบาทในขั้นตอนต่างๆ ของกระบวนการนโยบายบางครั้งอาจไม่มีความสมเหตุสมผลเนื่องจากการแทรกแซงทางฝ่ายการเมือง หรือการใช้ค่านิยมมาเป็นตัวกำหนด (บริษัท สยาม อินเทลลิเจนซ์ ยูนิค จำกัด, <http://www.siamintelligence.com/public-policy-making>, 14 มีนาคม 2562) ตัวแบบที่ใช้เป็นหลักในการศึกษาการกำหนดนโยบายสาธารณะประกอบด้วย ตัวแบบสถาบัน ตัวแบบกระบวนการ ตัวแบบค่อยเป็นค่อยไป ตัวแบบชนชั้นนำ ตัวแบบกลุ่ม ตัวแบบเหตุผล ตัวแบบทฤษฎีเกม

2.3 ทฤษฎีและแนวคิดนโยบายสาธารณะและการนำนโยบายไปปฏิบัติ

พัฒนาการทางทฤษฎีของแนวคิดการจัดการภาครัฐ เป็นไปในรูปแบบของวงจร คือ การนำเสนอแนวคิด การนำไปใช้ ความตื่นตัวกับรูปแบบใหม่และการค้นพบแนวทางที่ดีที่สุด ตามด้วยการเกิดผลที่มีได้เป็นไปตามความคาดหวัง และในที่สุดเป็นการแก้ไขและพัฒนาต่อไปทำให้แนวคิดการจัดการภาครัฐในเวลาต่อมาเปลี่ยนจุดเน้นไปสนใจ ปัญหาเฉพาะให้ความสำคัญกับวัฒนธรรมและศึกษาลงลึก ในรายละเอียดภายในองค์การสูงขึ้น (Pollitt & Bouckaert, 2004, p. 47)

การนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นขั้นตอนสำคัญที่สุดของกระบวนการนโยบายเนื่องจากมีผลต่อความสำเร็จของนโยบายอย่างสูง ผู้วิจัยจึงนำเสนอการทบทวนวรรณกรรมโดยเริ่มต้นจาก

2.3.1 ความหมายของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

การนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นเรื่องของการศึกษาว่า “องค์กร บุคคล หรือกลุ่มบุคคล ที่เกี่ยวข้องสามารถนำและกระตุ้นให้ทรัพยากรทางการบริหารทั้งหมดปฏิบัติงานให้บรรลุตามนโยบายที่ระบุไว้หรือไม่ แค่นั้นเพียงใด” หรือกล่าวอีกในหนึ่ง การนำนโยบายไปปฏิบัติให้ความสนใจเกี่ยวกับเรื่องของ “ความสามารถที่จะผลักดันให้การทำงานของกลไกที่สำคัญทั้งหมด สามารถบรรลุผลตามนโยบายที่ได้ตั้งเป้าหมายเอาไว้” โดยได้สรุปว่า การศึกษาการนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นการแสวงหาวิธีการ และแนวทางเพื่อปรับปรุง นโยบาย แผนงาน และการปฏิบัติงาน ในโครงการให้ดีขึ้น เนื้อหาสาระของการศึกษา การนำนโยบายไปปฏิบัติจึงเน้นการแสวงหาคำอธิบายเกี่ยวกับปรากฏการณ์ หรือสภาพความเป็นจริง ที่เกิดขึ้นภายในกระบวนการของการนำนโยบายไปปฏิบัติ (Implementation Processes) เพื่อที่จะศึกษาบทเรียนพัฒนาแนวทางและสร้างกลยุทธ์เพื่อที่จะทำให้การนำนโยบายไปปฏิบัติบังเกิดความสำเร็จและยังหมายถึงกระบวนการทำงานทางปฏิสัมพันธ์ เชิงยุทธศาสตร์ เพื่อให้สามารถบรรลุเป้าหมายของกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ ซึ่งอาจจะสอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับเป้าหมายของนโยบายก็ได้ ในส่วนของเพรสแมนและวิลดาฟสกี ให้ความสำคัญว่า

หมายถึง การผลิตผลลัพธ์ออกมาการทำให้สำเร็จ นอกจากความหมายดังกล่าวข้างต้นแล้ว มิลบรีย์แมค ลาฟลิน ให้ความหมายการนำนโยบายไปปฏิบัติว่าหมายถึงกระบวนการขององค์การที่ต่อเนื่องและพลวัต ซึ่งได้รับการปรุงแต่ง และหล่อหลอมโดยปฏิสัมพันธ์ระหว่างเป้าหมายและกลยุทธ์ของนโยบายกับสภาพขององค์การที่รับผิดชอบในการดำเนินการให้สำเร็จลุล่วง กล่าวอีกนัยหนึ่ง การนำนโยบายไปปฏิบัติเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติให้สำเร็จลุล่วงตามเป้าหมายนโยบาย โดยพยายามปรับเปลี่ยนประนีประนอมระหว่างเป้าหมายและกลยุทธ์ที่กำหนดไว้กับข้อจำกัด เงื่อนไข และสภาพแท้จริง ของหน่วยปฏิบัติและการนำนโยบายไปปฏิบัติ หมายถึง กระบวนการตัดสินใจเชิงนโยบายที่เกิดจากกฎหมาย การตัดสินใจพิพากษา อรรถคดีคำสั่งของฝ่ายบริหาร การนำนโยบายไปปฏิบัติ หมายความว่ารวมถึงการดำเนินการโดยบุคคล หรือกลุ่มบุคคล ในภาครัฐ หรือภาคเอกชน ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวมุ่งที่จะก่อให้เกิดความสำเร็จโดยตรงตามวัตถุประสงค์จากการตัดสินใจดำเนินนโยบายที่ได้กระทำก่อนหน้านั้นแล้ว (วรเดช จันทรศร, 2550, หน้า 154, Eugene Bardach, 2001, p. 24, Paul A. Sabatier and Daniel z. Mazmanian, 1983, p. 4, Van Meter and Van Horn, 1975, p. 208)

2.3.2 ปัญหาและอุปสรรคในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

การดำเนินการใดๆ ไม่ว่าจะภาครัฐหรือเอกชนล้วนแต่มีปัญหาและอุปสรรคทั้งสิ้น ผู้วิจัยจึงทบทวนปัญหาและอุปสรรคในการนำนโยบายไปปฏิบัติเรียงตามลำดับดังนี้

ความล้มเหลวของนโยบาย (policy failure) ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตามโดยเฉพาะอย่างยิ่งความล้มเหลวในนโยบายด้านสังคมและเศรษฐกิจ เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับนักทฤษฎีนโยบาย และผู้นำนโยบายไปปฏิบัติซึ่งในความเป็นจริง จะเกี่ยวข้องกับผู้นำนโยบายไปปฏิบัติสูงกว่าในการที่จะแสวงหาแนวทางเพื่อความสำเร็จของนโยบาย (Younis & Davidson, 1990, p. 3)

Mountjoy and O'Toole (1999, p. 247) พบว่ามีปัจจัย 2 ประการที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่ ทรัพยากรที่จำเป็นต้องใช้ในการปฏิบัติและแนวทางการปฏิบัติที่ระบุอย่างเฉพาะเจาะจงและพบว่า การเปลี่ยนแปลงงานกิจกรรมขององค์การเป็นงานที่มีต้นทุนที่แพงและหน่วยงานนั้นจะต้องได้รับทรัพยากรที่เพียงพอในการดำเนินงานในขณะเดียวกันหน่วยงานจะต้องได้รับแนวทางในการปฏิบัติใหม่ที่เฉพาะเจาะจงและชัดเจน ซึ่งเป็นเงื่อนไขที่มีความสำคัญสูง มิฉะนั้น จะทำให้การนำนโยบายไปปฏิบัติประสบความสำเร็จความล้มเหลวได้ง่าย

หลักการสำคัญที่จะป้องกันมิให้การนำนโยบายไปปฏิบัติประสบกับปัญหาและอุปสรรค จนกระทั่งนำไปสู่ความล้มเหลวได้แก่

ประการแรก ถ้ามีทรัพยากรใหม่แต่แนวทางการปฏิบัติคลุมเครือ จะต้องจัดการเรื่องการตีความนโยบายให้ชัดเจนและทัศนคติในการจัดการตีความจะต้องสอดคล้องกับผู้กำหนดนโยบาย

ประการที่สอง ถ้ามีทรัพยากรเพียงพอและมีแนวทางการปฏิบัติที่เฉพาะเจาะจงและชัดเจนเป้าประสงค์ส่วนบุคคลภายในองค์การจะมีความสำคัญน้อยลงและการนำนโยบายไปปฏิบัติจะมีทิศทางที่สอดคล้องกัน

กับการบรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบายสูง

ประการสุดท้าย ถ้าไม่มีทรัพยากรเพียงพอและแนวทางการปฏิบัติไม่ชัดเจนสถานการณ์เช่นนี้ จำเป็นจะต้องสร้างกิจกรรมให้ผู้ปฏิบัติได้เกิดความสนใจที่จะปฏิบัติเพื่อสร้างพลังแห่งความมุ่งมั่นในการปฏิบัติให้เกิดขึ้นสูงพอที่จะเอาชนะอุปสรรคในเรื่องการขาดแคลนทรัพยากรและแนวทางการปฏิบัติที่ไม่ชัดเจน

จากการศึกษาของ Dunsire (1970 อ้างถึงใน สมบัติ อารังธัญวงศ์, 2553, หน้า 478-479) สรุปว่า ความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติอาจเกิดจาก

ประการแรก การเลือกกลยุทธ์การนำนโยบายไปปฏิบัติที่ไม่เหมาะสม

ประการที่สอง กลยุทธ์การนำนโยบายไปปฏิบัตินั้นเหมาะสม แต่การเลือกหน่วยปฏิบัติและกลไกในการปฏิบัติไม่เหมาะสม

ประการที่สาม ถึงแม้ว่าสิ่งที่กล่าวมาแล้วจะมีความเหมาะสมทั้งหมด แต่การเลือกเครื่องมือและวิธีการปฏิบัติไม่เหมาะสม ก็จะเป็นอุปสรรคสำคัญต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ วรเดช จันทรร (2551, หน้า 231) ได้นำเสนอผลงานแนวความคิดการนำนโยบายไปปฏิบัติดังนี้

1. การนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นการศึกษาที่ให้ความสนใจเกี่ยวกับเรื่องของความสามารถที่จะผลักดันให้การทำงานของกลไกที่สำคัญทั้งหมดสามารถบรรลุผลตามนโยบายที่ได้ตั้งเป้าหมายเอาไว้เนื้อหาสาระและขอบข่ายของการศึกษาดังกล่าว มุ่งเน้นและครอบคลุมถึงการแสวงหาคำอธิบายเกี่ยวกับปรากฏการณ์หรือสภาพความเป็นจริงที่เกิดขึ้นภายในกระบวนการของการนำนโยบายไปปฏิบัติบังเกิดความสำเร็จ

2. การประเมินหรือการพิจารณาตัดสินระดับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ควรพิจารณาจากผลการปฏิบัติในระยะสั้นว่ามีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของนโยบายเพียงใดและถ้าเป็นไปได้ก็ต้องดูถึงผลกระทบของนโยบายนั้นในระยะยาวขึ้นว่าสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ตั้งไว้เพียงใดรวมตลอดถึงการวัดระดับความร่วมมือจากผู้เกี่ยวข้องและระดับของความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในกระบวนการของการนำนโยบายไปปฏิบัติ อนึ่งการประเมินความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติสามารถทำได้ในระหว่างที่นโยบายนั้นยังอยู่ในกระบวนการของการนำไปปฏิบัติ ในลักษณะของการประเมินเพื่อหาทางแก้ปัญหาสูงกว่าการประเมินเพื่อให้รู้ผลทั้งหมดของนโยบายแผนงานหรือโครงการซึ่งจะต้องใช้ระยะเวลารองกว่าข้อมูลทางด้านผลกระทบจะมีพร้อม

3. บทบาทของฝ่ายการเมืองมีความสำคัญสูงในกระบวนการของการนำนโยบายไปปฏิบัติ นโยบายใดที่ได้รับความเห็นชอบดูแลเอาใจใส่ติดตามผลอย่างต่อเนื่องจากฝ่ายการเมืองหน่วยราชการต่างๆ ก็จะทำให้ความสนใจและให้ลำดับความสำคัญในการนำไปปฏิบัติสูงเป็นพิเศษ ซึ่งจะมีผลทำให้การนำนโยบายไปปฏิบัติมีโอกาสประสบความสำเร็จสูงยิ่งขึ้น

4. การเป็นผู้รับผิดชอบในการนำนโยบายไปปฏิบัติถือได้ว่าเป็นภารกิจหลักของระบบราชการซึ่งในที่นี้หมายถึงหน่วยงานต่างๆ ของรัฐโดยทั่วไปทุกหน่วยราชการมักจะหวงแหนนโยบายหรือโครงการใน

ส่วนที่ตนรับผิดชอบ จะไม่ยอมให้หน่วยราชการอื่นมาช่วงชิงเอาไป และจะพยายามขยายขอบเขตแห่งภารกิจหรืออาณาจักรของตนให้กว้างขวางยิ่งขึ้นตามโอกาสและสถานการณ์ที่อำนวยให้ ยิ่งไปกว่านั้นระบบราชการมักมีแนวโน้มที่จะเลือกนำนโยบายของรัฐไปปฏิบัติแต่เฉพาะนโยบายที่จะเป็นประโยชน์แก่ตนเอง ความร่วมมือของระบบราชการจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

5. นอกเหนือจากระบบราชการแล้วข้าราชการในฐานะบุคคลที่ถือได้ว่ามีส่วนเกี่ยวข้องหรือส่งผลอย่างสูงต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติความเกี่ยวข้องและความสำคัญของข้าราชการในการนำนโยบายไปปฏิบัติจะมีแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับระดับหรือฐานะของข้าราชการซึ่งได้แก่ผู้บริหารระดับสูงของหน่วยงานผู้บริหารโครงการตลอดจนผู้ให้บริการตามโครงการหรือข้าราชการในระดับล่าง

6. ผู้รับบริการหรือผู้ได้รับผลจากนโยบายจะมีทั้งในแง่ของบุคคลและในฐานะกลุ่มในกระบวนการของการนำนโยบายไปปฏิบัติผู้รับบริการหรือผู้ได้รับประโยชน์จะเป็นผู้ที่ติดต่อกับข้าราชการในระดับล่างโดยตรงบทบาทของผู้รับบริการหรือผู้ได้รับผลประโยชน์หากมีการรวมตัวกันเป็นกลุ่มจะมีความสำคัญและส่งผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติสูง

7. บทบาทขององค์กรและผู้เกี่ยวข้องจะมีความแตกต่างกันไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประเภทต่างๆ ของนโยบาย

8. ขั้นตอนของการนำนโยบายไปปฏิบัติในระดับมหภาค แบ่งย่อยออกได้เป็นสองขั้นตอนหลัก ขั้นตอนแรก ได้แก่ ขั้นตอนของการแปลงนโยบายออกเป็นแนวทางปฏิบัติหรือออกมาในรูปของแผนงานหรือโครงการแล้วแต่กรณี ขั้นตอนที่สอง เป็นขั้นตอนในการทำให้หน่วยงานในระดับท้องถิ่นยอมรับแนวทางแผนงานโครงการหรือผลของการแปลงนโยบายนั้นไปปฏิบัติต่อไป

9. ขั้นตอนของการนำนโยบายไปปฏิบัติในระดับจุลภาค แบ่งย่อยออกได้เป็น 3 ขั้นตอนหลัก ขั้นตอนแรก ได้แก่ ขั้นการระดมพลัง เป็นขั้นตอนที่หน่วยงานท้องถิ่นจะต้องดำเนินการในสองกิจกรรม คือ การพิจารณารับนโยบายและการแสวงหาความสนับสนุนในนโยบายจากท้องถิ่นนั้น ขั้นตอนที่สองเป็นขั้นการปฏิบัติซึ่งครอบคลุมถึงกระบวนการในการปรับเปลี่ยนโครงการที่ได้มีการยอมรับแล้วออกมาในรูปของการปฏิบัติจริง ขั้นตอนที่สาม ได้แก่ขั้นการสร้างความเป็นปึกแผ่นหรือความต่อเนื่องครอบคลุมถึงการแสวงหาวิธีการที่จะทำให้ให้นโยบายนั้นถูกปรับเปลี่ยนและได้รับการยอมรับเข้าเป็นหน้าที่ประจำวันของผู้ปฏิบัติ กล่าวอีกนัยหนึ่งขั้นตอนนี้เป็นการหาทางทำให้ให้นโยบายนั้นได้รับการปฏิบัติอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ

10. ปัญหาทางด้านสมรรถนะเป็นปัญหาหลักด้านหนึ่งของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ปัญหาในลักษณะดังกล่าวจะมีสูงน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับปัจจัยย่อยต่างๆ หลายปัจจัย นับตั้งแต่ปัจจัยทางด้านบุคลากรปัจจัยทางด้านเงินทุนปัจจัยทางด้านวัสดุอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ ตลอดจนปัจจัยทางด้านวิชาการหรือเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องในนโยบายนั้น

11. ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยส่วนหนึ่งย่อมขึ้นอยู่กับความสามารถในการควบคุมซึ่งหมายถึงความสามารถในการวัดความก้าวหน้าหรือผลการปฏิบัติของนโยบายแผนงาน หรือโครงการ

ปัญหาในด้านการควบคุมจะมีสูงน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับ (1) ความสามารถของหน่วยที่รับผิดชอบในการแปลงนโยบาย (2) ความชัดเจนของกิจกรรม แผนงาน และโครงการที่ถูกแปลงมาจากนโยบายและ (3) ความสามารถในการกำหนดภารกิจตลอดจนมาตรฐานในการปฏิบัติงานให้สอดคล้องกับแนวทางปฏิบัติงานรวมหรือสอดคล้องกับแผนงานหรือโครงการ

12. ปัญหาของการนำนโยบายไปปฏิบัติจะมีสูงขึ้นเป็นอย่างสูง ถ้าสมาชิกในองค์การหรือหน่วยปฏิบัติไม่ให้ความร่วมมือหรือต่อต้านการเปลี่ยนแปลงที่เป็นผลมาจากนโยบายนั้น

13. ปัญหาในการนำนโยบายไปปฏิบัติซึ่งเกิดจากเรื่องของอำนาจและความสัมพันธ์ระหว่างองค์การที่รับผิดชอบในการนำนโยบายไปปฏิบัติกับองค์การอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องจะมีสูงน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับเงื่อนไขหรือปัจจัยย่อยๆ หลายๆ ประการนับตั้งแต่ (1) ลักษณะของการติดต่อและความสัมพันธ์ที่หน่วยปฏิบัติมีกับหน่วยงานที่ควบคุมนโยบายดังกล่าว (2) ระดับความจำเป็นที่หน่วยปฏิบัติจะต้องแสวงหาความร่วมมือพึ่งพา หรือทำความตกลงกับหน่วยงานหลักอื่นๆ และ (3) ระดับของความเป็นไปได้ที่เจ้าหน้าที่ของแต่ละหน่วยจะสามารถทำงานร่วมกันได้

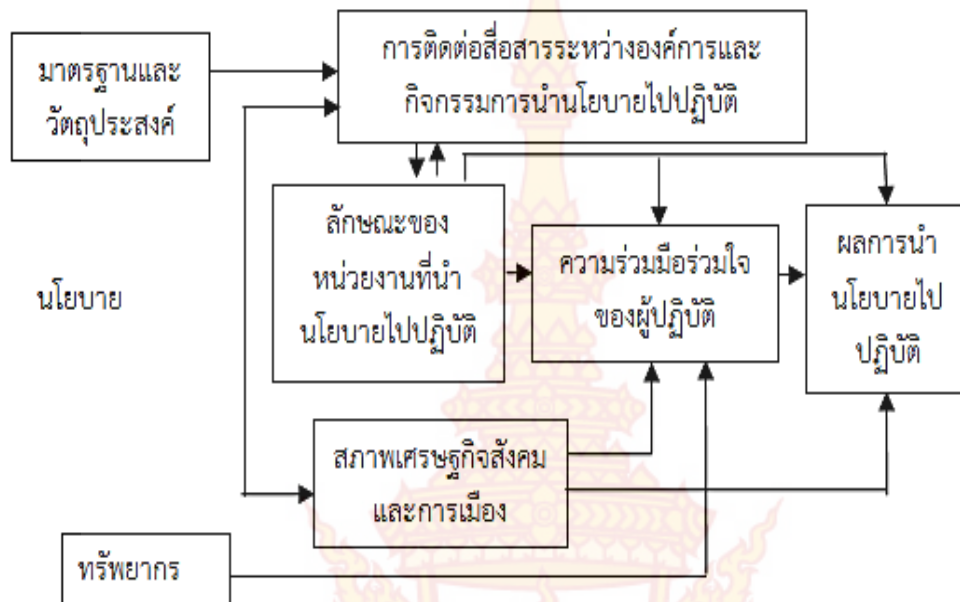
14. ปัญหาทางด้านความสนับสนุนและความผูกพันขององค์การหรือบุคคลที่สำคัญเป็นปัญหาหลักอีกด้านหนึ่งของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ปัญหาดังกล่าวอาจลุกลาม ส่งผลไปถึงความล้มเหลวของนโยบายนั้นโดยตรงก็ได้ ถ้าองค์การหรือบุคคลสำคัญซึ่งได้แก่ กลุ่มอิทธิพล กลุ่มผลประโยชน์ นักการเมือง ข้าราชการระดับสูงตลอดจนสื่อมวลชนเป็นอาทิ ไม่ให้ความสนับสนุนทั้งในแง่ของทางการเมือง เงินทุนงบประมาณ ตลอดจนสร้างอุปสรรคในแง่ของการต่อต้านเตะถ่วงหรือคัดค้านนโยบายนั้นๆ

กล่าวโดยสรุป การนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นกิจกรรมเชิงบูรณาการที่ต้องอาศัยการบูรณาการ การปฏิบัติและจิตสำนึกที่ร่วมกันจึงจะสามารถก่อให้เกิดประสิทธิผล

2.3.3 ตัวแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ตัวแบบเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัยการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยทบทวนตัวแบบการนำนโยบายจากทำการศึกษาทบทวนวรรณกรรมต่างๆ ทางด้านไปปฏิบัติดังต่อไปนี้ การนำนโยบายไปปฏิบัติและนำเสนอตัวแบบที่เกิดจากการพัฒนาและตกลงใจจะใช้ตัวแบบของ Van Meter and Van Horn (1975, p. 64) จากบทความ เรื่อง "The Policy Implementation Process: A Conceptual Framework" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงกระบวนการของการนำนโยบายไปปฏิบัติและได้เสนอตัวแบบที่เรียกว่า A Model of the Policy Implementation Process ตัวแบบนี้ เชื่อว่าผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติขึ้นอยู่กับปัจจัยซึ่งประกอบไปด้วย 6 ปัจจัยหลัก คือ วัตถุประสงค์ของนโยบายเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องแยกให้ชัดเจนว่ามีอะไรบ้างซึ่งจะเป็นส่วนขยายของเป้าหมายรวมของนโยบายให้ชัดเจนและง่ายขึ้นต่อความเข้าใจเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการประเมินความสำเร็จ หรือล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติต้องมีการระบุทรัพยากรที่จำเป็นต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ ทั้งทรัพยากรบุคคลวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ และงบประมาณที่คล่องตัว การติดต่อสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมการนำนโยบายไปปฏิบัติต้องตรงกันถูกต้องรวดเร็ว

ต่อเนื่องและไม่ปิดบังข่าวสารซึ่งกันและกัน ลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ สภาพสังคม เศรษฐกิจ การเมืองที่มีผลต่อความสำเร็จและความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติและสุดท้ายคือ ปัจจัยด้านความร่วมมือร่วมใจของผู้ปฏิบัติ (ดูภาพที่ 2.1 ประกอบ)

ภาพที่ 2.1 ตัวแบบของการนำนโยบายไปปฏิบัติตามแนวคิดของ Van Meter and Van Horn
ที่มา: Van Meter and Van Horn. 1975. p. 64.

2.3.4 แนวคิดและทฤษฎีการประเมินผลนโยบาย

การประเมินผลนโยบาย สาธารณะ หมายถึง การเรียนรู้เกี่ยวกับผลที่เกิดจากนโยบายสาธารณะ (Thomas R Dye, 1984, p. 17) เป็นกระบวนการกำหนด ขอบเขตการตัดสินใจ การเลือกข้อมูล ที่เหมาะสม การเก็บรวบรวมข้อมูล ตลอดจนการเขียนรายงานสรุปเพื่อให้ผู้มีอำนาจในการตัดสินใจได้ใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติ (Alkin, MC. Hofstetter, 2002, p. 57) และยังหมายถึง การประเมินผลทุกกระบวนการของนโยบาย เริ่มตั้งแต่การกำหนดนโยบาย การวิเคราะห์นโยบาย การปฏิบัติตามนโยบายและการประเมินผลกระทบหรือ ผลการเกิดขึ้นของเนื่องมาจากนโยบาย (จินดาลักษณ์ วัฒนสินธ์, 2551, หน้า 64)

สรุปว่าการประเมินผลนโยบาย คือ การเรียนรู้เกี่ยวกับผลที่เกิดขึ้นเนื่องมาจากนโยบายสาธารณะเริ่มจากการกำหนดนโยบาย การวิเคราะห์นโยบาย การปฏิบัติตามนโยบาย และการประเมินผลกระทบหรือผลที่เกิดขึ้น เพื่อแสวงหาคำตอบ สำหรับคำถามที่ว่า นโยบาย/แผนงาน/โครงการ บรรลุผลตามวัตถุประสงค์และ เป้าประสงค์ ที่กำหนดไว้ตั้งแต่ต้นหรือไม่และระดับใดและการวัดต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของหลักการและ เหตุผลและนำข้อมูลที่ได้มานั้นเพื่อทำการสรุปผล

ความสำคัญการประเมินผล เนื่องจากการดำเนินนโยบายต้องมีการตรวจสอบอยู่เสมอว่า นโยบายสาธารณะ หรือโครงการต่างๆ ซึ่งเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของนโยบายสาธารณะนั้น ได้มีการปฏิบัติ

อย่างถูกต้องหรือไม่ มีประสิทธิผลและประสิทธิภาพในการดำเนินการสูงต่ำเพียงไร มีปัญหา อุปสรรค หรือ ข้อบกพร่องเกิดขึ้นอย่างไรหรือไม่ มีการเบี่ยงเบนไปจากนโยบายที่วางไว้ตั้งแต่ต้นหรือไม่ ถ้ามีการเบี่ยงเบนก็ จำเป็นต้องแก้ไขให้ถูกต้อง การมีนโยบายที่กำหนดมาในสถานการณ์ต่างๆ เมื่อเกิดมีการเปลี่ยนแปลงของ สถานการณ์ขึ้นสูง การปรับเปลี่ยนนโยบายจะเป็นเรื่องที่จำเป็น ดังนั้นการประเมินผลนโยบายสาธารณะจึงมี ความสำคัญต่อการอยู่รอดขององค์การอย่างมีนัยสำคัญ (วชิรวัชร งามละม่อม, <https://www.trdm.co.th>, 26 พฤศจิกายน 2562)

แนวทางการประเมินผลนโยบายการประเมินผลนโยบาย ต้องเน้นถึงสภาพข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับ ค่านิยมทางสังคมมีผลต่อบุคคล กลุ่มบุคคล และสังคมโดยรวม การประเมินผลตามแนวทางนี้แบ่งออกเป็น 3 แนวทาง ได้แก่

1) การประเมินผลแบบเทียม (Pseudo Evaluation) เป็นแนวทางที่ใช้วิธีการที่มีกฎเกณฑ์เพื่อให้ ทราบถึงผลของนโยบายอย่างเที่ยงตรง และเชื่อถือได้แต่ไม่ได้พิจารณาเรื่องคุณค่าเป็นเรื่องที่ไม่จำเป็น เพราะทราบกันอยู่แล้วว่าเรื่องของคุณค่านโยบายจะปรากฏออกมาเอง

2) การประเมินผลแบบทางการ (Formal Evaluation) การประเมินแบบทางการเป็นแนวทางในการ ประเมินผลนโยบายที่ใช้วิธีการที่มีหลักมีเกณฑ์เช่นเดียวกับแนวทางแรกและประเมินผลนโยบายในลักษณะที่ นโยบายนั้นได้มีการประกาศอย่างเป็นทางการถึงเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายการประเมินผลตาม แนวทางนี้ใช้วิธีการแบบเดียวกับวิธีแรก เพื่อให้เกิดความเที่ยงและความตรงที่เชื่อถือได้จากการประเมินข้อ แตกต่างได้แก่ การประเมินแบบเป็นทางการต้องอาศัยกฎหมาย เอกสารหลักฐานของนโยบายหรือโครงการที่ จัดทำตามนโยบายตลอดจนต้องมีการสอบถามสัมภาษณ์ผู้วางนโยบายและผู้บริหารในเรื่องการกำหนด เป้าหมายและวัตถุประสงค์การประเมินแบบเป็นทางการจะมุ่งเกณฑ์ในการประเมินที่สำคัญสองประการได้แก่ ประสิทธิภาพและประสิทธิผล การประเมินอาจใช้ได้หลายวิธีอาทิ การประเมินสรุปผล (Summative Evaluation) คือตรวจสอบว่านโยบายดังกล่าวบรรลุวัตถุประสงค์หรือไม่ ด้วยการประเมินการกำหนดนโยบาย ที่ถูกกำหนดอย่างแน่นอนและมีการดำเนินนโยบายไปแล้ว อีกวิธีหนึ่งได้แก่ การที่ประเมินผลขณะปฏิบัติ (Formative Evaluation) เป็นการประเมินผลอย่างต่อเนื่องขณะที่มีการปฏิบัติตามนโยบาย ทั้งสองแนวทาง มีจุดหมายเดียวกันคือเป็นการดูว่านโยบายดังกล่าวนั้นบรรลุเป้าหมายหรือไม่ ดังนั้นความแตกต่างจะอยู่ที่ ช่วงเวลาการประเมิน

3) การประเมินผลย้อนหลังของกระบวนการ (Retrospective Process Evaluation) เป็นการประเมิน นโยบายหลังจากมีการปฏิบัติตามนโยบายไปแล้วระยะหนึ่งการประเมินแบบนี้จะเน้นที่ปัญหาและอุปสรรค ในการปฏิบัติซึ่งไม่สามารถใช้การควบคุมโดยตรงเช่นในการให้บริการสาธารณะ ไม่สามารถเรียกค่าบริการได้ ตามค่าจ่ายที่เกิดขึ้น คือ ไม่สามารถควบคุมปัจจัยการผลิตได้โดยตรง ต้องหาวิธีอื่นในการเก็บค่าตอบแทน จากให้บริการเช่นเรียกเก็บเป็นค่าธรรมเนียม การประเมินดังกล่าวจะทำให้สามารถทราบผลย้อนหลังของ นโยบายที่กำลังดำเนินการอยู่การประเมินแบบนี้จะทำให้สามารถทราบถึงผลย้อนหลังของนโยบายที่

กำลังดำเนินการอยู่การประเมินย้อนหลังจะมีผลทำให้เมื่อมีการจัดการระบบการรายงานผลภายในหน่วยงานที่ดีและการจัดการระบบข่าวสารข้อมูลที่ทันสมัยขององค์กรแต่ปัญหาอุปสรรคที่สำคัญได้แก่ ความถูกต้องเที่ยงตรงและแม่นยำที่เชื่อถือได้ของข่าวสารข้อมูล

การสรุปการศึกษางานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายของรัฐไปปฏิบัติ

ในการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ สามารถที่จะพบได้ว่า ปัจจัยที่มีผลในความสำเร็จนั้น ขึ้นอยู่กับความรู้และความเข้าใจของบุคลากรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ว่ามีความเข้าใจสูงน้อยเพียงใดในกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้อง เช่น แผนผู้สูงอายุแห่งชาติ ฉบับที่ 2 ปี พ.ศ. 2545-2564 ปฏิญญาผู้สูงอายุไทย พระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. 2546 สวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุและสวัสดิการต่างๆ ระเบียบและหลักเกณฑ์ เช่น ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เหล่านี้ เป็นปัจจัยหนึ่งในความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการไปปฏิบัติ รวมถึงสภาพแวดล้อมของแต่ละพื้นที่ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จ จึงสามารถที่จะสรุปได้ว่า ในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติของหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง จะบรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบายที่ได้ระบุไว้ องค์กร บุคคล และกลุ่มบุคคลที่นำนโยบายไปปฏิบัตินั้น สามารถที่จะใช้ทรัพยากรต่างๆ ที่ได้รับ ตลอดจนแผนงาน โครงการ และขั้นตอนในการปฏิบัติต่างๆ ทำให้นโยบายที่ได้รับมาบรรลุตามวัตถุประสงค์ ไม่ทำให้เกิดการผิดเพี้ยนหรือการเบี่ยงเบนในวัตถุประสงค์ ในการศึกษาครั้งนี้ ได้ใช้ตัวแบบทฤษฎีของ Van Meter and Van Horn (The Policy Implementation Press: A Conceptual Framework) ที่ได้มีการอ้างอิงใน วรเดช จันทรศร ที่ประกอบด้วยตัวแปรทั้ง 6 ตัวแปรที่มีการเชื่อมโยงระหว่างนโยบาย และ สมรรถนะในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งประกอบด้วย มาตรฐาน วัตถุประสงค์ต่างๆ ของนโยบาย ทรัพยากร ปริมาณและคุณภาพของบุคลากร การสื่อสารระหว่างองค์กร และการร่วมมือกันและการตอบสนองของผู้ที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งจะได้นำมาเป็นตัวกำหนดกรอบในการศึกษาต่อไป

2.3.5 นโยบายประชานิยม

แนวคิดที่เกี่ยวข้องของนโยบายประชานิยม โดยธรรมชาติของการกำหนดนโยบาย นโยบายประชานิยมเป็นนโยบายการเมือง คำว่า ประชาานิยม (Populism) มีความหมายถึงกระบวนการเคลื่อนไหวของพรรคการเมืองที่สามของสหรัฐอเมริกาในทศวรรษที่ 1890 โดยการรวมตัวของเกษตรกรรายย่อยเพื่อทำการต่อสู้กับการผูกขาดสินค้าการเกษตรของบริษัทนายทุนรายใหญ่ด้วยกลไกทางการเมืองต่อมาไม่ได้รับความนิยมจึงเสื่อมถอยขณะเดียวกันแนวคิดดังกล่าวนี้ยังเกิดขึ้นในประเทศรัสเซียในรูปของขบวนการนารอดนิก (Narodchestvo) ที่เป็นขบวนการยุยงให้นักศึกษารวมตัวกันเคลื่อนไหวทางการเมืองต่อมาได้มีการปรับเปลี่ยนให้เข้าสู่การเป็นเครื่องมือทางการเมืองความหมายจึงเปลี่ยนไปเป็นความหมายของนโยบายประชานิยม ชาติชายมุทสง (<http://wiki.kpi.ac.th/index.php?title=นโยบายประชานิยม>, 3 สิงหาคม 2562) เป็นนโยบายทางการเมืองที่มีลักษณะในการนำเงินของรัฐ(ภาษีของประชาชน) ไปแลกกับคะแนนเสียงของประชาชน หรือ

สร้างความนิยมให้กับบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการดำเนินงานดังกล่าว โดยหลักการจัดการบริหาร เศรษฐกิจมหภาคในสภาวะวิกฤตเนื่องจากการถดถอยของเศรษฐกิจ อาจเนื่องมาจากการตื่นตระหนก หรือ การไม่ลงทุนประกอบกิจการหรือการเลิกกิจการของผู้ประกอบการทำให้เกิดการว่างงานในระบบเศรษฐกิจ จากกรณีความล่มสลายของตลาดหุ้น วอลสตรีทและการล่มสลายของระบบเศรษฐกิจ อเมริกาและโลก จอห์น เมยনারด์ เคนส์ นักเศรษฐศาสตร์ชาวอังกฤษได้เสนอแนวความคิดการแก้ปัญหา โดยการให้รัฐบาลทำ โครงการก่อสร้างสาธารณูปโภค เพื่อกระตุ้นให้เกิดการจ้างแรงงานเพื่อให้เกิดเงินกระจายสู่ประชาชนใน ระดับล่างทำให้เกิดการใช้จ่ายในการบริโภคเป็นหลักเมื่อเกิดอุปสงค์ขึ้นสูงการลงทุนก็จะเกิดตามมาระบบ เศรษฐกิจจะฟื้นตัวการดำเนินนโยบายดังกล่าวอยู่บนพื้นฐานแนวคิดทฤษฎีการจัดการคลังสาธารณะ ด้วยการจัดสรรงบประมาณแบบขาดดุลเพื่อนำเงินเข้าสู่ระบบโดยการเข้าร่วมกับนโยบายการเงินแบบอ่อน ตัวที่รัฐดำเนินการโดยธนาคารชาติทำการปล่อยสินเชื่อผ่านสถาบันการเงินของรัฐและเอกชนให้กับ ผู้ประกอบการทำให้เศรษฐกิจฟื้นตัวอย่างแท้จริง (ปวย อึ้งภากร, 2549, หน้า 156) ในทางกลับกันนักการเมือง ได้ฉกฉวยผลประโยชน์จากการกำหนดนโยบายการแก้ปัญหาเศรษฐกิจไปสู่การสร้างคามนิยม

สรุปความหมายของประชานิยม เป็นอุดมการณ์ทางการเมืองและแนวทางการเมืองที่เกิดขึ้นในช่วง ปลายศตวรรษที่ 19 ทั้งในสหรัฐอเมริกาและรัสเซียอุดมการณ์ทางการเมืองแบบประชานิยมจะอิงอยู่กับ ฐานชาวนาและคนยากจนต่อมาแพร่หลายเป็นแนวทางทางการเมืองในกลุ่มประเทศด้อยพัฒนาในโลกที่ สามและในช่วงทศวรรษที่ 20 ความคิดดังกล่าวได้แพร่หลายในประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนและ ประเทศในกลุ่มละตินอเมริกา ผลลัพธ์ของการนำนโยบายไปปฏิบัติ คือความล่มสลายของการพัฒนาการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม (คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, <http://www.polsci.chula.ac.th>, 3 สิงหาคม 2562) การนำนโยบายประชานิยมไปปฏิบัติในฐานะเครื่องมือทางการเมือง ที่โด่งดังที่สุด ได้แก่ กระบวนการประชานิยมของประเทศอาเจนตินา เริ่มต้นจากทศวรรษที่ 1920 โดยผู้นำสูงสุด ฮวน เปรอน และ เอวิตา เปรอน ที่สูงด้วยบารมีและเสน่ห์ ใช้นโยบายสงเคราะห์ประชาชนคนยากจนเพื่อใช้เป็นฐาน เสี่ยงและฐานนโยบายทางการเมืองมุ่งสร้างสัมพันธกับประชาชนอย่าใกล้ชิด (เอนก เหล่าธรรมทัศน์, [https:// thaipublica.org](https://thaipublica.org), 8 สิงหาคม 2562) นโยบายประชานิยมแม่นยำไม่ใช่นโยบายที่ดีเนื่องจากเป็นการทำลาย กลไกของตลาดแต่ในมุมกลับ

นักเศรษฐศาสตร์หลายคนมีความเห็นว่าทำให้เกิดการหมุนเวียนของเงินในระบบเศรษฐกิจ หลาย รอบกระตุ้นให้มีการบริโภคสินค้าและบริการก่อให้เกิดสภาพคล่องในระบบและสร้างความเจริญเติบโต ให้กับระบบเศรษฐกิจ การตัดสินใจว่านโยบายประชานิยมดีหรือไม่ดีอย่างไรควรจะต้องพิจารณาหลายปัจจัย ประกอบมุ่งเน้นที่การกำหนดและการนำนโยบายไปปฏิบัติที่ต้องประเมินอย่างครบวงจรในมุมมองที่ หลากหลาย (สฤณี อาชวานันทกุล, <https://thaipublica.org>, 8 เมษายน 2562) สำหรับประเทศไทย นโยบาย ประชานิยม ได้นำมาใช้เป็นรูปธรรมครั้งแรกเมื่อการเลือกตั้งทั่วไป พ.ศ. 2545 ในการรณรงค์หาเสียง เลือกตั้งของพรรคไทยรักไทยมีนโยบายและโครงการ/โครงการในลักษณะประชานิยม 105 โครงการและ

โครงการ (พรรคไทยรักไทย, <http://www.212cafe.com/thairakthai>, 8 เมษายน 2562) และโครงการบ้านเอื้ออาทรเป็นหนึ่งในโครงการดังกล่าว อนเนก เหล่าธรรมทัศน์ (2549, หน้า 40) ให้ความเห็นว่า นโยบายของพรรคไทยรักไทย พรรคพลังประชาชน และพรรคเพื่อไทยในปัจจุบัน ไม่อาจจัดเป็นนโยบายประชานิยมได้อย่างสมบูรณ์เนื่องจากวัตถุประสงค์และเป้าหมายไม่เข้าเกณฑ์ตามหลักของความเป็นประชานิยมอย่างสมบูรณ์เนื่องจากเป้าหมายมุ่งไปที่การหาเสียงทางการเมืองแต่นักเศรษฐศาสตร์บางรายประเมินว่าโครงการบางโครงการ อาทิเช่น บ้านเอื้ออาทร และโครงการ 30 บาทรักษาทุกโรคได้จริง เป็นโครงการที่ดี แต่บางโครงการแจกแท็บเล็ตและโครงการรถยนต์คันแรกไม่สนองต่อประชาชนอย่างแท้จริงและนโยบายจําหน่ายข้าวเปลือกทุกเมล็ดนอกจากไม่ตอบสนองแล้วยังก่อความเสียหายกับระบบเศรษฐกิจอย่างสูง โครงการจําหน่าย (ศูนย์วิจัยมหาวิทยาลัยกรุงเทพ (กรุงเทพโพลล์), <http://bangkokpoll.bu.ac.th/poll/result/poll593.php>, 8 เมษายน 2562)

นโยบายประชารัฐ เป็นนโยบายของรัฐบาลที่ พล.อ. ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี ได้กำหนดนโยบายที่เรียกชื่อว่า ประชาธิปไตยได้นำเสนอต่อสาธารณะเมื่อ 22 กันยายน 2558 จากการค้ากล่าวปาฐกถาในเวทีจุดประกาย “สานพลังประชารัฐเพื่อเศรษฐกิจแห่งชาติ” ณ ศูนย์ประชุมอิมแพค เมืองทองธานี ว่าได้กำหนดยุทธศาสตร์ขับเคลื่อนประเทศชาติด้วยยุทธศาสตร์ประชารัฐที่มุ่งเน้นความร่วมมือสร้างสรรค์สร้างพลังในการทำความดี เพื่อชาติไม่ใช่เพื่อตนเอง หรือข้าราชการแต่เพื่อประชาชนทุกคน โดยคำมั่นสัญญาที่ไม่ใช่การหาเสียงแต่เป็นสัญญาระหว่างรัฐกับประชาชน ที่ร่วมมือกันแก้ปัญหา และข้อผิดพลาดในอดีต ไม่ต้องการให้เกิดบุญคุณต่อใครแต่ต้องการทำเพื่อประเทศชาติและประชาชน จะต้องแตกต่างจากประชานิยม ซึ่งเป็นเรื่องที่ต้องการให้ประชาชนเกิดความนิยมต่อภาครัฐ (ผู้จัดการรายวัน, <http://www.reform.or.th>, 8 เมษายน 2562) จากคำกล่าวดังกล่าว พลเดช ปิ่นประทีป (<http://www.reform.or.th>, 8 เมษายน 2562) ได้แสดงความเห็นว่า นโยบายสังคมนิยมมีความแตกต่างจากนโยบายรัฐ เนื่องจากนโยบายประชานิยม เป็นนโยบายการเมืองประเภทหนึ่ง ขณะที่นโยบายประชารัฐเป็นแนวทางหรือกระบวนการพัฒนา

2.4 ความเป็นมา สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐานของตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม ประวัติความเป็นมา

องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ เป็นการยุบรวมขององค์การบริหารส่วนตำบลบางกุ้ง และองค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ เข้าด้วยกัน เนื่องจากมีจำนวนประชากรไม่ถึงเกณฑ์ที่ทางกรมส่งเสริมการปกครองกำหนดไว้ และเรียกชื่อรวมกันว่า “องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ” เมื่อวันที่ 17 กันยายน 2547 จากผลของการจัดรูปแบบการบริหารงานบุคคลในครั้งสุดท้าย รัฐบาลมีนโยบายที่จะกระจายอำนาจลงสู่ท้องถิ่น และปรับปรุงฐานะของสภาตำบลให้เป็นนิติบุคคล เพื่อให้สามารถบริหารการพัฒนาตำบลได้ด้วยตนเอง

พื้นที่

องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม มี 2 ตำบล ดังนี้

ตำบลโรงหีบ มี 9 หมู่บ้าน คือ

หมู่ที่ 1 บ้านคลองวัดกลาง

หมู่ที่ 2 บ้านคลองวัดกลางเหนือ

หมู่ที่ 3 บ้านวัดเกต

หมู่ที่ 4 บ้านบางกล้วย

หมู่ที่ 5 บ้านคลองตะโก

หมู่ที่ 6 บ้านคลองโรงหีบ

หมู่ที่ 7 บ้านคลองขวาง

หมู่ที่ 8 บ้านโรงหีบ

หมู่ที่ 9 บ้านคลองจันทร์แรม

ตำบลบางกุ้ง มี 7 หมู่บ้าน คือ

หมู่ที่ 1 บ้านกลางเหนือ

หมู่ที่ 2 บ้านกลางใต้

หมู่ที่ 3 บ้านคลองวัดตรี

หมู่ที่ 4 บ้านค่าย

หมู่ที่ 5 บ้านวัดโบสถ์

หมู่ที่ 6 บ้านบางน้ำผึ้ง

หมู่ที่ 7 บ้านคลองสวนหมาก

ลักษณะภูมิประเทศ มีสภาพพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นร่องสวน มีสวนมะพร้าวสลับกับสวนลิ้นจี่ ส้มโอ กล้วย มีลักษณะเป็นที่ราบลุ่ม มีแม่น้ำไหลผ่าน มีลำคลองจำนวนมาก มีพื้นที่ทั้งหมด 5,224 ไร่

เขตพื้นที่

ทิศเหนือ ติดต่อกับ ตำบลบางยี่รงค์ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม

ทิศใต้ ติดต่อกับ ตำบลแควอ้อม อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

ทิศตะวันออก ติดต่อกับ ตำบลแม่น้ำแม่กลอง

ทิศตะวันตก ติดต่อกับ ตำบลบางสะแก อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม

อาชีพ ประชากรในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ มีอาชีพดังนี้

1. อาชีพเกษตรกรรม ได้แก่ ทำสวนผลไม้ เช่น มะพร้าว ลิ้นจี่ ส้มโอ กล้วย ฯลฯ
2. อาชีพอุตสาหกรรมในครัวเรือน ได้แก่ เย็บกระทงไบตองแห้ง หลอมน้ำตาลมะพร้าว
3. อาชีพค้าขาย ได้แก่ ขายของชำ ขายของตามตลาดนัด ขายอาหารตามสั่ง
4. อาชีพรับจ้าง ได้แก่ รับจ้างทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดข้างเคียง รับจ้างทั่วไป
5. อาชีพธุรกิจบริการ ได้แก่ โฮมสเตย์ รีสอร์ท ซ่อมรถยนต์ ตัดผม
6. อาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ

สาธารณูปโภค จำนวนครัวเรือนที่มีไฟฟ้าใช้ในเขต อบต. 1,302 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 60 การเดินทาง

มีถนนสายหลักจากอำเภอถึงองค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ ระยะทาง 3 กม. หรือจากศาลากลางจังหวัดสมุทรสงคราม ระยะทาง 17 กม.

ประชากร

มีประชากรทั้งหมด 3,738 คน แบ่งเป็นชาย 1,820 คน หญิง 1,918 คน และมีจำนวนผู้สูงอายุ 958 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 14 มกราคม 2562 จากสำนักปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ, 2561, หน้า 5-6)

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ศิริพร เขียวไสว (2550, บทความย่อ) การนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ พบว่าผลจากการนำโครงการจ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัตินั้นได้ผลปานกลาง ปัจจัยต่างๆที่ศึกษามีผลต่อการนำโครงการจ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติ สถานภาพบุคคลที่แตกต่างกัน ไม่ทำให้เกิดความแตกต่าง ในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

บัญชา ผลานินสค์ (2553, บทความย่อ) ผลการศึกษาสรุปได้ คือ ผู้สูงอายุส่วนใหญ่เห็นว่าการดำเนินนโยบายสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ โดยรวมสำเร็จสูงและผู้สูงอายุส่วนใหญ่เห็นว่าปัญหาอุปสรรคในการดำเนินนโยบายสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุโดยรวมน้อย เนื่องจากองค์การบริหารส่วนตำบลบอวิน มีสวัสดิการสังคม ที่รับผิดชอบต่อการดูแลสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุโดยตรง และองค์การบริหารส่วนตำบลบอวิน ได้ดำเนินงานตามนโยบายของรัฐบาลที่ถือว่าการจ่ายเงินสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ เป็นนโยบายเร่งด่วนต้องรายงานผลการปฏิบัติทุกเดือน

อัจฉรา ฉ่ำชื่น (2554, บทความย่อ) การประเมินผลนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ กรณีศึกษาเขตบางแค กรุงเทพมหานคร การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อประเมินนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ กรณีศึกษาเขตบางแค กรุงเทพมหานคร การวิจัยครั้งนี้ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงปริมาณ เป็นการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามโดยกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยได้กำหนดขึ้น คือ ผู้สูงอายุที่อาศัยภายในเขตบางแคและเป็นผู้ที่ได้รับเบี้ยยังชีพจากภาครัฐ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ การประเมินผลนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ การประเมินสภาวะแวดล้อม การประเมินปัจจัยนำเข้า การประเมินกระบวนการ และการประเมินผลผลิต มีแนวโน้มประสบความสำเร็จสูง คุณสมบัตของกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกัน ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระยะเวลาในการรับเบี้ยยังชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนนั้น ไม่ส่งผลกระทบต่อความคิดเห็นต่อการประเมินผลนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุทั้ง 4 ด้าน แต่คุณสมบัติด้านอาชีพ โดยเฉพาะอาชีพค้าขายที่มีความคิดเห็นแตกต่างจากอาชีพรับจ้างทั่วไป ทำงานบ้านและไม่ได้ประกอบอาชีพ ซึ่งมีผลต่อการประเมินนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุทั้ง 3 ด้านคือ ด้านการประเมินสภาวะแวดล้อม ด้านการประเมินปัจจัยนำเข้า และด้านการประเมินผลผลิต

ศรันย์ จันทร์แจ่ม และ วรณชนก จันทชุม (2556, บทความย่อ) การประเมินผลการนำนโยบายการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลคู อำเภोजะนะ จังหวัดสงขลา ผลการวิจัยสามารถสรุปได้คือ ทำการจ่ายได้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ มีมาตรฐานในการดำเนินงาน ส่วนปัญหาและอุปสรรคคือ จำนวนเบี้ยยังชีพที่ได้รับไม่เพียงพอต่อความต้องการในการยังชีพในสภาพเศรษฐกิจปัจจุบัน ปัญหาการจ่ายเงินสดแต่ไม่มีผู้มารับ ความห่างไกลจากพื้นที่บริการจ่ายเบี้ยยังชีพ ปัญหาทางความทรงจำของผู้สูงอายุ ปัญหาการมารับเบี้ยแทนผู้สูงอายุโดยคนในครอบครัวแต่เมื่อรับแล้วกลับไม่นำไปมอบให้การขาดข้อมูลพื้นฐานของผู้สูงอายุในชุมชน

สุทิน อ่อนอุบล (2551, บทความย่อ) ปัจจัยที่มีผลต่อความต้องการบริการสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุในเขตชนบทจังหวัดชัยภูมิ พบว่า ความต้องการสวัสดิการอยู่ในระดับสูง ในด้านสุขภาพ การศึกษา ที่อยู่อาศัย

การส่งเสริมอาชีพและรายได้สำหรับผู้สูงอายุ ปัจจัยที่มีผล คือ การศึกษาและอาชีพหลักของผู้สูงอายุ ด้านครอบครัว ด้านคุณภาพทั้งร่างกายและจิตใจ และด้านสังคม โดยปัจจัยข้างต้นมีความสัมพันธ์กับความต้องการบริการทางสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุในเขตจังหวัดชัยภูมิ และสามารถพยากรณ์ถึงระดับความต้องการบริการสังคมของผู้สูงอายุในจังหวัดชัยภูมิได้

วิยะดา ตีระแพทย์ (2551, บทคัดย่อ) การนำนโยบายถ่ายโอนงานสวัสดิการสังคมสู่การปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบล มีปัจจัยในการสำเร็จคือ ผู้ปฏิบัติงานในองค์การมีความรู้และทราบถึงบทบาทหน้าที่ตามพรบ. สถาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 รู้ถึงนโยบายการถ่ายโอนงานของกรมประชาสงเคราะห์ และมีวิธีการปฏิบัติงานสอดคล้องกับนโยบายการถ่ายโอนงานด้านสวัสดิการสังคมสู่งานปฏิบัติ ส่วนปัจจัยสนับสนุนที่ต้องการคือ การสนับสนุนด้านทรัพยากรในด้านต่างๆที่จำเป็นต่อการขับเคลื่อนนโยบายสวัสดิการสังคม ความรู้ที่จำเป็นในด้านระเบียบและข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสวัสดิการสังคม และสามารถสรุปได้ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลส่วนใหญ่ที่เกิดปัญหาในการปฏิบัติงานด้านสวัสดิการสังคมที่ไม่พร้อมนั้น มักขาดการสนับสนุนต่างๆ ขาดความร่วมมือจากหน่วยงานต่างๆ ในภาครัฐและเอกชน หรือมีการสนับสนุนที่ไม่สอดคล้องกับปัญหาและความต้องการในพื้นที่

ปาริชาติ คำคม (2552, บทคัดย่อ) ความต้องการการบริการด้านสุขภาพของผู้สูงอายุในจังหวัดนันทบุรี มีความต้องการการบริการด้านสุขภาพเกือบทุกเรื่อง ส่วนใหญ่จะสอดคล้องกับกิจกรรมที่ทางโรงพยาบาลจัดขึ้น โดยมีข้อเสนอแนะจากการศึกษาดังกล่าวคือ โรงพยาบาลหรือสถานบริการด้านสาธารณสุขต่างๆ ต้องมีการปรับบริการในด้านสุขอนามัยของผู้สูงอายุให้ครอบคลุมทุกๆ ด้าน และมีการประชาสัมพันธ์ถึงการให้บริการทางสุขอนามัยต่างๆ อยู่เสมอ เพื่อให้ผู้สูงอายุได้มีการเข้าร่วมและใช้บริการได้อย่างทั่วถึงและครอบคลุมตามความต้องการ และควรขยายขอบเขตของการให้บริการในการใช้บัตรสุขภาพของผู้สูงอายุให้ครอบคลุมในการบริการสูงยิ่งขึ้น

โสภา หอยสังข์ (2552, บทคัดย่อ) ความต้องการการดูแลและการรับรู้การดูแลที่ได้รับจากครอบครัว ผู้สูงอายุ ได้พบว่าความต้องการการดูแลนั้น อยู่ในระดับปานกลางถึงสูง และการรับรู้การดูแลที่ได้รับจากครอบครัว อยู่ในระดับปานกลางถึงสูงเช่นกัน โดยแบ่งเป็นความต้องการในด้านต่างๆ คือ ด้านร่างกาย ด้านความปลอดภัย ด้านความรักและการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ความมีคุณค่าในตนเอง ส่วนการรับรู้การดูแลที่ได้รับจากครอบครัว ในด้านสุนทรีย์ะ ไม่มีผลและไม่แตกต่างกัน

ระพีพรรณ คำหอม และคณะ (2552, หน้า 77-78) มีการประเมินสวัสดิการของรัฐในการพัฒนาคุณภาพผู้สูงอายุของประเทศไทย ใน 4 บริการ คือ บริการสถานสงเคราะห์ เบี้ยยังชีพ บริการสังคมในชุมชน โดยมุ่งไปที่ศูนย์สงเคราะห์ประจำหมู่บ้าน และการฌาปนกิจสงเคราะห์ โดยพบว่า ในการบริการทั้ง 3 ข้อหลักที่รัฐมีการจัดทำขึ้น ยังไม่มีประสิทธิภาพ ขาดหลักเกณฑ์และมาตรฐาน การจัดตั้งคณะกรรมการต่างๆ เป็นไปตามระบบราชการไม่มีตัวแทนในชุมชนและไม่ได้จัดบริการตามที่ชุมชนต้องการอย่างแท้จริง สถานสงเคราะห์ตอบสนองในด้านร่างกายได้แต่ไม่ตอบสนองทางด้านจิตใจได้ บริการไม่เป็นธรรม ผู้สูงอายุที่มี

ฐานะดีหรือปานกลาง จะได้รับประโยชน์ไม่ต่างจากผู้สูงอายุที่ยากไร้ ส่วนบริการการฌาปนกิจสงเคราะห์ นั้นตอบสนองต่อความต้องการได้สูงกว่าบริการอื่นๆ

สิริกัญญา ปานพวงศรี (2553, บทคัดย่อ) การจัดสวัสดิการของภาครัฐแก่ผู้สูงอายุในเขตกรุงเทพมหานคร สภาพสมรสนั้นมีความสัมพันธ์กับความต้องการของผู้สูงอายุในการได้รับบริการจากทางภาครัฐ ส่วนปัจจัยอื่นๆ คือ เพศ อายุ รายได้ ระดับการศึกษา จำนวนบุตร สุขภาพและความสัมพันธ์กับครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการการบริการของทางภาครัฐ

สุภาลักษณ์ เขียวขำ (2553, บทคัดย่อ) การสนับสนุนทางสังคมที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุในชมรมผู้สูงอายุ อำเภอวังทราย จังหวัดพิจิตร พบว่าผู้สูงอายุที่มีการสนับสนุนทางสังคมมีระดับคุณภาพชีวิตโดยรวมสูง การสนับสนุนทางสังคมมีผลทางบวกกับระดับคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุ ส่วนผู้สูงอายุที่ยากจนมีที่อยู่อาศัยไม่คงทนถาวร ไม่ได้รับการสนับสนุนหรือส่งเสริมในการประกอบอาชีพ จะมีคุณภาพชีวิตที่อยู่ในระดับต่ำ

กฤษดา จันท์เจริญ (2555, บทคัดย่อ) ศักยภาพในการนำนโยบายถ่ายโอนงานด้านสวัสดิการสังคมไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลชั้น 1 ในจังหวัดเชียงใหม่ พบว่ามีศักยภาพในการนำนโยบายการถ่ายโอนงานด้านสวัสดิการสังคมและการนำไปปฏิบัติผลอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนเพศเป็นลักษณะทางกายภาพเดียวที่มีความสัมพันธ์ในการนำนโยบายถ่ายโอนงานด้านสวัสดิการสังคมไปปฏิบัติมีผลในระดับปานกลาง

ชำนาญ แดงทอง (2553, บทคัดย่อ) ความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจของผู้สูงอายุในเขตชนบท จังหวัดสุพรรณบุรีส่วนใหญ่มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจและรายได้ในระดับปานกลาง ส่วนด้านทรัพย์สินและการครองชีพจะอยู่ในระดับสูง ปัจจัยส่วนบุคคลมีผลอย่างสูง รายได้ไม่ใช่ว่าสำคัญ ด้านทรัพย์สินและการครองชีพมีความสำคัญกว่า และในส่วนของผู้สูงอายุที่ยากไร้นอกจากเบี้ยยังชีพแล้วควรมีมาตรการอื่นๆ ช่วยเหลือและส่งเสริมในการดำรงชีวิตในสังคม

ไตรรัตน์ ทองสัมฤทธิ์ (2558, บทคัดย่อ) ปัจจัยที่เกื้อหนุนและสภาวะที่ผู้สูงอายุได้รับจากการเข้าร่วมอาสาสมัคร มีปัจจัยหลักอยู่ 5 ประการ คือ ลักษณะทางประชากร ทางเศรษฐกิจ ทางสังคม ทางวัฒนธรรม และสุขภาพ ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสุขภาพมีผลต่อการเข้าร่วมอาสาสมัครสูงที่สุด ในการเข้ากลุ่มอาสาสมัครให้ผลดีกับผู้สูงอายุในด้านสุขภาพร่างกายและจิตใจสูงที่สุด เพราะมีการพบปะสังสรรค์ แลกเปลี่ยนความรู้กับผู้คนในสังคม ทำให้ผู้สูงอายุรู้สึกถึงคุณค่าในตัวเองและใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข

วิภา อูสรานนท์ (2550, บทคัดย่อ) ความพึงพอใจของผู้สูงอายุต่อการจ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตพื้นที่จังหวัดภูเก็ต ระดับความพอใจของผู้สูงอายุ อยู่ในระดับพึงพอใจสูง ด้านความเพียงพอ มีการจ่ายตามหลักเกณฑ์อย่างทั่วถึง ด้านความรวดเร็ว มีระดับความรวดเร็วสูง และตรงเวลา ด้านความโปร่งใส มีหลักเกณฑ์ความเหมาะสมในการคัดเลือกอย่างเป็นธรรม มีความครบถ้วนในการจ่ายเบี้ยทั้งในจำนวนและความต่อเนื่องในทุกเดือน และองค์การบริหารส่วนตำบลยังมีการ

เผยแพร่ประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่องในการให้ความรู้และหลักเกณฑ์ของผู้สูงอายุที่จะได้รับเบี้ยยังชีพ

ศิริรัตน์ กิมขู่ (2550, บทคัดย่อ) ความพึงพอใจของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลตะโละไกรทอง อำเภอไม้แก่น จังหวัดปัตตานี ที่มีต่อการบริหารงานด้านการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพของผู้สูงอายุ มีระดับความพอใจในข้อมูล ข่าวสาร สิทธิในการกำหนดเกณฑ์ผู้สูงอายุ การประกาศรายชื่อผู้มีสิทธิในการรับเบี้ยยังชีพ การบริการ การบริหารกองทุน อยู่ในระดับสูง ทำให้องค์การบริหารส่วนตำบลตะโละไกรทอง ควรมีการเพิ่มจำนวนเบี้ยผู้สูงอายุให้สูงพอต่อความต้องการในพื้นที่ต่อไป

2.6 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 2.2 กรอบความคิดในการวิจัย ดัดแปลงจาก Van Meter, D. S. & Van Horn, C. E., 1975, p. 64.

บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาเรื่อง ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม มีวิธีในการดำเนินการวิจัย ดังนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 ขั้นตอนในการเก็บข้อมูล
- 3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6 นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ ผู้สูงอายุที่ได้อาศัยอยู่ในพื้นที่ตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม จำนวน 957 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนั้น ประกอบด้วย ผู้สูงอายุและผู้ดูแลผู้สูงอายุที่ได้อาศัยอยู่ในพื้นที่ ตำบล (Yamane, 1967 อ้างถึงใน ยุทธ ไกรวรรณ, 2550, หน้า 64) ดังนี้

$$\text{สูตร } n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ n แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

N แทน จำนวนของประชากร

e แทน ค่าความคลาดเคลื่อน

$$n = \frac{958}{1 + 958(0.0025)} = 282 \text{ คน}$$

ดังนั้น จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เท่ากับ 282 คน

การสุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้ ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายหรือ Stratified and Simple Random Sampling โดยมีการกำหนดจำนวนประชากรตามประเภทและเขตที่อยู่อาศัยของผู้ตอบแบบสอบถามที่นำมาใช้ในการศึกษา ตามตารางที่ 3.1 ดังนี้

ตารางที่ 3.1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม

หมู่ที่	ตำบล	ชื่อหมู่บ้าน	จำนวน(คน)	จำนวนตัวอย่าง(คน)
1	โรงหีบ	บ้านคลองวัดกลาง	42	20
2	โรงหีบ	บ้านคลองวัดกลางเหนือ	60	15
3	โรงหีบ	บ้านวัดเกต	65	18
4	โรงหีบ	บ้านบางกล้วย	77	12
5	โรงหีบ	บ้านคลองตะโก	53	20
6	โรงหีบ	บ้านคลองโรงหีบ	63	14
7	โรงหีบ	บ้านคลองขวาง	90	23
8	โรงหีบ	บ้านโรงหีบ	56	22
9	โรงหีบ	บ้านคลองจันทร์แรม	83	15
1	บางกุ้ง	บ้านกลางเหนือ	54	19
2	บางกุ้ง	บ้านกลางใต้	87	32
3	บางกุ้ง	บ้านคลองวัดตรี	65	12
4	บางกุ้ง	บ้านค่าย	55	20
5	บางกุ้ง	บ้านวัดโบสถ์	33	15
6	บางกุ้ง	บ้านบางน้ำผึ้ง	30	12
7	บางกุ้ง	บ้านคลองสวนหมาก	45	13
รวม			958	282

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ จำนวน 282 คน

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ จำนวน 282 คน แต่สามารถรวบรวมแบบสอบถามได้ 251 ราย คิดเป็นร้อยละ 89.2

การแปลผลจากการตอบแบบสอบถามใช้มาตราวัดของ Likert จำนวน 5 ระดับคือ สูงที่สุด สูงปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยกำหนดระดับคะแนน ตั้งแต่ 1-5 โดย การแปลผล ดังนี้

ความสำเร็จสูงสุด เท่ากับ 5 คะแนน

ความสำเร็จสูง เท่ากับ 4 คะแนน

ความสำเร็จปานกลาง เท่ากับ 3 คะแนน

ความสำเร็จน้อย เท่ากับ 2 คะแนน

ความสำเร็จน้อยที่สุด เท่ากับ 1 คะแนน

และการจำแนกช่วงของการวัดโดยใช้การคำนวณหาพิสัย ได้ดังนี้

พิสัย เท่ากับ $\frac{\text{Max} - \text{Min}}{5}$ เท่ากับ $\frac{5 - 1}{5} = 0.80$

Max 5

ดังนั้น มาตรการวัดที่เป็นอัตราช่วง จะแสดงได้ดังนี้

1.00-1.80	แสดงว่าการนำนโยบายไปปฏิบัติประสบความสำเร็จน้อยที่สุด
1.81-2.60	แสดงว่าการนำนโยบายไปปฏิบัติประสบความสำเร็จน้อย
2.61-3.40	แสดงว่าการนำนโยบายไปปฏิบัติประสบความสำเร็จปานกลาง
3.41-4.20	แสดงว่าการนำนโยบายไปปฏิบัติประสบความสำเร็จสูง
4.21-5.00	แสดงว่าการนำนโยบายไปปฏิบัติประสบความสำเร็จสูงที่สุด

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือต่างๆ ที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการศึกษา และนำแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง มาสร้างเป็นเครื่องมือ ซึ่งเป็นแบบสอบถาม โดยจัดทำให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์และครอบคลุมกรอบแนวคิดในการศึกษา โดยได้แบ่งส่วนของแบบสอบถามเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 จะเป็นข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นการสำรวจรายการ หรือ Check list มีจุดมุ่งหมายในการทราบข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 จะเป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยต่างๆ ที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุในพื้นที่ตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม ไปปฏิบัติ ในส่วนมาตรฐานนโยบาย ทรัพยากรของนโยบาย ปริมาณและคุณภาพของบุคลากร ความร่วมมือจากหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติ นโยบาย ทิศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ และประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสาร

ส่วนที่ 3 จะเป็นข้อมูลในผลการนำนโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติในพื้นที่ตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม

ส่วนที่ 4 จะเป็นข้อเสนอแนะในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ในพื้นที่ตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม

แบบสอบถามนี้ใช้หลักในการวิเคราะห์ข้อมูลในการประเมินกลุ่มตัวอย่าง ใช้เกณฑ์ในการวัดแบบมาตราส่วนประมาณค่า หรือ Rating Scale (Rensis A Likert, 1959 อ้างถึงใน สีน พันธุ์พินิจ, 2557, หน้า 153) ดังค่าต่อไปนี้

5 คะแนน	หมายถึง	การนำนโยบายไปปฏิบัติ สำเร็จสูงที่สุด
4 คะแนน	หมายถึง	การนำนโยบายไปปฏิบัติ สำเร็จสูง
3 คะแนน	หมายถึง	การนำนโยบายไปปฏิบัติ สำเร็จปานกลาง

2 คะแนน	หมายถึง	การนำนโยบายไปปฏิบัติ สำเร็จน้อย
1 คะแนน	หมายถึง	การนำนโยบายไปปฏิบัติ สำเร็จน้อยที่สุด

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่นำมาใช้ในการศึกษานี้ คือ แบบสอบถาม โดยมีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือโดยแบ่งได้เป็นขั้นๆ ดังต่อไปนี้

1. ทำการศึกษาทฤษฎี และงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง
2. ทำการวิเคราะห์ขอบเขตในการศึกษา นำทฤษฎีที่เกี่ยวข้องมากำหนดกรอบแนวคิดในเนื้อหาการศึกษา และนำมาเป็นแนวทางในการกำหนดเนื้อหาเพื่อนำมาสร้างแบบสอบถาม
3. นำแบบสอบถามที่ได้ เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อขอรับคำแนะนำ ปรับปรุง และแก้ไขคำถามต่างๆ ให้ครอบคลุมกับรายละเอียดทั้งหมด
4. นำแบบสอบถามที่สำเร็จเรียบร้อยไปเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ทำการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงพินิจ
5. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว นำมาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้โปรแกรมในคอมพิวเตอร์ หาค่า Alfa Coefficient ของ Cronbach (ลัวัน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2535, หน้า 170-171)
6. นำแบบสอบถามที่ทำการแก้ไขและผ่านขั้นตอนทั้งหมดโดยสมบูรณ์ เสนออาจารย์ที่ควบคุมเพื่อขอความเห็นชอบในการใช้เก็บข้อมูลต่างๆ ต่อไป

3.3 ขั้นตอนในการเก็บข้อมูล

ผู้ศึกษาได้ทำการเก็บข้อมูลดังนี้

1. ทำการแจกแบบสอบถามแก่ผู้สูงอายุและผู้ดูแลผู้สูงอายุ และทำการรวบรวมแบบสอบถามคืนด้วยตัวเอง
2. นำแบบสอบถามที่ได้รับการตอบทั้งหมด นำไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ศึกษาได้ทำการจัดสร้างแบบสอบถามจำนวน 260 ชุด และนำมาตรวจสอบความถูกต้องครบถ้วน และนำมาจัดระบบ เพื่อนำไปวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสถิติในคอมพิวเตอร์เพื่อประมวลผลต่อไป

3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลต่างๆ ที่ได้มีการรวบรวมแล้ว จะมีการนำไปวิเคราะห์โดยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปที่

ชื่อว่า Statistical Package for The Social Sciences โดยได้มีการเลือกใช้สถิติต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. Descriptive Statistic หรือ สถิติเชิงพรรณนา โดยใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน มาบรรยายลักษณะต่างๆของตัวแปรเพื่อทำการทดสอบสมมติฐานที่ 1

2. Inferential Statistic หรือ สถิติเชิงอนุมาน T test, One Way ANOVA นำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ เพื่อทำการทดสอบ สมมติฐานที่ 2

3. Inferential Statistic หรือ สถิติเชิงอนุมาน Pearson'r นำมาวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติกับปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ เพื่อทำการทดสอบ สมมติฐานที่ 3

4. Inferential Statistic หรือ สถิติเชิงอนุมาน multiple regression นำมาพยากรณ์ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ เพื่อทำการทดสอบ สมมติฐานที่ 4

3.6 นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ

ในการทบทวนทฤษฎี แนวคิด วรรณกรรมต่างๆ รวมทั้งผลงานในการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบอำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม และผลของการนำนโยบายดังกล่าวไปปฏิบัติ เพื่อให้มีความชัดเจนของการศึกษาในครั้งนี้ ผู้ศึกษาจึงทำการนิยามศัพท์ตัวแปรต่างๆ มีการกำหนดตัวชี้วัด ระดับการวัดต่างๆ ไว้ในตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2 นิยามศัพท์ในเชิงปฏิบัติการ

ปัจจัยในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	ตัวแปรและตัวชี้วัด	ระดับในการวัด
1. ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบายหมายถึง รายละเอียดต่างๆ ในด้านวัตถุประสงค์ของนโยบายการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุว่า เป็นไปในลักษณะเชิงปริมาณหรือเชิงคุณภาพ เพื่อเข้าใจถึงแนวทางการปฏิบัติงาน	1. นโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุนั้น มีเป้าหมายชัดเจนเป็นรูปธรรม 2. เป็นประโยชน์ต่อผู้สูงอายุ 3. สามารถปฏิบัติได้ตามขั้นตอนและระยะเวลาที่กำหนด	ช่วง คะแนน
2. ทรัพยากรของนโยบายหมายถึง ความเพียงพอของ	1. มีงบประมาณเพียงพอในการดำเนินงานตามนโยบายให้บรรลุเป้าหมาย	ช่วง คะแนน

ตารางที่ 3.2 (ต่อ)

ปัจจัยในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	ตัวแปรและตัวชี้วัด	ระดับในการวัด
งบประมาณในด้านต่างๆที่จะครอบคลุมการปฏิบัติงานตามนโยบายให้สำเร็จตามเป้าหมายโดยมีตัวชี้วัด	<ol style="list-style-type: none"> 1. มีความพร้อมในด้านต่างๆเช่นวัสดุ อุปกรณ์ในการนำนโยบายไปปฏิบัติ 2. มีบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถเพียงพอ ที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ 3. มีสถานที่ในการดำเนินนโยบาย 4. มีสิ่งอำนวยความสะดวกที่สนับสนุนให้นำนโยบายไปปฏิบัติสำเร็จด้วยดีอย่างเพียงพอ 	
3. ปริมาณและคุณภาพของบุคลากรหมายถึง ศักยภาพของบุคลากร จำนวนบุคลากรและการพัฒนาของบุคลากรที่นำนโยบายไปปฏิบัติให้ประสบผลสำเร็จตามจุดประสงค์	<ol style="list-style-type: none"> 1. มีจำนวนบุคลากรเพียงพอกับจำนวนงานที่ต้องปฏิบัติ 2. เจ้าหน้าที่มีความรู้และความสามารถในการนำนโยบายไปปฏิบัติ 3. เจ้าหน้าที่มีความรู้ในการดำเนินงานตามนโยบาย 4. เจ้าหน้าที่ได้รับการศึกษาอบรม หรือมีการพัฒนาความรู้ในงานที่เกี่ยวข้องกับนโยบายเพื่อพัฒนางานตามนโยบาย 5. เจ้าหน้าที่ได้มีการศึกษาเพิ่มเติมนอกเหนือจากความรู้ที่ได้มีการฝึกอบรมเพื่อนำนโยบายไปปฏิบัติ 	ช่วง คะแนน
4. ความร่วมมือและการตอบสนองต่อนโยบายหมายถึง ส่วนราชการต่างๆ เครือข่ายและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในด้านต่างๆ มีการยอมรับสนับสนุนการปฏิบัติตามนโยบายเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยมีตัวชี้วัดดังนี้	<ol style="list-style-type: none"> 1. ส่วนราชการระดับจังหวัดสนับสนุน ร่วมมือ และประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร และขั้นตอนในการนำนโยบายไปปฏิบัติแก่ผู้เกี่ยวข้องอย่างดี 2. ระส่วนราชการระดับอำเภอสนับสนุน ร่วมมือ และประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร และขั้นตอนในการนำนโยบายไปปฏิบัติแก่ผู้เกี่ยวข้องอย่างดี 3. ผู้นำชุมชน กำนัน และผู้ใหญ่บ้าน สนับสนุน ร่วมมือ และประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร และขั้นตอนในการนำนโยบายไปปฏิบัติแก่ผู้เกี่ยวข้องอย่างดี 	ช่วง คะแนน

ตารางที่ 3.2 (ต่อ)

ปัจจัยในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	ตัวแปรและตัวชี้วัด	ระดับในการวัด
	4. เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องสนับสนุน ร่วมมือ และ ประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร และขั้นตอนในการนำนโยบายไปปฏิบัติแก่ผู้เกี่ยวข้องอย่างดี	
5. ลักษณะขององค์กรที่มีการนำนโยบายไปปฏิบัติหมายถึง องค์กรมีความพร้อมในการบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ นโยบายได้กำหนดไว้ บุคลากรในองค์กรมีความพร้อมและความเข้าใจในการนำนโยบายไปปฏิบัติให้บรรลุตามวัตถุประสงค์	1. ผู้ปฏิบัติเข้าใจนโยบายการดำเนินงาน ก่อนที่จะมีการปฏิบัติงาน 2. ผู้ปฏิบัติมีความสามารถในการดำเนินงานตามนโยบายไปปฏิบัติ 3. ผู้ปฏิบัติงานมีความเต็มใจที่จะปฏิบัติตามนโยบาย 4. ผู้ปฏิบัติงานมีความเต็มใจยินดีในการให้บริการ และให้ความร่วมมือกับบุคลากรในหน่วยงานในการนำนโยบายไปปฏิบัติ 5. ผู้ปฏิบัติงานพร้อมที่จะอุทิศและทำการเสียสละเวลาให้กับการนำนโยบายไปปฏิบัติ	ช่วง คะแนน
6. ประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสาร การประชาสัมพันธ์ นโยบายและวัตถุประสงค์ ต่างๆของนโยบายที่จะนำไปปฏิบัติ ให้แก่ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องต่างๆให้ทราบและเข้าใจ ในวัตถุประสงค์และหลักในการปฏิบัติของนโยบายให้บรรลุตามวัตถุประสงค์และ เป็นไปในทางเดียวกัน	1. หน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องได้ประชาสัมพันธ์การนำนโยบายด้านสวัสดิการของผู้สูงอายุ ในรูปแบบต่างๆ ให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ทราบเกี่ยวกับขั้นตอน วิธีการดำเนินงาน และระยะเวลาในการปฏิบัติตามนโยบาย 2. หน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้อง มีความสามารถในการหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการตามนโยบาย จากแหล่งข้อมูลต่างๆที่เกี่ยวข้องได้ 3. เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้องสามารถให้บริการข้อมูลข่าวสาร สามารถตอบคำถามแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ด้วยตัวเอง หรือในช่องทางอื่นๆ ด้วยความชัดเจนและถูกต้อง 4. เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้อง ให้บริการข้อมูลและขั้นตอนการดำเนินการตามนโยบายได้ 5. ผู้มีส่วนร่วมในการดำเนินนโยบายได้ทราบถึง	ช่วง คะแนน

ตารางที่ 3.2 (ต่อ)

ปัจจัยในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	ตัวแปรและตัวชี้วัด	ระดับในการวัด
	ข้อมูลข่าวสารต่างๆ อย่างชัดเจนและนำไปปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง	
1. ด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจเศรษฐกิจ หมายถึง มีการสนับสนุนการพัฒนาอาชีพผู้สูงอายุ มีการบริการด้านเบี้ยยังชีพให้แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่อย่างทั่วถึง มีการจัดระบบสวัสดิการด้านเงินทุนให้กับผู้สูงอายุและชุมชน	1. การสนับสนุนการพัฒนาอาชีพผู้สูงอายุ 2. การบริการด้านเบี้ยยังชีพให้แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่อย่างทั่วถึง 3. การจัดระบบสวัสดิการด้านเงินทุนให้กับผู้สูงอายุและชุมชน	ช่วง คะแนน
2. ด้านคุณภาพชีวิตหมายถึง มีการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่ มีการจัดอาสาสมัครคอยเยี่ยมเยียนและดูแลผู้สูงอายุ มีการจัดทำข้อมูลของผู้สูงอายุในชุมชนอย่างเป็นระบบและครบถ้วน	1. การพัฒนาคุณภาพชีวิตให้แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่ 2. การจัดอาสาสมัครคอยเยี่ยมเยียนและดูแลผู้สูงอายุ 3. การจัดทำข้อมูลของผู้สูงอายุในชุมชนอย่างเป็นระบบและครบถ้วน	ช่วง คะแนน
3. ด้านสุขภาพอนามัยบริการด้านสุขภาพที่เป็นประโยชน์แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่ มีการจัดโครงการที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพอนามัยทั้งในด้านการป้องกันและฟื้นฟูสุขภาพอนามัยให้แก่ผู้สูงอายุ มีการบริการในด้านการขนส่งผู้สูงอายุที่ต้องการไปโรงพยาบาลหรือเหตุเร่งด่วนทางสุขภาพ	1. บริการด้านสุขภาพที่เป็นประโยชน์แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่ 2. การจัดโครงการที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพอนามัยทั้งในด้านการป้องกันและฟื้นฟูสุขภาพอนามัยให้แก่ผู้สูงอายุ 3. การบริการในด้านการขนส่งผู้สูงอายุที่ต้องการไปโรงพยาบาลหรือเหตุเร่งด่วนทางสุขภาพ	ช่วง คะแนน

บทที่ 4 ผลการศึกษาวิจัย

การศึกษาเรื่อง ความสำเร็จของการนํานโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม ผู้วิจัยได้แบบสอบถามที่รวบรวมได้จากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 251 ชุดมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนํานโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ และระดับความสำเร็จของการนํานโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ

4.1 กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

\bar{X}	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
n	แทน	ขนาดของตัวอย่าง
t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณา t distribution
F – Ratio	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณา F distribution
SS	แทน	ค่าผลบวกยกกำลังสอง Sum of Square
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยผลบวกยกกำลังสอง Mean of Square
df	แทน	ระดับชั้นความเป็นอิสระ Degree of Freedom
r	แทน	ระดับชั้นความเป็นอิสระ Pearson correlation
B	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย Unstandardized
R ² adj	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจของสถิติวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุ
Y	แทน	ค่าความสำเร็จของการนํานโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ

4.2 ผลการศึกษาความสำเร็จของการนํานโยบายไปปฏิบัติ

องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม ความสำเร็จของการนํานโยบายไปปฏิบัติประกอบด้วยด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจ ด้านคุณภาพชีวิต ด้านสุขอนามัย ส่วนปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนํานโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ประกอบด้วย 1) ปัจจัยด้านมาตรฐาน

และวัตถุประสงค์ของนโยบาย 2) ปัจจัยด้านทรัพยากรนโยบาย 3) ปัจจัยด้านปริมาณและคุณภาพของบุคลากร 4) ปัจจัยด้านความร่วมมือและการตอบสนองต่อนโยบาย 5) ปัจจัยด้านลักษณะขององค์กรที่มีการนำนโยบายไปปฏิบัติ และ 6) ปัจจัยประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสาร

4.3 วิเคราะห์ผลการวิจัย

4.3.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ การศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่และร้อยละโดยนำเสนอข้อมูลดังปรากฏ ผลในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนและค่าร้อยละตามปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (n)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	119	47.4
หญิง	132	52.6
อายุ		
50-55 ปี	45	17.9
56-60 ปี	74	29.5
61-65 ปี	86	34.3
66 ปีขึ้นไป	45	17.9
การศึกษา		
ประถมศึกษา	185	73.7
มัธยมศึกษาตอนต้น	60	23.9
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	3	1.2
อนุปริญญา/ปวส.	2	0.8
สูงกว่าปริญญาตรี	1	0.4
อาชีพ		
ข้าราชการ	4	1.6
เกษตรกรกรรม	123	49.0
รับจ้างทั่วไป	41	16.3
ค้าขาย	18	7.2
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	65	25.9

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (n)	ร้อยละ
รายได้		
ต่ำกว่า 3,000 บาท	76	30.3
3,001-5,000 บาท	143	57.0
5,001-7,000 บาท	27	10.8
7,001-9,000 บาท	4	1.6
สูงกว่า 9,000 บาท	1	0.4
รวม	251	100

จากตารางที่ 4.1 พบว่า ลักษณะประชากรของกลุ่มตั้งอย่าง จำแนกได้ ดังนี้

เพศ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชาย จำนวน 119 คน คิดเป็นร้อยละ 47.4 ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศหญิง จำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 52.6

อายุ พบว่ามีอายุอยู่ในช่วง 61-65 ปี สูงที่สุด จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 34.3 รองลงมา อายุอยู่ในช่วง 56-60 ปี จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 29.5 อายุระหว่าง 50-55 ปี จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 17.9 อายุ 66 ปีขึ้นไป จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 17.9 ตามลำดับ

การศึกษา พบว่า มีระดับประถมศึกษาสูงสุด จำนวน 185 คน คิดเป็นร้อยละ 73.7 รองลงมา มัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 23.9 มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.2 ปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.4 ตามลำดับ

อาชีพ พบว่า เกษตรกรรม สูงที่สุด จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 49.0 รองลงมา ไม่ได้ประกอบอาชีพ จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 29.5 รับจ้างทั่วไป จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 16.3 ค้าขาย จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 7.2 และข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.6 ตามลำดับ

รายได้ พบว่า 3,001-5,000 บาท สูงที่สุด จำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 57.7 รองลงมา รายได้ต่ำกว่า 3,000 บาท จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 30.3 รายได้ 5,001-7,000 บาท จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 10.8 รายได้ 7,001-9,000 บาท จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.6 และรายได้สูงกว่า 9,000 บาท จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.4 ตามลำดับ

ส่วนที่ 2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ รายละเอียดดังตารางที่ 4.2-4.8

ตารางที่ 4.2 ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์กรการ
บริหารส่วนตำบลโรงหีบ ภาพรวม

ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบาย สวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์กรการ บริหารส่วนตำบลโรงหีบ	(\bar{X})	(S.D.)	ผลที่มีต่อ ความสำเร็จ	ลำดับ
1. ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย	3.53	.529	สูง	2
2. ด้านทรัพยากรนโยบาย	3.21	.476	ปานกลาง	6
3. ด้านปริมาณคุณภาพของบุคลากร	3.32	.605	ปานกลาง	5
4. ความร่วมมือและตอบสนองต่อนโยบาย	3.43	.516	สูง	4
5. ลักษณะขององค์กรนำนโยบายไปปฏิบัติ	3.72	.528	สูง	1
6. ประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสาร	3.50	.528	สูง	3
ภาพรวม	3.45	.530	สูง	

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์กรการบริหารส่วนตำบลโรงหีบ ภาพรวมอยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 3.45$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ลักษณะขององค์กรนำนโยบายไปปฏิบัติ ($\bar{X} = 3.73$) อยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ($\bar{X} = 3.53$) อยู่ในระดับสูง ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านปริมาณคุณภาพของบุคลากร ($\bar{X} = 3.32$) อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.3 ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์กรการ
บริหารส่วนตำบลโรงหีบ ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย

ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย	(\bar{X})	(S.D.)	ผลต่อ ความสำเร็จ	ลำดับ
1. นโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคม ผู้สูงอายุมีเป้าหมายการดำเนินงานที่ชัดเจนเป็น รูปธรรม	3.74	.522	สูง	1
2. นโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคม ผู้สูงอายุเป็นประโยชน์ต่อผู้สูงอายุ	3.55	.545	สูง	3

(n = 251)

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

(n = 251)

ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย	(\bar{X})	(S.D.)	ผลต่อ ความสำเร็จ	ลำดับ
3. นโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคม ผู้สูงอายุสามารถปฏิบัติได้ตามระยะเวลาและ ขั้นตอนที่กำหนดอย่างต่อเนื่อง	3.36	.528	ปานกลาง	5
4. นโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคม ผู้สูงอายุมีผลสัมฤทธิ์ตรงตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้	3.39	.529	ปานกลาง	4
5. ผู้สูงอายุได้รับผลประโยชน์จากนโยบายการ ดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุ	3.61	.521	สูง	2
ภาพรวม	3.53	.529	สูง	

จากตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย พบว่า ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย โดยรวมอยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 3.53$, S.D.= .529) เมื่อพิจารณารายชื่อพบว่า ข้อที่ค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือนโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุมีเป้าหมายการดำเนินงานที่ชัดเจนเป็นรูปธรรม อยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 3.74$, S.D.= .522) รองลงมาคือ ผู้สูงอายุได้รับผลประโยชน์จากนโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุ ($\bar{X} = 3.61$, S.D.= .521) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ นโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุสามารถปฏิบัติได้ตามระยะเวลาและขั้นตอนที่กำหนดอย่างต่อเนื่อง ($\bar{X} = 3.36$, S.D.= .528) อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.4 ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ ด้านทรัพยากรนโยบาย

(n = 251)

ด้านทรัพยากรนโยบาย	(\bar{X})	(S.D.)	ผลต่อ ความสำเร็จ	ลำดับ
1. มีงบประมาณที่เพียงพอในการดำเนินงานตาม นโยบายสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุให้บรรลุเป้าหมาย ได้	3.10	.560	ปานกลาง	5

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

(n = 251)

ด้านทรัพยากรนโยบาย	(\bar{X})	(S.D.)	ผลต่อ ความสำเร็จ	ลำดับ
2. มีความพร้อมในด้านต่างๆ เช่น วัสดุ อุปกรณ์ ในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	3.22	.431	ปานกลาง	3
3. มีบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถเพียงพอที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ	3.24	.474	ปานกลาง	2
4. มีสถานที่ในการดำเนินนโยบายอย่างเหมาะสม	3.29	.474	ปานกลาง	1
5. มีสิ่งอำนวยความสะดวกที่สนับสนุนให้การนำ นโยบายไปปฏิบัติสำเร็จด้วยดีอย่างเพียงพอ	3.20	.441	ปานกลาง	4
ภาพรวม	3.21	.476	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ ด้านทรัพยากรนโยบาย พบว่า ด้านทรัพยากรนโยบายโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.21$, S.D.=.476) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่ค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ มีสถานที่ในการดำเนินนโยบายอย่างเหมาะสม ($\bar{X} = 3.29$, S.D.=.474) อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ มีบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถเพียงพอที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ ($\bar{X} = 3.24$, S.D.= .474) อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ มีงบประมาณที่เพียงพอในการดำเนินงานตามนโยบายสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุให้บรรลุเป้าหมายได้ ($\bar{X} = 3.10$, S.D.= .560) อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.5 ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ ด้านปริมาณคุณภาพของบุคลากร

(n = 251)

ด้านปริมาณคุณภาพของบุคลากร	(\bar{X})	(S.D.)	ผลต่อ ความสำเร็จ	ลำดับ
1. มีจำนวนบุคลากรเพียงพอกับจำนวนงานที่ต้องปฏิบัติ	3.04	.864	ปานกลาง	5
2. เจ้าหน้าที่มีความรู้และความสามารถในการนำ นโยบายไปปฏิบัติ	3.38	.549	ปานกลาง	3

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

(n = 251)

ด้านปริมาณคุณภาพของบุคลากร	(\bar{X})	(S.D.)	ผลต่อ ความสำเร็จ	ลำดับ
3.เจ้าหน้าที่ที่มีความรู้ในการดำเนินงานตามนโยบาย	3.37	.540	ปานกลาง	2
4. เจ้าหน้าที่ที่ได้รับการศึกษาอบรม หรือมีการพัฒนาความรู้ในงานที่เกี่ยวข้องกับนโยบายเพื่อพัฒนางานตามนโยบาย	3.45	.537	สูง	1
5. เจ้าหน้าที่ได้มีการศึกษาเพิ่มเติมนอกเหนือจากความรู้ที่ได้มีการฝึกอบรมเพื่อนำนโยบายไปปฏิบัติ	3.35	.533	ปานกลาง	4
ภาพรวม	3.32	.605	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ ด้านปริมาณคุณภาพของบุคลากร พบว่า ด้านปริมาณคุณภาพของบุคลากร โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.32$, S.D.=.605) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่ค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ เจ้าหน้าที่ที่ได้รับการศึกษา อบรม หรือมีการพัฒนาความรู้ในงานที่เกี่ยวข้องกับนโยบายเพื่อพัฒนางานตามนโยบาย ($\bar{X} = 3.45$, S.D.= .537) อยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ มีบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถเพียงพอ ที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ ($\bar{X} = 3.37$, S.D.= .540) อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ความพร้อมของปัจจัยที่จะใช้ในการปฏิบัติภารกิจ ($\bar{X} = 3.04$, S.D.= .864) อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.6 ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ ด้านความร่วมมือและการตอบสนองต่อนโยบาย

(n = 251)

ด้านความร่วมมือและการตอบสนองต่อนโยบาย	(\bar{X})	(S.D.)	ผลต่อ ความสำเร็จ	ลำดับ
1. ส่วนราชการระดับจังหวัดสนับสนุน ร่วมมือ และประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร และขั้นตอนในการนำนโยบายไปปฏิบัติแก่ผู้เกี่ยวข้องอย่างดี	3.29	.505	ปานกลาง	4

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

(n = 251)

ด้านความร่วมมือและการตอบสนองต่อ นโยบาย	(\bar{X})	(S.D.)	ผลต่อ ความสำเร็จ	ลำดับ
2. ส่วนราชการระดับอำเภอสนับสนุน ร่วมมือ และประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร และขั้นตอนใน การนำนโยบายไปปฏิบัติแก่ผู้เกี่ยวข้องอย่างดี	3.30	.510	ปานกลาง	3
3. ผู้นำชุมชน กำนัน และผู้ใหญ่บ้าน สนับสนุน ร่วมมือ และประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร และ ขั้นตอนในการนำนโยบายไปปฏิบัติแก่ผู้เกี่ยวข้อง อย่างดี	3.57	.520	สูง	1
4. เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องสนับสนุน ร่วมมือ และ ประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร และขั้นตอนในการ นำนโยบายไปปฏิบัติแก่ผู้เกี่ยวข้องอย่างดี	3.55	.530	สูง	2
ภาพรวม	3.43	.516	สูง	

จากตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ ด้านความร่วมมือและการตอบสนองต่อนโยบาย พบว่า ด้านความร่วมมือและการตอบสนองต่อนโยบาย โดยรวมอยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 3.43$, S.D.= .516) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่ค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ ผู้นำชุมชน กำนัน และผู้ใหญ่บ้าน สนับสนุน ร่วมมือ และประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร และขั้นตอนในการนำนโยบายไปปฏิบัติแก่ผู้เกี่ยวข้องอย่างดี ($\bar{X} = 3.57$, S.D.= .520) อยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องสนับสนุน ร่วมมือ และประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร และขั้นตอนในการนำนโยบายไปปฏิบัติแก่ผู้เกี่ยวข้องอย่างดี ($\bar{X} = 3.55$, S.D.= .530) อยู่ในระดับสูง ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ส่วนราชการระดับจังหวัดสนับสนุน ร่วมมือ และประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร และขั้นตอนในการนำนโยบายไปปฏิบัติแก่ผู้เกี่ยวข้องอย่างดี ($\bar{X} = 3.29$, S.D.= .505) อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.7 ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ ด้านลักษณะขององค์การนำนโยบายไปปฏิบัติ

(n = 251)

ด้านลักษณะขององค์การนำนโยบายไปปฏิบัติ	(\bar{X})	(S.D.)	ผลต่อความสำเร็จ	ลำดับ
1. ผู้ปฏิบัติเข้าใจนโยบายการดำเนินงาน ก่อนที่จะมีการปฏิบัติงาน	3.37	.560	ปานกลาง	3
2. ผู้ปฏิบัติมีความสามารถในการดำเนินงานตามนโยบายไปปฏิบัติ	3.27	.494	ปานกลาง	5
3. ผู้ปฏิบัติงานมีความเต็มใจที่จะปฏิบัติตามนโยบาย	3.42	.548	สูง	2
4. ผู้ปฏิบัติงานมีความเต็มใจยินดีในการให้บริการและให้ความร่วมมือกับบุคลากรในหน่วยงานในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	3.46	.552	สูง	1
5. ผู้ปฏิบัติงานพร้อมที่จะอุทิศและทำการเสียสละเวลาให้กับการนำนโยบายไปปฏิบัติ	3.34	.484	ปานกลาง	4
ภาพรวม	3.37	.528	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ ด้านลักษณะขององค์การนำนโยบายไปปฏิบัติ พบว่า ด้านลักษณะขององค์การนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.37, S.D. = .538$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่ค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ผู้ปฏิบัติงานมีความเต็มใจยินดีในการให้บริการและให้ความร่วมมือกับบุคลากรในหน่วยงานในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ($\bar{X} = 3.46, S.D. = .552$) และอยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ ผู้ปฏิบัติงานมีความเต็มใจที่จะปฏิบัติตามนโยบาย ($\bar{X} = 3.42, S.D. = .548$) อยู่ในระดับสูง ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ผู้ปฏิบัติงานพร้อมที่จะอุทิศและทำการเสียสละเวลาให้กับการนำนโยบายไปปฏิบัติ ($\bar{X} = 3.37, S.D. = 0.494$) อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.8 ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ ด้านประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสาร

(n = 251)

ด้านประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสาร	(\bar{X})	(S.D.)	ผลต่อความสำเร็จ	ลำดับ
1. หน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องได้ประชาสัมพันธ์การนำนโยบายด้านสวัสดิการของผู้สูงอายุ ในรูปแบบต่างๆ ให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ทราบเกี่ยวกับขั้นตอน วิธีการดำเนินงาน และระยะเวลาในการปฏิบัตินโยบาย	3.39	.521	ปานกลาง	4
2. หน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง มีความสามารถในการหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการตามนโยบาย จากแหล่งข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องได้	3.40	.523	ปานกลาง	3
3. เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง สามารถให้บริการข้อมูลข่าวสาร สามารถตอบคำถามแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ด้วยตัวเอง หรือในช่องทางอื่นๆ ด้วยความชัดเจนและถูกต้อง	3.51	.532	สูง	2
4. เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ให้บริการข้อมูลและขั้นตอนการดำเนินการตามนโยบายได้	3.66	.516	สูง	1
ภาพรวม	3.50	.528	สูง	

จากตารางที่ 4.8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ ด้านประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสาร พบว่าด้านประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสาร โดยรวมอยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 3.50$, S.D.= .528) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่ค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องให้บริการข้อมูลและขั้นตอนการดำเนินการตามนโยบายได้ ($\bar{X} = 3.66$, S.D.= .516) อยู่ในระดับสูงรองลงมาเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องสามารถให้บริการข้อมูลข่าวสาร สามารถตอบคำถามแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ด้วยตัวเอง หรือในช่องทางอื่นๆ ด้วยความชัดเจนและถูกต้อง ($\bar{X} = 3.51$, S.D.= .532) อยู่ในระดับสูง ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ หน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องได้ประชาสัมพันธ์การนำนโยบายด้านสวัสดิการของผู้สูงอายุ ในรูปแบบต่างๆ ให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ทราบเกี่ยวกับขั้นตอน วิธีการดำเนินงาน และระยะเวลาในการปฏิบัตินโยบาย ($\bar{X} = 3.39$,

S.D.= .521) อยู่ในระดับปานกลาง

ส่วนที่ 3 ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบล
โรงหีบ ในภาพรวม ดังรายละเอียดดังตารางที่ 4.9-4.12

ตารางที่ 4.9 ภาพรวมความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหาร
ส่วนตำบลโรงหีบ

(n = 251)

ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคม ของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ	(\bar{X})	(S.D.)	ผลต่อ ความสำเร็จ	ลำดับ
1. ด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจ	3.30	.484	ปานกลาง	2
2. ด้านคุณภาพชีวิต	3.35	.505	ปานกลาง	1
3. ด้านสุขอนามัย	3.27	.580	ปานกลาง	3
ภาพรวม	3.31	.523	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.9 พบว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ใน
ภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง (\bar{X} = 3.31) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ
ด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจ (\bar{X} = 3.30) อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ ด้านคุณภาพชีวิต (\bar{X} =
3.35) อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ด้านสุขอนามัย (\bar{X} = 3.27) อยู่ในระดับ
ปานกลาง

ตารางที่ 4.10 ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วน
ตำบลโรงหีบ ด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจ

(n = 251)

ด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจ	(\bar{X})	(S.D.)	ผลต่อ ความสำเร็จ	ลำดับ
1. มีการสนับสนุนการพัฒนาอาชีพผู้สูงอายุ	3.24	.452	ปานกลาง	1
2. มีการบริการด้านเบี้ยยังชีพให้แก่ผู้สูงอายุใน พื้นที่อย่างทั่วถึง	3.28	.494	ปานกลาง	2

ตารางที่ 4.10 (ต่อ)

(n = 251)				
ด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจ	(\bar{X})	(S.D.)	ผลต่อ ความสำเร็จ	ลำดับ
3. มีการจัดระบบสวัสดิการด้านเงินทุนให้กับ ผู้สูงอายุและชุมชน	3.39	.506	ปานกลาง	3
ภาพรวม	3.30	.484	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.10 ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ ด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจ พบว่า ด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.30$, S.D.=.484) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่ค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ มีการสนับสนุนการพัฒนาอาชีพผู้สูงอายุ ($\bar{X} = 3.24$, S.D.= .452) อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ มีการบริการด้านเบี้ยยังชีพให้แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่อย่างทั่วถึง ($\bar{X} = 3.28$, S.D.= .494) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ มีการจัดระบบสวัสดิการด้านเงินทุนให้กับผู้สูงอายุและชุมชน ($\bar{X} = 3.39$, S.D.= .506) อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.11 ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ ด้านคุณภาพชีวิต

(n = 251)				
ด้านคุณภาพชีวิต	(\bar{X})	(S.D.)	ผลต่อ ความสำเร็จ	ลำดับ
1. มีการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่	3.28	.485	ปานกลาง	3
2. มีการจัดอาสาสมัครคอยเยี่ยมเยียนและดูแล ผู้สูงอายุ	3.39	.520	ปานกลาง	1
3. มีการจัดทำข้อมูลของผู้สูงอายุในชุมชนอย่างเป็นระบบและครบถ้วน	3.33	.512	ปานกลาง	2
ภาพรวม	3.35	.505	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.11 ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ ด้านคุณภาพชีวิต พบว่า ด้านคุณภาพชีวิต โดยรวมอยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 3.35$, S.D.=.505) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่ค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ มีการจัดอาสาสมัครคอยเยี่ยมเยียนและดูแลผู้สูงอายุ ($\bar{X} = 3.39$, S.D.=.520) อยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ มีการจัดทำข้อมูลของผู้สูงอายุในชุมชน

อย่างเป็นระบบและครบถ้วน ($\bar{X} = 3.33$, S.D.= .512) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ มีการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่ ($\bar{X} = 3.28$, S.D.= .485) อยู่ในระดับสูง

ตารางที่ 4.12 ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ ด้านสุขภาพอนามัย

(n = 251)

ด้านสุขภาพอนามัย	(\bar{X})	(S.D.)	ผลต่อความสำเร็จ	ลำดับ
1. การพัฒนาคุณภาพชีวิตให้แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่	3.33	.529	ปานกลาง	1
2. การจัดหาอาสาสมัครคอยเยี่ยมเยียนและดูแลผู้สูงอายุ	3.32	.523	ปานกลาง	2
3. การจัดทำข้อมูลของผู้สูงอายุในชุมชนอย่างเป็นระบบและครบถ้วน	3.18	.690	ปานกลาง	3
ภาพรวม	3.27	.580	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.12 ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ ด้านสุขภาพอนามัย พบว่า ด้านสุขภาพอนามัย โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.27$, S.D.=.580) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่ค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ มีการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่ ($\bar{X} = 3.33$, S.D.= .529) อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ มีการจัดหาอาสาสมัครคอยเยี่ยมเยียนและดูแลผู้สูงอายุ ($\bar{X} = 3.32$, S.D.= .523) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ มีการจัดทำข้อมูลของผู้สูงอายุในชุมชนอย่างเป็นระบบและครบถ้วน ($\bar{X} = 3.18$, S.D.= .690) อยู่ในระดับปานกลาง

4.4 ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ อยู่ในระดับสูง

สมมติฐานสถิติ

H0: ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ อยู่ในระดับปานกลาง

Ha: ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ อยู่ในระดับสูง

จากผลการศึกษาตามตาราง

พบว่าความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ ในภาพรวมจากตารางที่ 4.9 อยู่ในระดับปานกลาง ($x=3.31$) จึงยอมรับสมมติฐานศูนย์ว่าความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ อยู่ในระดับปานกลาง

สมมติฐานที่ 2 ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่างไม่มีความแตกต่างกัน

สมมติฐานสถิติที่ 2.1

H0: กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติไม่มีความแตกต่างกันจำแนกตามลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่าง

Ha: กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติมีความแตกต่างกันจำแนกตามลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 4.13 ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามลักษณะประชากรด้านเพศ

	Levene's Test for Equality of Variances	
	F	Sig.
ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ	.040	.161

จากตารางที่ 4.13 ผลการทดสอบค่า Levene's test พบว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ มีค่า p value .842 และมีค่ามากกว่า .05 หมายความว่าความคิดเห็นต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ จึงยอมรับสมมติฐานศูนย์ว่าความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่างเพศไม่มีความแตกต่างกัน จึงใช้ค่า t test กรณี Equal variances assumed ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบความคิดเห็นที่มีต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองเพศ โดยใช้สถิติ t test ที่ระดับความเชื่อมั่น 95%

ตารางที่ 4.14 การทดสอบความแตกต่างระหว่างทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ จำแนกตามเพศ

	t-test for equality of Means					
	เพศ	X	S.D.	t	df	Sig
ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ	ชาย/หญิง	.224	.051	.461	249	.645

จากตารางที่ 4.14 ผลการทดสอบค่า t test พบว่าความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ จำแนกตามลักษณะประชากรด้านเพศ มีค่า p value .645 มีค่ามากกว่า .05 หมายความว่าความคิดเห็นต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ไม่มีความแตกต่างกัน จึงยอมรับสมมติฐานศูนย์ว่าความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่างเพศไม่มีความแตกต่างกัน

การทดสอบสมมติฐานว่ากลุ่มตัวอย่างที่อายุแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรด้านอายุไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานสถิติที่ 2.2

H0: กลุ่มตัวอย่างที่อายุแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรด้านอายุไม่แตกต่างกัน

Ha: กลุ่มตัวอย่างที่อายุแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรด้านอายุแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.15 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรด้านอายุ

การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว

ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ

	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม (ผลรวม)	.283	4	.071	.436	.783
ภายในกลุ่ม	39.914	246	.162		
รวม	40.197	250			

จากตารางที่ 4.15 ผู้สูงอายุที่อายุแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการ

สังคมของผู้สูงอายุที่อายุแตกต่างกันไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรด้านอายุไม่แตกต่างกัน

ผลการทดสอบค่า F test พบว่าความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ จำแนกตามลักษณะประชากรด้านอายุ มีค่า p value .783 มีค่ามากกว่า .05 หมายความว่าความคิดเห็นต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ไม่มีความแตกต่างกัน จึงยอมรับสมมติฐานศูนย์ว่าความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรด้านอายุไม่มีความแตกต่างกัน

การทดสอบสมมติฐานว่ากลุ่มตัวอย่างที่อาชีพแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรด้านอาชีพไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานสถิติที่ 2.3

H0: กลุ่มตัวอย่างที่อาชีพแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรด้านอาชีพไม่แตกต่างกัน

Ha: กลุ่มตัวอย่างที่อาชีพแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรด้านอาชีพแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.16 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรด้านอาชีพ

การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว

ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ

	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	2.742	4	.686	4.502	.002
ภายในกลุ่ม	37.455	246	.152		
รวม	40.197	250			

จากตารางที่ 4.16 ผลการทดสอบค่า F test พบว่าความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ จำแนกตามลักษณะประชากรด้านอาชีพ มีค่า p value .002 มีค่าน้อยกว่า .05 หมายความว่าความคิดเห็นต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ มีความแตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานศูนย์ว่าความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรด้านอาชีพไม่มีความแตกต่างกันและยอมรับสมมติฐานแย้งว่าความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรด้านอาชีพมีความแตกต่างกัน

เพื่อต้องการทราบว่าลักษณะประชากรด้านอาชีพผู้ใดที่แตกต่างกัน จึงต้องทำการทดสอบรายคู่

ด้วยวิธีของ LSD

ตารางที่ 4.17 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกันกับความสำเร็จของการ
น่านโยบายไปปฏิบัติ

ค่าเฉลี่ยความแตกต่าง				
ของอาชีพ	ข้าราชการ	พนักงาน	ประกอบธุรกิจส่วนตัว	เกษตรกร
ข้าราชการ	-	-.20325*	-	-
พนักงาน	-.20325*	-	.58130*	-
ประกอบธุรกิจส่วนตัว	-	.58130*	-	.53704*
เกษตรกร	-	-	.53704*	-

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัวกับอาชีพเกษตรกรและอาชีพพนักงาน
องค์การเอกชนมีทัศนคติต่อความสำเร็จของการน่านโยบายไปปฏิบัติต่างกันและอาชีพข้าราชการ อาชีพ
พนักงานองค์การเอกชนมีทัศนคติต่อความสำเร็จของการน่านโยบายไปปฏิบัติต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .05

การทดสอบสมมติฐานว่ากลุ่มตัวอย่างที่ระดับการศึกษาแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จ
ของการน่านโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรด้านระดับ
การศึกษาไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานสถิติที่ 2.4

H₀: กลุ่มตัวอย่างที่ระดับการศึกษาแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จของการน่านโยบาย
สวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรด้านระดับการศึกษาไม่แตกต่างกัน

H_a: กลุ่มตัวอย่างที่ระดับการศึกษาแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จของการน่านโยบาย
สวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรด้านระดับการศึกษาแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.18 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรด้านระดับการศึกษา

การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว

ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ

	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	1.113	4	.278	1.752	.139
ภายในกลุ่ม	39.083	246	.159		
รวม	40.197	250			

จากตารางที่ 4.18 ผลการทดสอบค่า F test พบว่าความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ จำแนกตามลักษณะประชากรด้านระดับการศึกษา มีค่า p value .139 มีค่ามากกว่า .05 หมายความว่าความคิดเห็นต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ไม่มีความแตกต่างกัน จึงยอมรับสมมติฐานศูนย์ว่าความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ จำแนกตามลักษณะประชากรด้านระดับการศึกษาไม่มีความแตกต่างกัน

การทดสอบสมมติฐานว่ากลุ่มตัวอย่างที่รายได้แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรด้านรายได้ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานสถิติที่ 2.5

H0: กลุ่มตัวอย่างที่รายได้แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรด้านรายได้ไม่แตกต่างกัน

Ha: กลุ่มตัวอย่างที่รายได้แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรด้านรายได้แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.19 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรด้านรายได้

การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว

ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ

	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	.872	4	.218	1.364	.247
ภายในกลุ่ม	39.324	246	.160		
รวม	40.197	250			

จากตารางที่ 4.19 ผลการทดสอบค่า F test พบว่าความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ จำแนกตามลักษณะประชากรด้านรายได้ มีค่า p value .247 มีค่ามากกว่า .05 หมายความว่าความคิดเห็นต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ไม่มีความแตกต่างกัน จึงยอมรับสมมติฐานศูนย์ว่าความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรด้านรายได้ไม่มีความแตกต่างกัน

สรุป จากสมมติฐานสถิติ

H0: ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่างไม่มีความแตกต่างกัน

Ha: ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่างมีความแตกต่างกัน

พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะประชากรด้านอาชีพ มีความคิดเห็นต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงปฏิเสธสมมติฐานศูนย์และยอมรับว่าความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่างมีความแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3 ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติมีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ

สมมติฐานสถิติ

H0: ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติไม่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ

Ha: ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติมีความสัมพันธ์กับ

ความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ

ตารางที่ 4.20 ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติกับปัจจัยที่มีผลต่อ
ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ

		Correlations						
		Y	a	b	c	d	รวม e	f
Y	Pearson	1	.915**	.276**	.337**	.337**	.034	.422**
	Correlation							
	Sig. (2-tailed)		.000	.000	.000	.000	.588	.000
a	Pearson	.915**	1	.071	.212**	.212**	-.081	.412**
	Correlation							
	Sig. (2-tailed)	.000		.262	.001	.001	.199	.000
b	Pearson	.276**	.071	1	.602**	.602**	.550**	.304**
	Correlation							
	Sig. (2-tailed)	.000	.262		.000	.000	.000	.000
c	Pearson	.337**	.212**	.602**	1	1.000**	.484**	.149*
	Correlation							
	Sig. (2-tailed)	.000	.001	.000		.000	.000	.018
d	Pearson	.337**	.212**	.602**	1.000**	1	.484**	.149*
	Correlation							
	Sig. (2-tailed)	.000	.001	.000	.000		.000	.018
รวม e	Pearson	.034	-.081	.550**	.484**	.484**	1	.206**
	Correlation							
	Sig. (2-tailed)	.588	.199	.000	.000	.000		.001
f	Pearson	.422**	.412**	.304**	.149*	.149*	.206**	1
	Correlation							
	Sig. (2-tailed)	.000	.000	.000	.018	.018	.001	

** . Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

* . Correlation is significant at the 0.05 level (2-tailed).

c. Listwise N=251

จากตารางนำมาสรุปความสัมพันธ์

ตารางที่ 4.21 ตารางสรุปความสัมพันธ์

ความสำเร็จของการ นำนโยบายไปปฏิบัติ	ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จ ของการนำนโยบายไปปฏิบัติ	ระดับความสัมพันธ์
	ด้านมาตรฐานและ วัตถุประสงค์ของนโยบาย	.915 ^{**} แสดงว่ามีความสัมพันธ์สูง
	ด้านทรัพยากรนโยบาย	.276 ^{**} แสดงว่ามีความสัมพันธ์ปานกลาง ค่อนข้างต่ำ
	ด้านปริมาณคุณภาพของ บุคลากร	.337 ^{**} แสดงว่ามีความสัมพันธ์ปานกลาง ค่อนข้างต่ำ
	ด้านความร่วมมือและการ ตอบสนองต่อนโยบาย	.337 ^{**} แสดงว่ามีความสัมพันธ์ปานกลาง ค่อนข้างต่ำ
	ด้านลักษณะขององค์การนำ นโยบายไปปฏิบัติ	.484 ^{**} แสดงว่ามีความสัมพันธ์ปานกลาง ค่อนข้างสูง
	ด้านประสิทธิภาพในการ ติดต่อสื่อสาร	.422 ^{**} แสดงว่ามีความสัมพันธ์ปานกลาง ค่อนข้างสูง

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ที่มา: พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ. 2547. หน้า 114.

จากตารางพบว่าปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติตั้งแต่ระดับสูงจนถึงความสัมพันธ์ปานกลางค่อนข้างต่ำจึงปฏิเสธสมมติฐานศูนย์และยอมรับสมมติฐานแย้งว่าปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

สมมติฐานที่ 4 ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ
มีความสามารถพยากรณ์ความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติได้เกินร้อยละสามสิบ
สมมติฐานสถิติ

H0: ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติไม่มี
สามารถพยากรณ์ความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติได้เกินร้อยละสามสิบ

Ha: ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติมีความสามารถ
พยากรณ์ความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติได้เกินร้อยละสามสิบ

ตารางที่ 4.22 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติด้วยการใช้ Linear Regression

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
Regression	35.442	2	17.721	924.41**	.000
Residual	4.754	249	.019		
Total	40.197	251			

** มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติด้วยการใช้ Linear Regression พบว่าความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติมีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับกลุ่มตัวแปรอิสระอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และสามารถสร้างสมการพยากรณ์เชิงเส้นตรงได้ จากการวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุคูณสามารถคำนวณสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณได้ดังนี้

ตารางที่ 4.23 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติด้วยการใช้ Stepwise Linear Regression Analysis

ตัวแปร	B	SE	t	Sig
ค่าคงที่ (constant)	.152	.083	1.820	.070
ด้านมาตรฐานและ				
วัตถุประสงค์ของนโยบาย	.809	.020	41.106**	.000
ด้านทรัพยากรนโยบาย	.139	.014	9.663**	.000

r = .939 Adjust Rsquare = .881

Rsquare = .882 SE = .138

** มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.23 ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรที่มีอำนาจพยากรณ์สูงสุดได้แก่ ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบายและทรัพยากรนโยบายสามารถพยากรณ์ความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติได้ร้อยละ 88.2 สมการพยากรณ์ในรูปแบบของคะแนนความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ = $.152 + 809$ มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย $+ .139$ ทรัพยากรนโยบาย

สรุปได้ว่า ตัวแปรปัจจัยด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบายและทรัพยากรนโยบายเป็นตัวกำหนดความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ อภิปรายได้ว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติมีค่าอยู่ที่ระดับ .152 หน่วยถ้าปัจจัยด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย สามารถนำไปปฏิบัติเพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลให้เกิดความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติเพิ่มขึ้น .809 หน่วยทำนองเดียวกันปัจจัยด้านทรัพยากรนโยบายได้นำไปปฏิบัติเพิ่มขึ้น 1 หน่วยจะมีผลให้เกิดความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติเพิ่มขึ้น .139 หน่วย และตัวแปรทั้งสองด้านพยากรณ์ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติได้ร้อยละ 88.2 และปฏิเสธสมมติฐานศูนย์และยอมรับสมมติฐานแย้งว่าปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติมีสามารถพยากรณ์ความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติได้เกินร้อยละสามสิบ

4.5 สรุปการทดสอบสมมติฐาน

ตารางที่ 4.24 สรุปการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน	สรุป
สมมติฐานข้อที่ 1 ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย อยู่ในระดับสูง	ปฏิเสธสมมติฐานศูนย์ ยอมรับสมมติฐานแย้ง
สมมติฐานข้อที่ 2 ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่างไม่มีความแตกต่างกัน	ปฏิเสธสมมติฐานศูนย์ ยอมรับสมมติฐานแย้ง
สมมติฐานข้อที่ 3 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติไม่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ	ปฏิเสธสมมติฐานศูนย์ ยอมรับสมมติฐานแย้ง
สมมติฐานข้อที่ 4 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติไม่สามารถพยากรณ์ความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติได้เกินร้อยละสามสิบ	ปฏิเสธสมมติฐานศูนย์ ยอมรับสมมติฐานแย้ง

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลการศึกษาวิจัย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการเชิงสำรวจเพื่ออธิบาย ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อประเมินผลการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ 2) เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ จำแนกตามลักษณะประชากร 3) เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ กับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ และ 4) เพื่อพยากรณ์ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยแบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้สูงอายุที่มีถิ่นพำนักอยู่ในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม จำนวน 260 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที ความแปรปรวนทางเดียว สหสัมพันธ์เพียร์สัน และการถดถอยเชิงพหุ

- 5.1 ผลการศึกษาเชิงปริมาณ
- 5.2 ผลการทดสอบสมมติฐาน
- 5.3 การอภิปรายผลการวิจัย
- 5.4 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

5.1 ผลการศึกษาเชิงปริมาณ

ลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกได้ ดังนี้

เพศ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชาย จำนวน 119 คน คิดเป็นร้อยละ 47.4 ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศหญิง จำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 52.6

อายุ พบว่ามีอายุอยู่ในช่วง 61-65 ปี สูงที่สุด จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 34.3 รองลงมา อายุอยู่ในช่วง 56-60 ปี จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 29.5 อายุระหว่าง 50-55 ปี จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 17.9 อายุ 66 ปีขึ้นไป จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 17.9 ตามลำดับ

การศึกษา พบว่ามีระดับประถมศึกษาสูงสุด จำนวน 185 คน คิดเป็นร้อยละ 73.7 รองลงมา มัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 23.9 มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.2 ปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.4 ตามลำดับ

อาชีพ พบว่าเกษตรกรรวม สูงที่สุดจำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 49.0 รองลงมา ไม่ได้ประกอบอาชีพ จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 29.5 รับจ้างทั่วไป จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 16.3 ค้าขาย จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 7.2 และข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.6 ตามลำดับ

รายได้ พบว่า 3,001-5,000 บาท สูงที่สุด จำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 57.7 รองลงมา รายได้ต่ำกว่า 3,000 บาท จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 30.3 รายได้ 5,001-7,000 บาท จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 10.8 รายได้ 7,001-9,000 บาท 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.6 และรายได้สูงกว่า 9,000 บาท จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.4 ตามลำดับ

ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติในภาพรวม ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติองค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ ภาพรวมอยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 3.45$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ ลักษณะขององค์การนำนโยบายไปปฏิบัติ ($\bar{X} = 3.73$) อยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ($\bar{X} = 3.53$) อยู่ในระดับสูง ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ด้านปริมาณคุณภาพของบุคลากร ($\bar{X} = 3.32$) อยู่ในระดับปานกลางเมื่อจำแนกแต่ละด้านพบว่า

ปัจจัยด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย พบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับสูงเฉลี่ย 3.53 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .529 เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า นโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคม ผู้สูงอายุมีเป้าหมายการดำเนินงานที่ชัดเจนเป็นรูปธรรมอยู่ในระดับสูงเฉลี่ย 3.74 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .522

ปัจจัยด้านทรัพยากรนโยบาย พบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับสูงเฉลี่ย 3.21 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .476 เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ความสม่ำเสมอในการดำเนินงานทรัพยากรนโยบาย ด้านทรัพยากรนโยบายอยู่ในระดับสูงเฉลี่ย 3.29 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .474

ปัจจัยด้านปริมาณคุณภาพของบุคลากร พบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับสูงเฉลี่ย 3.46 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .552 เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า เจ้าหน้าที่ที่ได้รับการศึกษาอบรม หรือมีการพัฒนาความรู้ในงานที่เกี่ยวข้องกับนโยบายเพื่อพัฒนางานตามนโยบายอยู่ในระดับสูงเฉลี่ย 3.37 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .537

ปัจจัยด้านความร่วมมือและการตอบสนองนโยบาย พบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับสูงเฉลี่ย 3.66 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .516 เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ผู้นำชุมชน กำนัน และผู้ใหญ่บ้าน สนับสนุนร่วมมือ และประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร และขั้นตอนในการนำนโยบายไปปฏิบัติแก่ผู้เกี่ยวข้องอย่างดีอยู่ในระดับสูงเฉลี่ย 3.57 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .520

ปัจจัยด้านประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสาร พบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับสูงเฉลี่ย 3.50 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .528 เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องให้บริการข้อมูลและขั้นตอนการดำเนินการตามนโยบายได้อยู่ในระดับสูงเฉลี่ย 3.66 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .528

ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.31$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ ด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจ ($\bar{X} = 3.30$) อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา คือ ด้านคุณภาพชีวิต ($\bar{X} = 3.35$) อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านสุขอนามัย ($\bar{X} = 3.27$) อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อจำแนกแต่ละด้านพบว่า

ความสำเร็จของการนำนโยบาย ด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจ พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับปานกลางเฉลี่ย 3.30 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .484 เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า มีการสนับสนุนการพัฒนาอาชีพผู้สูงอายุ อยู่ในระดับสูงเฉลี่ย 3.42 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .452

ความสำเร็จของการนำนโยบาย ด้านคุณภาพชีวิต พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับสูงเฉลี่ย 3.35 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .505 เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า มีการจัดอาสาสมัครคอยเยี่ยมเยียนและดูแลผู้สูงอายุ อยู่ในระดับสูงเฉลี่ย 3.39 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .520

ความสำเร็จของการนำนโยบาย ด้านสุขภาพอนามัย พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับปานกลางเฉลี่ย 3.27 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .580 เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า มีการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่ อยู่ในระดับสูงเฉลี่ย 3.33 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .529

5.2 ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ อยู่ในระดับปานกลาง

ผลการศึกษาพบว่าความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ อยู่ในระดับปานกลางจึงยอมรับสมมติฐานศูนย์

สมมติฐานที่ 2 ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่างไม่มีความแตกต่างกัน

ผลการศึกษาพบว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรด้านอาชีพมีความแตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานศูนย์และยอมรับสมมติฐานแย้งว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่างมีความแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3 ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติกับไม่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติมีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในระดับปานกลางค่อนข้างต่ำถึงระดับสูง จึงปฏิเสธสมมติฐานศูนย์และยอมรับสมมติฐานแย้งว่าปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติมีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานที่ 4 ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติไม่
มีความสามารถพยากรณ์ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติได้เกินร้อยละสามสิบ

ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไป
ปฏิบัติมีความสามารถพยากรณ์ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติได้
ร้อยละ 88.2 มีสมการพยากรณ์ความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ = $.152$
 $+809$ มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย $+1.139$ ทรัพยากรนโยบายจึงปฏิเสธสมมติฐานศูนย์และ
ยอมรับสมมติฐานแย้งว่าปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ
สามารถพยากรณ์ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติได้เกินร้อยละสามสิบ

5.3 การอภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลการศึกษาจากผลลัพธ์การวิจัยพบว่า สอดคล้องกับการศึกษาของศิริพร เขียวใสว (2550,
บทคัดย่อ) ที่พบว่าผลจากการนำโครงการจ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัตินั้นได้ผล
ปานกลาง ปัจจัยต่างๆ ที่ศึกษามีผลต่อการนำโครงการจ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติ
สถานภาพบุคคลที่แตกต่างกัน ไม่ทำให้เกิดความแตกต่างในการนำนโยบายไปปฏิบัติสอดคล้องกับ ปัญหา
ผลานิสงค์ (2553, บทคัดย่อ) ในเรื่องการนำนโยบายสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การ
บริหารสวนตำบลบอวิน จังหวัดชลบุรี ผลการศึกษารูปได้ ว่าผู้สูงอายุส่วนใหญ่เห็นว่าการดำเนินนโยบาย
สวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ โดยภาพรวมมีความสำเร็จสูงและผู้สูงอายุส่วนใหญ่เห็นว่าปัญหาอุปสรรคใน
การดำเนินนโยบายสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุโดยภาพรวมมีน้อย เนื่องจากองค์การบริหารสวนตำบล
บอวิน มีการจัดสวนงานสวัสดิการสังคม ที่รับผิดชอบต่อการดูแลสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุโดยตรง
และองค์การบริหารสวนตำบลบอวิน ได้ดำเนินงานตามนโยบายของรัฐบาลที่ถือว่า การจ่ายเงินสวัสดิการ
เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุเป็นนโยบายเร่งด่วนและต้องรายงานผลการปฏิบัติทุกเดือน ทำนองเดียวกับกับอัจฉรา
ฉ่ำชื่น (2554, บทคัดย่อ) ที่ทำการประเมินผลนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ กรณีศึกษา เขตบางแค กรุงเทพมหานคร
ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ การประเมินผลนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ การประเมินสภาวะแวดล้อม การประเมิน
ปัจจัยนำเข้า การประเมินกระบวนการ และการประเมินผลผลิต มีแนวโน้มประสบความสำเร็จสูง คุณสมบัติของ
กลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกัน ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระยะเวลาในการรับเบี้ยยังชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน
ไม่ส่งผลกระทบต่อความคิดเห็นต่อการประเมินผลนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุทั้ง 4 ด้าน แต่คุณสมบัติด้านอาชีพ
โดยเฉพาะอาชีพค้าขายที่มีความคิดเห็นแตกต่างจากอาชีพรับจ้างทั่วไป ทำงานบ้าน และไม่ได้ประกอบอาชีพ
ซึ่งมีผลต่อการประเมินนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุทั้ง 3 ด้านคือ ด้านการประเมินสภาวะแวดล้อม ด้านการ
ประเมินปัจจัยนำเข้าและด้านการประเมินผลผลิตสอดคล้องกับ ศรีนัย จันทร์แจ่ม และ วรณชนก จันทชุม
(2556, หน้า 97-108) พบว่าการประเมินผลการนำนโยบายการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติของ
องค์การบริหารสวนตำบลคู อำเภोजะนะ จังหวัดสงขลา มีการทำการจ่ายได้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ มีมาตรฐาน

ในการดำเนินงาน ส่วนปัญหาและอุปสรรคคือ จำนวนเบี้ยยังชีพที่ได้รับไม่เพียงพอต่อความต้องการในการยังชีพในสภาพเศรษฐกิจปัจจุบัน ปัญหาการจ่ายเงินสดแต่ไม่มีผู้มารับ ความห่างไกลจากพื้นที่บริการจ่ายเบี้ยยังชีพ ปัญหาทางความทรงจำของผู้สูงอายุ ปัญหาการมารับเบี้ยแทนผู้สูงอายุโดยคนในครอบครัวแต่เมื่อรับแล้วกลับไม่นำไปมอบให้ การขาดข้อมูลพื้นฐานของผู้สูงอายุในชุมชน สอดคล้องกับ ระเบียบพรณ คำหอมและคณะ (2552, หน้า 77-78) ที่ศึกษาการประเมินสวัสดิการของรัฐในการพัฒนาคุณภาพผู้สูงอายุของประเทศไทย ใน 4 บริการ คือ บริการสถานสงเคราะห์ เบี้ยยังชีพ บริการสังคมในชุมชนโดยมุ่งไปที่ศูนย์สงเคราะห์ประจำหมู่บ้าน และการฅาปนกิจสงเคราะห์ โดยพบว่า ในการบริการทั้ง 3 ข้อหลักที่รัฐมีการจัดทำขึ้นยังไม่มีประสิทธิภาพ ขาดหลักเกณฑ์และมาตรฐาน การจัดตั้งคณะกรรมการต่างๆ เป็นไปตามระบบราชการไม่มีตัวแทนในชุมชนและไม่ได้จัดบริการตามที่ชุมชนต้องการอย่างแท้จริง สถานสงเคราะห์ตอบสนองในด้านร่างกายได้แต่ไม่ตอบสนองทางด้านจิตใจได้ บริการไม่เป็นธรรม ผู้สูงอายุที่มีฐานะดีหรือปานกลางจะได้รับประโยชน์ไม่ต่างจากผู้สูงอายุที่ยากไร้ ส่วนบริการการฅาปนกิจสงเคราะห์นั้นตอบสนองต่อความต้องการได้สูงกว่าบริการอื่นๆ สอดคล้องกับวิชา ฐุสรานนท์ (2550, บทคัดย่อ) ศึกษาความพึงพอใจของผู้สูงอายุต่อการจ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตพื้นที่จังหวัดภูเก็ต พบว่าระดับความพอใจของผู้สูงอายุ อยู่ในระดับพึงพอใจสูง ด้านความเพียงพอ มีการจ่ายตามหลักเกณฑ์อย่างทั่วถึง ด้านความรวดเร็ว มีระดับความรวดเร็วสูงและตรงเวลา ด้านความโปร่งใส มีหลักเกณฑ์ความเหมาะสมในการคัดเลือกอย่างเป็นธรรม มีความครบถ้วนในการจ่ายเบี้ยทั้งในจำนวนและความต่อเนื่องในทุกเดือน และองค์การบริหารส่วนตำบลยังมีการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่องในการให้ความรู้และหลักเกณฑ์ของผู้สูงอายุที่จะได้รับเบี้ยยังชีพสอดคล้องกับสุทิน อ่อนอุบล (2551, บทคัดย่อ) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความต้องการบริการสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุในเขตชนบทจังหวัดชัยภูมิ พบว่า ความต้องการสวัสดิการอยู่ในระดับสูง ในด้านสุขภาพ การศึกษา ที่อยู่อาศัย การส่งเสริมอาชีพและรายได้สำหรับผู้สูงอายุปัจจัยที่มีผลคือ การศึกษาและอาชีพหลักของผู้สูงอายุ ด้านครอบครัว ด้านคุณภาพทั้งร่างกายและจิตใจ และด้านสังคม โดยปัจจัยข้างต้นมีความสัมพันธ์กับความต้องการบริการทางสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุในเขตจังหวัดชัยภูมิ และสามารถพยากรณ์ถึงระดับความต้องการบริการสังคมของผู้สูงอายุในจังหวัดชัยภูมิได้

5.4 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

5.4.1 ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติมีความสัมพันธ์กับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ เนื่องจากนโยบายดังกล่าวเป็นนโยบายส่งผลในลักษณะประชานิยมต่อคุณภาพชีวิตของประชาชน

5.4.2 นโยบายดังกล่าวเป็นนโยบายจากบนลงล่าง ข้าราชการเป็นผู้ปฏิบัติ ผลสำเร็จก็เกิดขึ้นเนื่องจากการขับเคลื่อนเป็นฝ่ายเดียวถ้าจะให้มีความสำเร็จอย่างสมบูรณ์ควรเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมกับการกำหนดและนำนโยบายไปปฏิบัติ

5.4.3 แม้ว่าเป็นนโยบายที่ประชานิยมแต่รัฐบาลมีความจำเป็นอย่างยิ่งจะต้องกำหนดนโยบายดังกล่าว

5.4.4 เนื่องจากปัจจัยด้านวัตถุประสงค์และมาตรฐานของนโยบายและปัจจัยด้านทรัพยากรของนโยบายเป็นตัวแปรที่มีอำนาจพยากรณ์ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ภาครัฐควรกำหนดนโยบายให้ชัดเจนเป็นรูปธรรมพร้อมกับจัดสรรทรัพยากรที่จำเป็นต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติให้เหมาะสม

บรรณานุกรม

- กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2554). *สิทธิประโยชน์สำหรับผู้สูงอายุ*. เข้าถึงได้จาก: http://www.m-society.go.th/msoservice_detail.php?pageid=210, 1 กันยายน 2562.
- _____. (2553). *แผนผู้สูงอายุแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2545-2564) ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 1 พ.ศ. 2552*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: เทพเพ็ญวานิชย์.
- กระทรวงมหาดไทย. (2542). *พระราชบัญญัติสภาพำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2542*. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงมหาดไทย.
- _____. (2537). *ประกาศจัดตั้งสภาพำบลเป็นองค์การบริหารส่วนตำบล (มาตรา 40 และมาตรา 95 พระราชบัญญัติสภาพำบล พ.ศ. 2537)*. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงมหาดไทย.
- กรมกิจการผู้สูงอายุ. (2557). *คำแถลงนโยบายของคณะรัฐมนตรีพลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี แถลงต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติ วันศุกร์ที่ 12 กันยายน 2557*. เข้าถึงได้จาก: <http://www.dop.go.th>, 1 กันยายน 2562.
- กรมประชาสัมพันธ์. (2551). *รายงานประจำปีกรมประชาสัมพันธ์ กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม*. กรุงเทพมหานคร: กรมประชาสัมพันธ์ กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม.
- _____. (2542). *ปฏิญญาผู้สูงอายุไทย*. กรุงเทพมหานคร: กรมประชาสัมพันธ์ กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม.
- กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2557). *นโยบายสวัสดิการสังคมของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์*. กรุงเทพมหานคร: กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.
- กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, กระทรวงมหาดไทย. (2558). *มาตรฐานการสงเคราะห์ผู้สูงอายุ*. กรุงเทพมหานคร: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กฤษดา จันทร์เจริญ. (2555). *ศักยภาพในการนำนโยบายถ่ายโอนงานด้านสวัสดิการสังคมไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลชั้น 1 ในจังหวัดเชียงใหม่*. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- กองสวัสดิการสงเคราะห์. (กันยายน-ตุลาคม 2550). *คุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุ*. *นิตยสารการประชาสงเคราะห์*, 50(5), หน้า 28.
- โกวิท พวงงาม. (2551). *การปกครองท้องถิ่น*. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ขัตติยา กรรณสูตร. (2554). กลุ่มสัจจะจะสะสมทรัพย์เพื่อพัฒนาคุณธรรมครบวงจรของชีวิต พระอาจารย์ สุบิน ปณีโต จังหวัดตราด. ฌรงค์ เพ็ชรประเสริฐ (บรรณาธิการ). *เศรษฐศาสตร์การเมือง (เพื่อชุมชน) ฉบับที่ 18. สวัสดิการโดยภาคชุมชน (1) : กลุ่มออมทรัพย์*. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์ศึกษา เศรษฐศาสตร์การเมือง คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- คณะกรรมการส่งเสริมและพัฒนางานสังคมสงเคราะห์แห่งชาติ. (2535). *สวัสดิการสังคม*. กรุงเทพมหานคร: คณะกรรมการส่งเสริมและพัฒนางานสังคมสงเคราะห์แห่งชาติ.
- คณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานผู้สูงอายุแห่งชาติ, สำนักนายกรัฐมนตรี. (2545). *แผนผู้สูงอายุ แห่งชาติฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2545-2564)*. กรุงเทพมหานคร: ครุสภา.
- คณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการสังคมแห่งชาติ. (2545). *แผนพัฒนางานสวัสดิการสังคมและสังคม สงเคราะห์แห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2545-2549)*. กรุงเทพมหานคร: คณะกรรมการส่งเสริม สวัสดิการสังคมแห่งชาติ.
- คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2559). *ความล้มเหลวของการพัฒนาการเมืองเศรษฐกิจ และ สังคม*. เข้าถึงได้จาก: <http://www.polsci.chula.ac.th>, 3 สิงหาคม 2562.
- จินดาลักษณ์ วัฒนสินธุ์. (2551). การประเมินผลนโยบายสาธารณะ. ใน *เอกสารการสอนชุดวิชา นโยบาย สาธารณะและการวางแผน*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ชาติชาย มุกสง. (2559). *นโยบายประชานิยม*. เข้าถึงได้จาก: <http://wiki.kpi.ac.th/index.php?title=นโยบายประชานิยม>, 3 สิงหาคม 2562.
- ชำนาญ แดงทอง. (2543). *ความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจของผู้สูงอายุในเขตชนบท จังหวัดสุพรรณบุรี*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาประชากรศึกษา คณะสังคมศาสตร์และ มนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, กรุงเทพมหานคร.
- ณิชชา บุรณสิงห์. (2555). *สวัสดิการผู้สูงอายุ*. เข้าถึงได้จาก: https://www.parliament.go.th/ewt/committee/ewt/welfare/download/article/article_20120516063121.pdf, 1 กันยายน 2562.
- ไตรรัตน์ ทองสัมฤทธิ์. (2558). *ปัจจัยเกื้อหนุนและสุขภาวะที่ผู้สูงอายุได้รับจากการเข้าร่วมทำงาน อาสาสมัคร*. การค้นคว้าแบบอิสระปริญญาสาธาณสุขศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาสาธาณสุข ศาสตร์ คณะสาธาณสุขศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- ทศพร ศิริสัมพันธ์. (2554). *เทคนิควิธีการวิเคราะห์นโยบาย*. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นพวรรณ จงวัฒนา และคณะ. (2551). *ฐานข้อมูลผู้สูงอายุในประเทศไทย*. กรุงเทพมหานคร: สถาบัน ประชากรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- นาริรัตน์ จิตรมนตรี และ สาวิตรี ทยานศิลป์. (2552). *การทบทวนองค์ความรู้และแนวทาง การจัดระบบสวัสดิการผู้สูงอายุในประเทศไทย*. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ: ม.ป.พ.
- นิตยประภา แก้วกระจ่าง. (2550). *การประเมินโครงการกองทุนส่งเสริมการจัดสวัสดิการผู้สูงอายุในหมู่บ้านและชุมชนเมือง (เปี้ยยังชีพ) กรณีศึกษา: องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภออุ้มทอง จังหวัดสุพรรณบุรี*. รายงานการศึกษาอิสระปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการปกครองท้องถิ่น วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- บัญชา ผลานิสงค์. (2553). *การนำนโยบายสวัสดิการเปี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลบ่อวิน จังหวัดชลบุรี*. งานนิพนธ์ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ การเมืองและการบริหารจัดการ คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.
- บริษัท สยาม อินเทลลิเจนซ์ ยูนิต จำกัด. (2554). *การกำหนดนโยบาย*. เข้าถึงได้จาก: <http://www.siamintelligence.com/public-policy-making>, 14 มีนาคม 2562.
- ป่วย อึ้งภากร. (2549). *ร้อยปีชาตีกาลป่วย อึ้งภากร*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ปาริชาติ คำคม. (2552). *ความต้องการบริการด้านสุขภาพอนามัยของผู้สูงอายุในชมรมผู้สูงอายุ จังหวัดนนทบุรี*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาประชากรศึกษา คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, กรุงเทพมหานคร.
- ประสิทธิ์ วิชัย และภัทรธิดา ผลงาม. (2559). *การวิจัยและการพัฒนากลไกการขับเคลื่อนการจัดสวัสดิการชุมชน กรณีศึกษาในชุมชนตำบลท่าโพธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก*. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี*, 7(1), หน้า 103-127.
- ผู้จัดการรายวัน. (2558). *ประชานิยม หรือ ประชารัฐ*. เข้าถึงได้จาก: <http://www.reform.or.th>, 8 เมษายน 2562.
- พรรคไทยรักไทย. (2545). *นโยบายประชานิยมในการณรงค์หาเสียงเลือกตั้งของพรรคไทยรักไทย*. เข้าถึงได้จาก: <http://www.212cafe.com/thairakthai>, 8 เมษายน 2562.
- พระราชบัญญัติส่งเสริมการจัดสวัสดิการสังคม พ.ศ. 2546. (1 ตุลาคม 2546). *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่ม 120 ตอนที่ 94 ก หน้า 6.
- พระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. 2546. (31 ธันวาคม 2546). *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่ม 120 ตอนที่ 130 ก หน้า 5-6.
- พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ. (2547). *สถิติเบื้องต้นสำหรับการวิจัยทางการบริหาร*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: เสมาธรรม.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- พลเดช ปิ่นประทีป. (2558). *คมชัดลึก วิเคราะห์ความต่าง “ประชารัฐ-ประชานิยม”*. เข้าถึงได้จาก: <http://www.reform.or.th>, 8 เมษายน 2562.
- มนตรี ศรีไพศาล. (2558). *ประชารัฐ เพื่อราษฎร์ และเพื่อรัฐ. ผู้จัดการรายวัน*.
- มูลนิธิสถาบันวิจัยและพัฒนาผู้สูงอายุไทย. (2556). *รายงานสถานการณ์ผู้สูงอายุ พ.ศ. 2556*. เข้าถึงได้จาก: <https://thaitgri.org>, 4 ตุลาคม 2562.
- ยุทธ ไกรวรรณ. (2550). *วิเคราะห์ข้อมูลวิจัย 2*. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.
- รติมา คชนันท์. (2558). *วิเคราะห์ จุดต่าง ประชารัฐ-ประชานิยม*. เข้าถึงได้จาก: <https://library2.Parliament.go.th/ebook/content-issue/2558-098.pdf>, 26 พฤศจิกายน 2562.
- ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560). (12 กันยายน 2560). *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่ม 134 ตอนพิเศษ 223 ง หน้า 2.
- ระพีพรรณ คำหอม และคณะ. (2557). *รายงานวิจัยเรื่องโครงการการประเมินผลการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ*. กรุงเทพมหานคร: บางกอกบล็อก.
- _____. (2552). *การประเมินโครงการบริการสวัสดิการสังคมเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุไทย*. เอกสารประกอบการประชุมวิชาการระดับชาติ บทบาทรัฐและองค์กรชุมชนกับผู้สูงอายุไทย: สถานการณ์ปัจจุบันและทิศทางในอนาคต. 23-24 ธันวาคม 2552. กรุงเทพมหานคร: คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ระพีพรรณ คำหอม. (2549). *สวัสดิการสังคมกับสังคมไทย (Social Welfare in Thai Society)*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: บริษัทพริกหวานกราฟฟิค จำกัด.
- รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560. (6 เมษายน 2560). *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่ม 134 ตอนที่ 40 ก หน้า 4.
- รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550. (24 สิงหาคม 2550). *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่ม 124 ตอนที่ 47 ก หน้า 3.
- เรณู โชติติลล. (2554). *นักบริหารงานประชาสงเคราะห์ เล่มที่ 1*. นนทบุรี: สถานสงเคราะห์หญิงปากเกร็ด.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2556ก). *หลักการวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- _____. (2550ข). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- วรเดช จันทรศร. (2555ก). *การนำนโยบายไปปฏิบัติ*. กรุงเทพมหานคร: สหยาบล็อกและการพิมพ์.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- _____ . (2551). จากนโยบายสู่การปฏิบัติ: องค์ความรู้ ตัวแบบทางทฤษฎีและการประเมินความสำเร็จความล้มเหลว. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- _____ . (2550). ทฤษฎีการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร: สมาคมนักวิจัยมหาวิทยาลัยไทย.
- วชิรวัชร งามละม่อม. (2556). การประเมินผลนโยบายสาธารณะ (Public Evaluation). เข้าถึงได้จาก: <http://www.trdm.co.th>, 26 พฤศจิกายน 2562.
- วันทนี วาสีเสสินธุ์ และนนทพัฒน์ ปัทมดูล. (2558). ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสวัสดิการสังคมและสังคมสงเคราะห์. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิจิตร ระวิวงศ์. (2552). อนาคตของสวัสดิการสังคมในประเทศไทย. เอกสารประกอบการสัมมนาทางวิชาการเรื่อง สวัสดิการสังคมไทยในปัจจุบันและอนาคต คณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติสาขาสังคมวิทยา. (อัดสำเนา).
- วิทยาลัยประชากรศาสตร์. (2552ก). ข้อมูลผู้สูงอายุที่น่าสนใจ. กรุงเทพมหานคร: วิทยาลัยประชากรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____ . (2550 ข). บทสรุปผู้บริหาร สสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับความรู้และทัศนคติที่มีต่อผู้สูงอายุ พ.ศ. 2550. กรุงเทพมหานคร: วิทยาลัยประชากรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิพรรณ ประจวบเหมาะ รูปโฟโล. (2542). เอกสารประกอบการอภิปราย เรื่อง "การส่งเสริมสุขภาพกับปีศาจว่าด้วยผู้สูงอายุ ปี 2542. กรุงเทพมหานคร: วิทยาลัยประชากรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิภา ฐสรานนท์. (2550). ความพึงพอใจของผู้สูงอายุต่อการจ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตพื้นที่จังหวัดภูเก็ต. รายงานการศึกษาอิสระปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการปกครองท้องถิ่น วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- วิยะดา ตีระแพทย์. (2551). การนำนโยบายถ่ายโอนงานสวัสดิการสังคมสู่การปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบล. วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมสงเคราะห์ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพมหานคร.
- วุฒิสาร ตันไชย. (2557ข). การกระจายอำนาจและการปกครองท้องถิ่น: ความก้าวหน้าหลังรัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2540. กรุงเทพมหานคร: สถาบันพระปกเกล้า.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- _____. (2554ก). การกระจายอำนาจการปกครองส่วนท้องถิ่น. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์ศึกษาการพัฒนาประชาธิปไตย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศิริพร เขียวใสว. (2550). การนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : กรณีศึกษาขององค์การบริหาร ส่วนตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรี. ปรินญาณินพนธ์ปรินญาณัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชานโยบายสาธารณะ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพมหานคร.
- ศิริรัตน์ กิมชู. (2550). ความพึงพอใจของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลตะโละไกรทอง อำเภอไม้แก่น จังหวัดปัตตานี ที่มีต่อการบริหารงานด้านการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ. รายงานการศึกษาอิสระปรินญาณัฐศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการปกครองท้องถิ่น วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- ศรัณย์ จันทระแจ่ม วรราชชนกจันทรชม. (2556). การประเมินผลการนำนโยบายการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลคู อำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา. วารสารอัลมุล บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัย ฟาฏอนี, 8(15), หน้า 97-108.
- ศูนย์วิจัยมหาวิทยาลัยกรุงเทพ (กรุงเทพโพลล์). (2555). นโยบายประชานิยมส่งผลดีหรือเสียต่อประเทศไทย. เข้าถึงได้จาก: <http://bangkokpoll.bu.ac.th/poll/result/poll593.php>, 8 เมษายน 2562.
- สมบัติ อ่างธัญวงศ์. (2553). นโยบายสาธารณะ: แนวคิด การวิเคราะห์และกระบวนการ. กรุงเทพมหานคร: เสมาธรรม.
- สรวงสุตา เจริญวงศ์. (มกราคม-มิถุนายน 2557). การจัดสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุ. วารสารเทคโนโลยีภาคใต้, 7(1), หน้า 75-81.
- สถณี อาชนันท์กุล. (2559). ประชาชน ประชานิยม และประชารัฐ (1). เข้าถึงได้จาก: <https://thai-publica.org>, 26 พฤศจิกายน 2562.
- สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี. (ม.ป.ป.). การช่วยเหลือสาธารณะ (Public Assistance). เข้าถึงได้จาก: <https://www.thaigov.go.th>, 12 พฤษภาคม 2562.
- สำนักปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ. (2562). จำนวนประชากรในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม. สมุทรสงคราม: องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ.
- สำนักส่งเสริมและพิทักษ์ผู้สูงอายุ. (2546). คู่มือสิทธิผู้สูงอายุตามพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. 2546. (พิมพ์ครั้งที่ 13). กรุงเทพมหานคร: สำนักส่งเสริมและพิทักษ์ผู้สูงอายุ.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- สำนักส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส คนพิการ และผู้สูงอายุ. (2549). *แผนนโยบายด้านผู้สูงอายุ*. เข้าถึงได้จาก: http://oppo.opp.go.th/info/policy_plan1.htm, 26 มิถุนายน 2562.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2553). *การประกันสังคม (Social Insurance)*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์กระทรวงมหาดไทย.
- _____. (2553). *รายงานการวิจัยเรื่อง กรอบทิศทางการจัดสวัสดิการทางสังคมที่ยั่งยืน ในช่วงแผนฯ 11*. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.
- สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี. (2555). *คู่มือการปฏิบัติงานตามแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ด้านงานส่งเสริมคุณภาพชีวิต*. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี.
- สิน พันธุ์พินิจ. (2557). *เทคนิคการวิจัยทางสังคมศาสตร์*. กรุงเทพมหานคร: จูเนียร์พับลิชชิง.
- สิริกัญญา ปานพวงศรี. (2553). *การจัดสวัสดิการของภาครัฐแก่ผู้สูงอายุในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมวิทยามหาบัณฑิต. สาขาวิชาสังคมวิทยา คณะรัฐศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- สุทิน อ่อนอุบล. (2551). *ปัจจัยที่มีผลต่อความต้องการบริการสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุในเขตชนบทจังหวัดชัยภูมิ*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการบริหารการพัฒนา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- สุภาลักษณ์ เขียวขำ. (2553). *การสนับสนุนทางสังคมที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุในชมรมผู้สูงอายุ อำเภอวังทรายพูน จังหวัดพิจิตร*. การค้นคว้าแบบอิสระปริญญาสาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต คณะสาธารณสุขศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- สุวรรณ รื่นยศ. (2513). *คำปราศรัยเรื่อง ผลงานของกรมประชาสงเคราะห์ในระยะ 30 ปี*. Bangkok: Department of Public Welfare, Ministry of Interior.
- โสภา หอยสังข์. (2552). *ความต้องการการดูแลและการรับรู้การดูแลที่ได้รับจากครอบครัวของผู้สูงอายุ*. วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการพยาบาลผู้ใหญ่และผู้สูงอายุ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, สงขลา.
- อัจฉรา ฉ่ำชื่น. (2554). *การประเมินผลนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุกรณีศึกษาเขตบางแค กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชานโยบายสาธารณะ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพมหานคร.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- อิทธิกร นุชนิยม. (2554). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการดำเนินงานตามแผนพัฒนา 3 ปี (พ.ศ.2554-2556) ของเทศบาลเมืองชุมพร จังหวัดชุมพร*. วิทยานิพนธ์ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาประชาคมเมืองและชนบท คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี, เพชรบุรี.
- เอกสิทธิ์ สุทธิศาสนกุล. (2555). *ปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองส่วนท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดกาญจนบุรี*. วิทยานิพนธ์ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการปกครองท้องถิ่น คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม, นครปฐม.
- เอนก เหล่าธรรมทัศน์. (2559). *นโยบายประชานิยม*. เข้าถึงได้จาก: <https://thaipublica.org>, 8 สิงหาคม 2562.
- เอนก เหล่าธรรมทัศน์. (2549). *ทักษิณา-ประชานิยม*. กรุงเทพมหานคร: มติชน.
- Alexander, Ernest R. (February 1985). Form Idea to Action: Notes for a Contingency Theory of Policy Implementation Process. *Administration and Society*, 16(4), pp. 410-413, 403-426.
- Alkin, M.C., & Hofstetter, C.H. (2002). *Evaluation*. Boston: Way Lanham.
- Anderson, James E. (1975). *Public Policy-Making*. New York: Holt, Praeger.
- Bardach, Barrett and Fudge, (1981). *Policy and Action*. London: Methuen UK.
- Bardach, Eugene. (1980). *Implementation Studies and the study of Implements*, Presented at the 1980 meeting of American Policy Science Association, University of California.
- Barrett, S.M. and Fudge, C. (1981). *Policy and Action: Essay on the Implementation Public Policy*. London: Methuen.
- Cohen, J. M., and Uphoff, N.T. (1981). Participation's Place in Rural Development: Seeking Clarity through Specificity. *World Development*, 8(3), p. 223.
- _____. (1977). *Rural development participation: Concept and measures for project design implementation and evolution rural development committee center for international studies*. New York: Longman.
- Cronbach, Lee Joseph. (1974). *Essentials of Psychological Testing*. (3rd ed.). New York: Harper and Row.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Dunsire, A. (1970). Implementation theory and bureaucracy. In T. Younis (Ed.). *Implementation in Public Policy*. pp. 15-27. Worcester, Great Britain: Billing & Sons.
- Edwards, G.C. (1980). *Implementing Public Policy*. Washington D.C.: Confessional Quality Press.
- Eugene, Bardach. (2001). *Getting Agencies to Work Together: The Theory and Practice of Managerial Craftsmanship*. (1st ed.). Washington, DC: Brookings Institution Press.
- Greenwood. (1968). *Management and Organizational Behavior*. Oxford: Oxford University Press.
- Hambleton, R. (October 1983). Planning Systems and Policy Implementation. *Journal of Public Policy*, 3(4), pp. 397-419.
- Hamed Ghodbusi and Nima Rafizadeh. (2019). *The Effect of Fuel Subsidy Reforms on the Behavior of Gasoline Consumers*. Retrieved from <https://papers.ssm.com/sol3/paper>, October 4, 2019.
- Hogwood, B. W. & Gunn, L, (1984). *Policy Analysis for the Real World*. Oxford: Oxford University Press.
- Hosseini Miri and Mohammad ghasemi. (2019). *Start Smuggling Goods and Currency-damages and reasons*. Retrieved from <https://revista.unitins.br>, October 3, 2019.
- John, F.C., Tumer. (2012). *Housing by People : Toward Autonomy in Building Environments*. New York: Pantheon Books.
- _____. (1974). *Development and Administration: Operational Implications for social welfare*. New York: United State Committee, International Council on social welfare.
- Kaufman, Harold F. (2012). *Participation in Organized Activities in Selected Kentucky Localities*. Washington, D.C.: Mississippi Agricultural Experimental Station Bullatin, S.I.
- Larson, J.S., (1980). *Why Government Programs Fails: Improving Policy Implementation*. New York: Praeger.
- Likert, Rensis. (1959). The Method of Constructing and Attitude Scale. In Reading in Fishbein, M (Ed.), *Attitude Theory and Measurement* (pp. 90-95). New York: Wiley & Son.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Lipsky, Michael, (1980). *Street-Level Bureaucracy : Dilemmas of the Individual in Public Services*. New York: Russell Sage Foundation.
- Mazmanian and Sabatier, (1989) *Theories: An Interdisciplinary Approach*. Ohio: South Western USA.
- Mountjoy, R. S. & O'Toole, L. J. (1999). Interorganizational Policy Implementation: A Theoretical Perspective. *Journal Public Administration Review*, 22(6), pp. 245-257.
- Ostrom, Elinor. (1990). *Governing the Commons: The Evolution of Institutions for Collective Action*. Cambridge, UK: Cambridge University Press.
- Paul A. Sabatier and Daniel Z. Mazmanian. (1983). *Implementation of Public Policy*. Glenview, Ill.: Scott, Foresman.
- Phalakornkule, Suchint and Saowalos Tongpan. (2012). Elderly in Thailand, Productive Ageing in Asia and the Pacific. *Asian Population Studies*, 129.
- Pollitt, C., & Bouckaert, G. (2004). *Public Management Reform: A Comparative Analysis*. (2nd ed.). Oxford: Oxford University Press.
- Pressman, J. L. & Wildavsky, A. (1973). *Implementation*. California: University of California.
- Poster, M.H. (1995). *Black parent perceptions of factor which facilitate or inhibit participation in education*. Doctoral Dissertation Abstracts International. College of Education, University of Massachusetts Amherst, Massachusetts.
- Quade, E. S. (1982). *Analysis for Public Decisions*. New York: Elsevier Science.
- Ripley, Randal B. and Grace A. Franklin. (2013). *Bureaucracy And Policy Implementation*. Homewood, Illinois: The Dorsey Press.
- Robert, Eyestone. (1971). *The Threads of Public Policy: A Study in Policy Leadership*. Indianapolis: Bobbs-Merrill Company.
- Sebring, Robert R. (1987, September). The Five-Million Dollar Misunderstanding: A Perspective on State Government-university Interorganizational Conflicts. *Administrative Science Quarterly*, 22(9), p.108.
- Thomas R. Dye. (1984). *Understanding Public Policy*. New Jersey: Prentice Hall.
- Thompson, Steven K. (1990). Adaptive Cluster Sampling. *The American Statistical Association*, 85(412), pp. 1050-1059.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- United Nations World Population Ageing. (2010). *Proportion of the Population under Age 15 and 60 Years or Over: 2010-2040*. Retrieved from <http://www.unfpa.org>, September 3, 2019.
- Van Meter, D. S. & Van Horn, C. E. (1975). *The Policy Implementation Process: A Conceptual Framework. Administration and Society*. New York: Russell Sage.
- Yamane, Taro. (2013). *Statistics : An Introductory Analysis*. (3rd ed.). Singapore: Harper International Editor.
- Younis, T. & Davidson, I. (1990). The study of implementation. In Younis, Talip (Ed.). *Implementation in Policy*. p. 3. Worcester, Great Britain: Billing G. Sons Ltd.

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

แบบสอบถาม

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้มีจุดประสงค์เพื่อนำข้อมูลไปอธิบายและสำรวจ ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติที่อาศัยอยู่ในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม

1. แบบสอบถามนี้ประกอบด้วย 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุที่อาศัยอยู่ในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม

ตอนที่ 3 ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุที่อาศัยอยู่ในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ ชาย หญิง
2. อายุ 50-55 ปี 56-60 ปี
 61-65 ปี 66 ปีขึ้นไป
3. ระดับการศึกษา ประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น
 มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. อนุปริญญา/ปวส.
 ปริญญาตรีหรือสูงกว่า
4. รายได้ต่อเดือน ต่ำกว่า 3,000 บาท 3,001-5,000 บาท
 5,001-7,000 บาท 7,001-9,000 บาท
 9,000 บาทขึ้นไป
5. อาชีพ ข้าราชการ เกษตรกรรม
 รับจ้างทั่วไป ค้าขาย
 ไม่ได้ประกอบอาชีพ

ตอนที่ 2 ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุที่อาศัยอยู่ในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม

ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุที่อาศัยอยู่ในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม	ระดับความสำเร็จ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย					
1. นโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุมีเป้าหมายการดำเนินงานที่ชัดเจนเป็นรูปธรรม					
2. นโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุเป็นประโยชน์ต่อผู้สูงอายุ					
3. นโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุสามารถปฏิบัติได้ตามระยะเวลาและขั้นตอนที่กำหนดอย่างต่อเนื่อง					
4. นโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุมีผลสัมฤทธิ์ตรงตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้					
5. ผู้สูงอายุได้รับผลประโยชน์จากการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุ					
2. ด้านทรัพยากรนโยบาย					
6. มีงบประมาณที่เพียงพอในการดำเนินงานตามนโยบายสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุให้บรรลุเป้าหมายได้					
7. มีความพร้อมในด้านต่างๆ เช่น วัสดุอุปกรณ์ในการนำนโยบายไปปฏิบัติ					
8. มีบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถเพียงพอ ที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ					

ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำ นโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุที่ อาศัยอยู่ในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบล โรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัด สมุทรสงคราม	ระดับความสำเร็จ				
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
9. มีสถานที่ในการดำเนินนโยบายอย่าง เหมาะสม					
10. มีสิ่งอำนวยความสะดวกที่สนับสนุนให้ การนำนโยบายไปปฏิบัติสำเร็จด้วยดีอย่าง เพียงพอ					
3. ด้านปริมาณคุณภาพของบุคลากร					
11. มีจำนวนบุคลากรเพียงพอกับจำนวน งานที่ต้องปฏิบัติ					
12. เจ้าหน้าที่มีความรู้และความสามารถในการ นำนโยบายไปปฏิบัติ					
13. เจ้าหน้าที่มีความรู้ในการดำเนินงาน ตามนโยบาย					
14. เจ้าหน้าที่ได้รับการศึกษาอบรม หรือมี การพัฒนาความรู้ในงานที่เกี่ยวข้องกับ นโยบายเพื่อพัฒนางานตามนโยบาย					
15. เจ้าหน้าที่ได้มีการศึกษาเพิ่มเติม นอก เหนือจากความรู้ที่ได้มีการฝึกอบรมเพื่อนำ นโยบายไปปฏิบัติ					
4. ด้านความร่วมมือและการตอบสนองต่อนโยบาย					
16. ส่วนราชการระดับจังหวัดสนับสนุน ร่วมมือ และประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร และขั้นตอนในการนำนโยบายไปปฏิบัติแก่ ผู้เกี่ยวข้องอย่างดี					
17. ส่วนราชการระดับอำเภอสนับสนุน ร่วมมือ และประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร และขั้นตอนในการนำนโยบายไปปฏิบัติแก่					

ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำ นโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุที่ อาศัยอยู่ในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบล โรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัด สมุทรสงคราม	ระดับความสำเร็จ				
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
ผู้เกี่ยวข้องอย่างดี					
18. ผู้นำชุมชน กำนัน และผู้ใหญ่บ้าน สนับสนุน ร่วมมือ และประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสาร และขั้นตอนในการนำนโยบายไป ปฏิบัติแก่ผู้เกี่ยวข้องอย่างดี					
19. เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องสนับสนุน ร่วมมือ และประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร และ ขั้นตอนในการนำนโยบายไปปฏิบัติแก่ ผู้เกี่ยวข้องอย่างดี					
5. ด้านลักษณะขององค์การนำนโยบายไปปฏิบัติ					
20. ผู้ปฏิบัติเข้าใจนโยบายการดำเนินงาน ก่อนที่จะมีการปฏิบัติงาน					
21. ผู้ปฏิบัติมีความสามารถในการดำเนิน งานตามนโยบายไปปฏิบัติ					
22. ผู้ปฏิบัติงานมีความเต็มใจที่จะปฏิบัติ ตามนโยบาย					
23. ผู้ปฏิบัติงานมีความเต็มใจยินดีในการ ให้บริการและให้ความร่วมมือกับบุคคลากร ในหน่วยงานในการนำนโยบายไปปฏิบัติ					
24. ผู้ปฏิบัติงานพร้อมที่จะอุทิศและทำการ เสียสละเวลาให้กับการนำนโยบายไปปฏิบัติ					
6. ด้านประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสาร					
25. หน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องได้ ประชาสัมพันธ์การนำนโยบายด้าน สวัสดิการของผู้สูงอายุในรูปแบบต่างๆ ให้ผู้ ที่เกี่ยวข้องได้ทราบเกี่ยวกับขั้นตอน วิธีการ					

ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำ นโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุที่ อาศัยอยู่ในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบล โรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัด สมุทรสงคราม	ระดับความสำเร็จ				
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
ดำเนินงาน และระยะเวลาในการปฏิบัติ นโยบาย					
26. หน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง มีความ สามารถในการหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการ ดำเนินการตามนโยบาย จากแหล่งข้อมูล ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องได้					
27. เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานต่างๆ ที่ เกี่ยวข้องสามารถให้บริการข้อมูลข่าวสาร สามารถตอบคำถามแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ด้วย ตัวเอง หรือในช่องทางอื่นๆ ด้วยความ ชัดเจนและถูกต้อง					
28. เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานต่างๆ ที่ เกี่ยวข้องให้บริการข้อมูลและขั้นตอนการ ดำเนินการตามนโยบายได้					

ตอนที่ 3 ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุที่อาศัยอยู่ในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม

ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุที่อาศัยอยู่ในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม	ระดับความสำเร็จ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจ					
1. มีการสนับสนุนการพัฒนาอาชีพผู้สูงอายุ					
2. มีการบริการด้านเบี้ยยังชีพให้แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่อย่างทั่วถึง					
3. มีการจัดระบบสวัสดิการด้านเงินทุนให้กับผู้สูงอายุและชุมชน					
2. ด้านคุณภาพชีวิต					
1. มีการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่					
2. มีการจัดอาสาสมัครคอยเยี่ยมเยียนและดูแลผู้สูงอายุ					
3. มีการจัดทำข้อมูลของผู้สูงอายุในชุมชนอย่างเป็นระบบและครบถ้วน					
3. ด้านสุขภาพอนามัย					
1. การพัฒนาคุณภาพชีวิตให้แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่					
2. การจัดอาสาสมัครคอยเยี่ยมเยียนและดูแลผู้สูงอายุ					
3. การจัดทำข้อมูลของผู้สูงอายุในชุมชนอย่างเป็นระบบและครบถ้วน					

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - สกุล	นางภรภัทร ปานเนือง
วัน เดือน ปีเกิด	17 กรกฎาคม 2517
สถานที่เกิด	โรงพยาบาลสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย จังหวัดสมุทรสงคราม
ที่อยู่ปัจจุบัน	96/29 หมู่ที่ 2 เทศบาลตำบลบางจะเกร็ง อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสงคราม 75000
สถานที่ทำงาน	องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2541 - 2543	ปริญญาตรีศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาการจัดการทั่วไป คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้าน จอมบึง จังหวัดราชบุรี
พ.ศ. 2545 - 2546	ประกาศนียบัตรบัณฑิต สาขาการบริหารจัดการโครงการ มหาวิทยาลัยศิลปากร จังหวัดนครปฐม
ประสบการณ์ทำงาน	
พ.ศ. 2547 - ปัจจุบัน	นักพัฒนาชุมชนปฏิบัติการ องค์การบริหารส่วนตำบลโรงหีบ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม

